SANNHETEN OM ENGLER

ELLEN WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Norwegian

Opphavsrett © 2020. Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte uten uttrykkelig skriftlig tillatelse fra forfatteren, unntatt i tilfelle korte sitater nedfelt i kritiske artikler og anmeldelser. Vennligst referer alle relevant spørsmål til utgiveren.

Alle rettigheter reservert. Ingen deler av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, opptak eller av et informasjonslagrings- og gjenfinningssystem - unntatt av en anmelder som kan sitere korte passasjer i en gjennomgang som skal skrives ut i et magasin eller en avis - uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i publikasjonsdata

Redigering og Design av: Den Nye Pakt Internasjonale Gruppe

Trykt i Storbritannia.

Første trykk 26. mai 2020

Publisert av: Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøk nettstedet: www.newcovenant.co.uk

Sannheten om Engler

Sammenhengen mellom den synlige og den usynlige verden, de gode englenes tjeneste og de onde åndenes virksomhet, er tydelig omtalt i Bibelen, og er uløselig knyttet til menneskenes liv og historie. Stadig færre tror at det finnes onde ånder, mens andre mener at de hellige englene som «sendes ut for å være til hjelp for dem som skal få frelsen», er de dødes ånder. Det fantes engler før mennesket ble skapt, for «morgenstjerner jublet, og alle Guds sønner ropte av fryd» da jorden ble til...Englene står på et høyere nivå enn menneskene, for mennesket ble skapt lite ringere enn englene...Bibelen forteller om englenes grenseløse antall, om deres makt og herlighet, deres kontakt med Guds rike og om deres forhold til frelsesverket. Onde ånder, som i begynnelsen ble skapt syndfri, hadde samme natur, styrke og glans som de hellige vesener som nå er Guds sendebud. Men etter at de syndet, sluttet de seg sammen for å vanære Gud og ødelegge mennesker.

Denne siden er blank med hensikt.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerte Bøker, Transformerte Sinn

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkjennelser

Denne boken er dedikert til Herren Gud.

Forord

New Covenant Publications International kobler leseren igjen med den guddommelige plan som binder himmel og jord og forsterker evigheten til loven om kjærlighet. Logoen, paktens ark representerer intimiteten mellom Kristus Jesus og hans folk og sentraliteten i Guds lov. Som det er skrevet: "Dette skal være den pakt som jeg vil inngå med Israels hus, sier Herren. Jeg vil legge min lov i deres indre deler og skrive den i deres hjerter, og de skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Den nye pakt vitner faktisk om en innløsning, født av vedvarende krig og forseglet med blod.

I utallige århundrer har mange mennesker led ekstraordinær grusomhet, beregnet for å utslette sannheten. Spesielt i mørketiden hadde dette lyset blitt sterkt embattert og tilslørt av menneskelige tradisjoner og populær uvitenhet, fordi innbyggerne i verden hadde foraktet visdom og overtrådt pakten. Kompromissens svakhet med spredning av ondskap provoserte en slik svøpe av uhemmet degenerasjon og diabolsk umenneskelighet, at mange liv ble urettferdig ofret, og nektet å overgi samvittighetsfriheten. Likevel ble en tapt kunnskap gjenopplivet, spesielt i reformasjonens tid.

1600-tallets reformasjons-æra utløste et øyeblikk av sannhet, grunnleggende endring og følgelig turbulens, slik det gjenspeiles i motreformasjonen. Gjennom dette bindet oppdager man imidlertid den ubestridelige betydningen av denne viktige kraftige revolusjonen fra reformatorenes og andre modige pionerers perspektiver. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampene, årsakene som ligger til grunn for slik fenomenal motstand og overnaturlige inngrep.

Mottoet vårt: "Reformerte Bøker, Transformerte Sinn", fremhever en særegen litterær sjanger, komponert i en kritisk tid og dens innvirkning. Det gir også gjenlyd med pressen til personlig reformasjon, gjenfødelse og transformasjon. Gutenberg-trykkpressen, kombinert av oversettelsens kraft, formidlet verdiene om den reformerte troen, for rundt 500 år siden, ville den digitaliserte pressen og online medier kommunisere på alle språk sannhetens lys i disse siste tider.

Innholdsfortegnelse

Kapittel 1 - Englene og Deg - en Kort Oversikt. 4
Kapittel 2 - Englenes Tjeneste i Dag 7
Kapittel 3 - Engler i Himmelen, før Opprøret 12
Kapittel 4 - Ondskapens Opprinnelse 16
Kapittel 5 - Opprørske Engler blir Kastet ut, og Adam og Eva Falt 24
Kapittel 6 - Engler før og etter Noahs Flom 35
Kapittel 7 - Engler i Patriarktiden 41
Kapittel 8 - Engler i Eksodus' Tid (2 Mosebok) 49
Kapittel 9 - Engler fra Sinai til inntakelsen av Jeriko 54
Kapittel 10 - Engler fra Dommens Tid til det Jordiske Kongeriket 62
Kapittel 11 - Engler fra Davids Tid til det Babylonske Fangenskapet 69
Kapittel 12 - Engler fra Fangenskapet til Johannes Døperen 75
Kapittel 13 - Kristi Inkarnasjon og Første Liv 83
Kapittel 14 - Engler ved Kristi Dåp og i ørkenen 91
Kapittel 15 - Gode og onde Engler under Kristi Tjeneste 97
Kapittel 16 - Engler fra Kristi Lidelseshistorie til hans Død 103
Kapittel 17 - Engler fra Kristi Oppstandelse til hans Himmelfart 111
Kapittel 18 - Engler fra Pinsen til de siste Dager 120
Kapittel 19 - Engler i Ellen Whites Opplevelser 133
Kapittel 20 - Engler i den siste Krisen 139
Kapittel 21 - Engler i det Hinsidige 150
Epilog 159

Kapittel 1 - Englene og Deg - en Kort Oversikt.

Sammenhengen mellom den synlige og den usynlige verden, Guds engler og de onde åndenes virksomhet er tydelig omtalt i Skriften. De onde åndenes virksomhet er tydelig omtalt i Skriften og er uatskillelig knyttet til menneskenes liv....

Englene fantes før mennesket ble skapt, for "morgenstjernene ropte av glede, og alle Guds sønner ropte av glede". Job 38:7.... Englene står på et høyere trinn enn menneskene, for salmisten sier at mennesket ble skapt "lite ringere enn englene". Ps. 8,5.

Englenes antall og makt

Skriften gir informasjon om antallet, makten og herligheten til disse himmelske vesenene, deres forbindelse med Guds herredømme og deres forhold til frelsesverket. "Herren har satt sin trone i himmelen, og alt er underlagt hans kongedømme." Profeten sier: "I synet hørte jeg røster fra mange engler rundt tronen." I audienssalen til Kongenes Konge er hans engler, som er "mektige i kraft", og som gjør "det han bryter", "hans tjenere som oppfyller hans vilje". "hans tjenere som oppfyller hans vilje." Sal 103,19-21; Åp 5,11.

Profeten Daniel så titusener av titusener og tusener av tusener av himmelske budbringere. Apostelen Paulus sier at det finnes engler "i tusentall". Dan. 7,10; Hebr. 12,22. Disse går ut som Guds sendebud, "som lynglimt", så blendende er deres herlighet og så hurtig er deres flukt. Engelen som kom til Frelserens grav, så ut "som et lyn", og hans klær var "hvite som snø". Han fikk vaktpostene til å skjelve av frykt, og de "ble som døde". Matt. 28, 3. 4.

Da den stolte assyreren Sankerib spottet og hånte Gud og truet Israel med ødeleggelse, "gikk Herrens engel ut den natten og drepte 185 000 mann i assyrernes leir". Han "tilintetgjorde alle krigerne, høvdingene og hærførerne" i Sankeribs hær, slik at assyrer kongen "vendte hånlig hjem til sitt land". 2. Kong. 19,35; 2. Krøn. 32, 21.

Engler som hjelper Guds barn

Engler er sendt for å være til hjelp og velsignelse for Guds barn. De ble sendt til Abraham for å bringe ham løftene om velsignelse; de ble sendt til Sodomas porter for å redde den rettferdige Lot da byen var dømt til å bli brent; de ble sendt til Elia da han var i ferd med å dø av utmattelse og sult i ørkenen; de ble sendt til Elisa for å omringe den lille byen der han var fengslet av sine fiender, med sine stridsvogner og ild hester; de ble sendt til Daniel da han ba om guddommelig visdom i den hedenske kongens hoff og da han var prisgitt løvenes nåde; de ble sendt til Peter da han satt i Herodes'

De ble sendt til fangene i Filippi; til Paulus og hans følgesvenner da de befant seg på havet en stormfull natt; til Kornelius for å gjøre ham mottakelig for evangeliet; til Peter for å sende ham av gårde med budskapet om frelse til en ukjent hedning. På denne måten har hellige engler alltid kommet Guds barn til hjelp.

Disse løftene om de himmelske englenes uopphørlige beskyttelse gjelder for Guds barn, som er utsatt for mørkets fyrstes forførende makt og uslukkelige hat, og som kjemper mot alle ondskapens makter. Men denne forsikringen er ikke overflødig. Når Gud har lovet sine barn nåde og beskyttelse, er det fordi de må kjempe mot ondskapens mektige krefter, som er mange, utholdende og utrettelige. Og ingen kan føle seg trygg hvis de er uvitende om eller likegyldige overfor disse kreftenes ondskap og makt.

Satan og onde engler

De onde åndene ble skapt syndfrie fra begynnelsen av, og på den tiden hadde de samme natur, kraft og herlighet som de hellige vesener som nå er Guds sendebud. Men etter at de falt i synd, sluttet de seg sammen for å vanære Gud og skade menneskeheten. De deltok i Satans opprør og ble kastet ut av himmelen sammen med ham, og siden har de stått på hans side i krigen mot Guds herredømme. Skriften forteller om deres sammenslutning og styre, om hvordan de splitter seg, om deres kløkt og list og om deres onde planer mot menneskenes fred og lykke. ....

Ingen er i større fare for å bli påvirket av onde ånder enn de som, til tross for Skriftens direkte og overstrømmende vitnesbyrd, fornekter djevelens og hans englers eksistens og virke. Så lenge vi ikke kjenner til deres list, oppnår de nesten ufattelige fordeler, og mange tar seg av deres knep, når de selv tror at de følger sin egen visdoms bud. Det er derfor Satan, når tidens ende nærmer seg og han med stor kraft arbeider for å forføre og ødelegge, sprer den oppfatning at han ikke eksisterer. Det er hans politikk å skjule seg selv og sin måte å arbeide på. . . .

Det er fordi han maskerte seg så dyktig at det ble spurt vidt og bredt: "Finnes det virkelig et slikt vesen?" Det beviser hans suksess at teorier som lyver mot Skriftens klare vitnesbyrd, blir trodd i den religiøse verden. Og det er fordi Satan er rask til å kontrollere sinnet til dem som ikke er klar over hans innflytelse, at Guds ord gir oss så mange eksempler på hans ondskapsfulle arbeid, avslører hans skjulte krefter for oss og dermed holder oss på vakt mot hans angrep.

Kristi etterfølgere er trygge

Satans og hans hærs makt og ondskap må skremme oss hvis vi ikke kan finne ly og utfrielse i vår forløserens overlegne makt. Vi må sikre våre hus med låser for å beskytte vår eiendom og våre liv mot onde mennesker; men vi tenker sjelden på

Onde engler som hele tiden søker adgang til oss og mot de angrepene vi mottar når vi ikke kan forsvare oss i egen kraft. Hvis de får lov, kan de distrahere tankene våre, forstyrre og plage kroppene våre, ødelegge vår eiendom og våre liv. Deres eneste gleder er elendighet og tilintetgjørelse.

De som kjemper mot Guds krav og gir etter for Satans fristelser så lenge at Gud overlater dem til de onde åndenes nåde, befinner seg i en forferdelig situasjon. De som derimot følger Kristus, er alltid trygge i hans omsorg. De er beskyttet av mektige engler sendt fra himmelen. De onde kan ikke trenge forbi den vakt som Gud har satt rundt sitt folk. - The Great Controversy - 511-513, 516, 517.

Kapittel 2 - Englenes Tjeneste i Dag

Engler våker over oss

Alle Kristi etterfølgere har en skytsengel. Disse himmelske livvaktene beskytter de rettferdige mot den ondes makt. Satan selv erkjente dette da han sa "Er det for ingenting at Job frykter Gud? Har du ikke omringet ham og hans hus og alt han eier på alle kanter?" Job. 1, 9.10. Det fremgår tydelig av salmistens ord hvordan Gud beskytter sitt folk: "Herrens engel slår leir rundt dem som frykter ham, og redder dem." Sal 34,8. Frelseren sa med hensyn til dem som tror på ham: "Se til at I ikke forakter en av disse små! for jeg sier eder at deres engler i himmelen ser alltid min himmelske Faders åsyn." Matt 18:10. Englene som er satt til å hjelpe Guds barn, har alltid adgang til Gud.

Vi vet ikke hvordan resultatet av en dag, en time eller et øyeblikk kan bli avgjørende, og vi bør aldri begynne dagen uten å overlate våre veier til vår himmelske Fader. Hans engler er utpekt til å våke over oss, og hvis vi underkaster oss deres veiledning, vil de være ved vår høyre hånd når farens time kommer. Når vi ubevisst står i fare for å utøve en feilaktig innflytelse, vil englene stå ved vår side og oppfordre oss til å gå en bedre vei, velge våre ord for oss og påvirke våre handlinger. - Kristi illustrerte leksjoner, 341, 342.

Guds engler er overalt rundt oss. ... Å, vi ønsker å vite disse ting, og frykter og skjelver, og tenker mye mer på kraften i Guds engler som våker og vokter oss enn vi hittil har trodd. . . Guds engler er innkalt fra himmelen for å vokte menneskenes barn, og likevel viker de fra deres undertrykkende innflytelse og går dit hvor de kan ha omgang med onde engler. Å, at vi ville adlyde apostelens formaning. -5MR 125.

Engler er sendt for å tjene Guds barn, noen er fysisk blinde. Engler våker over deres skritt for å redde dem fra tusen farer de ikke kjenner til, og som står i veien for dem. - Velferdsdepartementet, 240.

I dag måtte jeg skrive om Kristus som gikk på vannet og stilnet stormen på sjøen. Å, som denne scenen gjorde inntrykk på meg. Guds majestet og hans gjerninger opptok tankene mine. Han holder vindene i sine hender, han kontrollerer vannet. I Herrens øyne var vi dødelige bare små prikker på Stillehavets enorme, dype vann. Likevel hadde han sendt engler fra himmelen, fra sin ubeskrivelige herlighet, for å beskytte den lille seilbåten på dens vei gjennom bølgene. 110.

Engler er involvert i familielivet

Herren skal tjenes mer, ja mye mer, av trofaste hjemmearbeidere enn av den som forkynner Ordet. Fedre og mødre bør innse at de er sine barns oppdragere. Barna er Herrens

arvinger; og de bør trenes og disiplineres til å danne en karakter som Herren kan gjenkjenne. Hvis det gjøres klokt og trofast og under bønn, vil Guds engler våke over familien, og det mest alminnelige liv vil bli gjort hellig. - Protokoll fra unions konferansen, 6. september 1909.

Før du forlater huset for å gå på jobb, bør hele familien samles, og faren, eller i hans fravær moren, bør be innstendig til Gud om å bevare dem gjennom dagen. Kom ydmykt og med et hjerte fullt av ømhet, og forstå de fristelser og farer som ligger foran deg og dine barn; bind i tro barna til alteret og be om at Herren må ta vare på dem. Tjenende engler vil vokte de barna som på denne måten er innviet til Gud." - The Child in the Home, 499 høyre

Guds engler, tusen ganger tusen... beskytter oss mot alt som er ondt, og jager bort mørkets makter som søker å ødelegge oss. Har vi ikke grunn til å være takknemlige hvert øyeblikk, selv om det ser ut til å komme vanskeligheter i vår vei? -Liv med Gud, 16. juni.

Guds engler våker over oss. På denne jorden finnes det tusenvis av himmelske budbringere som er sendt av Faderen for å hindre Satan i å få overtaket over dem som nekter å vandre på syndens vei. Englene som beskytter Guds barn på jorden, er forbundet med Faderen i himmelen - Lys fra det høye, 2. apr.

Vi må lære å forstå englenes oppgave bedre! Det ville være riktig å huske på at ethvert Guds barn kan regne med samarbeid med himmelske vesener. Usynlige hærer av lys og kraft hjelper de redde og ydmyke som tror og stoler på Guds løfter. Kjeruber og serafer og mektige engler står ved Guds høyre hånd: "Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, utsendt for deres skyld, de som skal arve frelsen?" - Mesterens etterfølgere, 154.

Engler opplyser våre sinn

Gud ber sine skapninger om å avlede oppmerksomheten fra forvirringen rundt seg for å beundre Hans verk. Himmellegemene er verdt å se på. Gud har gjort dette for menneskets skyld, og når vi studerer Hans verk, vil Guds engler stå ved vår side for å opplyse våre sinn og beskytte dem mot satanisk bedrag. Bibelkommentar 4:1145.

Himmelske engler våker over dem som søker opplysning. De samarbeider med dem som prøver å vinne sjeler for Kristus." - Bible Echo, 10. desember 1900.

Dette er en utmattende prosess som gradvis vil tørke ut livets kilde hvis det ikke skjer noen forandring, ingen mulighet for gjenopprettelse, og hvis Guds engler ikke våker over deg og beskytter deg. Hvis du ser de mange farene når du daglig blir trygt ledet av disse himmelske budbringerne, vil takknemligheten spire i ditt hjerte og komme til uttrykk i dine lepper. Hvis du gjør Gud til din styrke, kan du, selv under de mest nedslående omstendigheter, gjøre det, oppnå den kristne fullkommenhetens høyde og bredde, som du knapt tror det er mulig å nå. Dine tanker må være opphøyde, du vil ha edle mål, klare

oppfatninger av sannheten og hensikter som skal heve deg over alle usle motiver." - Råd om helse, 384.

Jeg er blitt vist din fare, og jeg er blitt vist og har blitt vist at din skytsengel beskytter deg igjen og igjen fra å holde deg selv fra skibbrudd på sin tro. Min bror, hev fanen, løft den opp, og bli ikke knust og motløs. -Vednesbyrd for menigheten 8:175.

Engler hjelper oss å gjøre det rette

Lær å stole på Gud. Lær å gå til Ham som er mektig til å frelse. . . Fortell den dyrebare Frelseren nøyaktig hva du trenger. Han har sagt: "La de små barn komme til meg: "La de små barn komme til meg, og nekt dem ikke." Han vil ikke avvise din bønn. Men han vil sende sine engler til å våke over deg og beskytte deg mot onde engler, og han vil gjøre det lett for deg å gjøre det rette. Da vil det være mye lettere enn om du prøver i egen kraft. Du vil alltid føle: "Jeg har bedt Gud om hjelp, og Han vil gjøre det. Jeg vil gjøre det rette i Hans styrke. Jeg vil ikke skade de dyrebare englene som Gud har utpekt til å våke over meg. Jeg vil aldri la dem bli drevet bort fra meg." - An Appeal to the Youth, 55, 56.

Hvis du prøver å holde alle onde tanker nede i løpet av dagen, vil Guds engler komme og bo hos deg. Disse englene er vesener som overgår i styrke. Du husker hvordan engelen kom til graven, og de romerske soldatene falt døde om for hans ansikts herlighet; og hvis én engel kunne virke med en slik kraft, hvordan kunne det da ha vært om alle englene som er med oss hadde vært til stede? Englene som er med oss hver dag, for å vokte og beskytte oss mot fiendens angrep." - Review and Herald, 14. august 1888.

Du er ikke alene i krigen mot det som er galt. Hvis forhenget kunne trekkes til side, ville du se himmelske engler kjempe sammen med deg. Det må de gjøre; det er deres oppgave å passe på de unge. "Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, som er sendt ut for å hjelpe dem som skal arve frelsen?" Ti tusen ganger ti tusen, og tusener på tusener av engler tjener de unge.

- Ungdommens instruktør, 1. januar 1903.

Jeg er veldig takknemlig for at jeg fikk besøke skolen deres. I årevis har jeg gjort det jeg kunne for å hjelpe fargede mennesker, og jeg har aldri sett et så godt påbegynt arbeid noe sted som akkurat nå. Husk at Guds engler står ved din side i alt du opplever. De vet hva du gjør; de er der for å passe på deg. Ikke gjør noe som ikke behager dem. Når du arbeider og de arbeider, vil denne skolen bli et hellig rom. Jeg ville se hvordan det går. Hele himmelen er interessert i bevegelsene dere gjør. La oss gjøre vårt ytterste for å hjelpe hverandre og vinne seier. La oss leve slik at himmelens lys kan skinne inn i våre hjerter og sinn og gjøre oss i stand til å gripe himmelens rikdommer." - Southern Field Echo, 1. juni 1909.

Engler hjelper de fortapte i deres arbeid

Når himmelske intelligens vesener ser at de som hevder å være Guds sønner og døtre, anstrenger seg på en Kristus-lignende måte for å hjelpe de villfarne, og viser sin ømhet og sympati for de angrende og falne, presser englene seg tett inntil dem og får dem til å huske ordene som glatter og løfter sjelen. Jesus har gitt sitt dyrebare liv, sin personlige

oppmerksomhet til det aller minste av Gud; og engler som overgår i styrke, vil slå leir rundt dem som frykter Gud." -Healthful Living, 277 høyre

Englene er ikke sendt fra de himmelske saler for å ødelegge, men for å våke over og beskytte sjeler i fare, for å redde de fortapte og for å føre de villfarne tilbake i folden. "Jeg er ikke kommet for å ødelegge, men for å frelse", erklærte Kristus. Har du ikke et ord av medlidenhet å si til de fortapte? Vil du la dem gå fortapt, eller vil du gi dem en hjelpende hånd? Overalt rundt deg er det sjeler som står i fare for å gå fortapt. Vil du trekke dem til Frelseren med kjærlighetens tau? Vil du slutte å klandre og si noe som kan gi dem tro og mot? -Review and Herald, 10. mai 1906.

Det er alles privilegium å kjenne sin egen situasjon så godt at man lett kan søke tilgivelse for all synd. Legg bort all mistanke om at Guds løfter ikke er for deg. De er for enhver angrende overtreder. Den styrke og nåde som er gitt gjennom Kristus, kommer frem gjennom tjenende engler til enhver troende sjel. - Veien til Kristus - side 52 høyre

De som arbeider for andres beste, arbeider i harmoni med himmelske engler. De får deres konstante følgesvenn, deres uopphørlige forkynnende tjeneste. Engler med lys og kraft er nær for å beskytte, trøste, helbrede, undervise og inspirere. Den høyeste utdannelse, den sanneste kultur, den mest opphøyde tjeneste for mennesker i denne verden, er deres." - Review and Herald, 11. juli 1912.

Himmelens engler vekker menneskenes tanker for å vekke Bibelens temaer til live. Et langt større arbeid vil bli utført enn det som hittil er blitt gjort, og ingen ære fra mennesker vil tilfalle dem, for engler tjener dem som skal være frelsens arvinger, og arbeider natt og dag." - Råd til forfattere og redaktører, 140.

Gud kunne ha overlatt det til de himmelske englene å forkynne evangeliets budskap og utføre barmhjertighets verket. Han kunne ha brukt andre midler for å oppfylle sin hensikt. Men i sin evige kjærlighet valgte han å gjøre oss til sine, Kristi og englenes medarbeidere, slik at vi kunne få del i den velsignelse, glede og åndelige opphøyelse som denne uselviske tjenesten bringer med seg." - Steps to Christ, 79.

Engler styrker vår tro

"Herrens engel slår leir rundt dem som frykter ham, og han frelser dem." Salme 34,7. Gud befaler sine engler å frelse sine utvalgte fra ulykke, å bevare dem fra "pesten", som kryper i mørket" og "den brennende middagssolen". Salme 91,6. Igjen og igjen har engler talt til mennesker slik en mann taler til sin venn, og ført dem til trygge steder. Igjen og igjen har englenes oppmuntrende ord fornyet de troendes svake krefter når de var i ferd med å svinne hen, de har løftet deres tanker over jordiske ting og fått dem til å se i tro de hvite kappene, kronene og palmegrenene som venter de seirende når de står rundt den store hvite trone." - Mesterens etterfølgere, 85.

Blant dem som står ved deres side - fiendens ære, som forsøker å bringe Guds folk i miskreditt, og himmelens engler, ti tusen ganger ti tusen, som våker over og tar seg av Guds fristede folk, oppløfter og styrker dem. Det er de som står sammen med dem. Og Gud sier til sitt troende folk: Dere skal vandre blant dem. Dere skal ikke bli overvunnet av mørkets makter. Dere skal stå foran meg i nærvær av hellige engler som er sendt ut for å tjene dem som skal være frelsens arvinger. - Generalkonferansens Bulletin, 23. april 1901.

Kapittel 3 - Engler i Himmelen, før Opprøret

Kristus som Skaper - Gud

Før menneskene og englene ble skapt, var Ordet hos Gud og var Gud.

Verden ble skapt av ham, og uten ham ble ikke det som er, skapt". Hvis Kristus skapte alt, må han ha eksistert før alt. Det som sies om dette, er så klart at ingen behøver å være i tvil. Kristus var Gud fullt og helt og i høyeste forstand. Kristus var Gud i sitt innerste vesen i høyeste forstand. Han var med Gud fra evighet av, Gud over alle, velsignet i all evighet.

Herren Jesus Kristus, Guds evige Sønn, eksisterte fra evighet av, en virkelig person, men likevel ett med Faderen. Han var den herligste i himmelen, og han var den fremste av englene. Han mottok englenes tilbedelse som rettmessig tilkom ham." -Review and Herald, 5. april 1906.

Gjennom Salomo erklærer Kristus: Som begynnelsen på sine gjerninger skapte Herren meg, som den første av sine gjerninger den gang. Fra evighet er jeg dannet, fra begynnelsen, før jorden ble skapt. Jeg ble født før bekkene var, før det fantes vannrike kilder; da fjellene ennå ikke var satt ned, før åsene ble jeg født, da han satte

Havet en grense, for at vannene ikke skulle bryte hans lov, da han la jordens grunnvoll, da jeg var fosterbarn hos ham, hans glede dag etter dag; jeg frydet meg alltid for hans åsyn. Rett

Når Kristus snakker om sin preeksistens, tar han oss med tilbake til en tid uten dato. Han forsikrer oss om at det aldri har vært en tid da han ikke var i nært fellesskap med den evige Gud. Hans stemme, som jødene lyttet til, har vært hos Gud, som en som har vokst opp sammen med Ham." - Signs of the Times, 29. august 1900.

Hva er englenes gjerning i forhold til at Han nedlot seg til det jordiske? Hans trone er fra evighet av. Han har formet alle hvelv og søyler i naturens store tempel - In Heavenly Places, 40.

Kristus, Ordet, Guds enbårne Sønn, var ett med den evige Fader - ett i natur, karakter og hensikt - det eneste vesen i hele universet som hadde del i alle Guds råd og planer." - The Great Controversy, 353.

Før synden inntraff, hadde Gud en plan

Helt fra begynnelsen visste Gud og Kristus at Satan ville gjøre opprør, og at Adam ville falle som et resultat av opprørernes evne til å bedra. Frelsesplanen ble lagt for å forløse den falne menneskeheten og gi den en ny mulighet. Gud ga Kristus oppgaven som

mellommann. Fra evighet av var han bestemt til å være vår stedfortreder. - Utvalgte budskaper 1:250.

Gud kjenner alle sine gjerninger, og nådepakten har vært i Guds tanker fra evighet av. Den kalles den evige pakt, for frelsesplanen ble ikke unnfanget etter syndefallet, men den var "den hemmelighet som har vært fortidd i evige tider, men nu er kommet for lyset og ved profetiske skrifter efter den evige Guds befaling kunngjort for alle folk for å virke troens lydighet." Rom. 16: 25-26. Signs of the Times, 15. desember 1914.

Planen for vår forløsning var ikke en ettertanke, ikke en plan som ble lagt etter Adams fall. Den var "åpenbaringen av en hemmelighet som har vært holdt hemmelig fra evighet av". Rom. 16:25. Det var en åpenbaring av de prinsippene som hadde vært grunnlaget for Guds trone fra evighet av. Fra begynnelsen av kjente Gud og Kristus til Satans frafall og menneskets fall på grunn av den frafalnes villedende makt. Gud hadde ikke bestemt at synden skulle eksistere, men han forutså dens eksistens og gjorde forberedelser for å møte denne forferdelige ulykken. - Den store Mester, 12.

Engler er skapt

Faderen virket gjennom sin Sønn i skapelsen av alle de himmelske vesener. For i ham ble alt skapt, ... enten det er engler eller herskere eller makter eller myndigheter: alt ble skapt av ham og for ham." - Patriarker og profeter, 34.

Englene eksisterte før mennesket ble skapt, for "morgenstjernene jublet og alle Guds sønner ropte av glede" da jordens grunnvoll ble lagt. Job. Etter syndefallet ble englene sendt for å vokte livets tre, og dette skjedde før et eneste menneske hadde dødd. Englene står på et høyere trinn enn menneskene, for salmisten sier at mennesket ble skapt "litt lavere enn englene". Sal 8,6, Den store striden, 365.

Fra evighet av hadde Gud til hensikt at hver eneste av hans skapninger, fra de herlige og hellige serafene til mennesket, skulle være et tempel der Skaperen kunne bo - Den store mester, 101.

Alle skapte vesener lever i henhold til Guds vilje og kraft. De er avhengige av å motta liv fra Gud. Fra den høyeste seraf til den laveste levende skapning må de alle næres av livets kilde." - Den store Mesteren, 536.

Da Herren skapte disse englevesenene til å stå foran sin trone, var de vakre og strålende. Deres skjønnhet og hellighet var på høyde med deres opphøyde stilling. De var beriket med Guds visdom og var innhyllet i himmelens glans." - Signs of the Times, 14. april 1898.

Lucifer blir skapt

Gud skapte ham god og vakker, så nær seg selv som mulig." - Review and Herald, 24. september 1901.

Gud gjorde ham edel og gav ham rike gaver. Han gav ham en høy og edel stilling. Han forlangte ikke noe urimelig av ham. Han skulle forvalte det Gud hadde betrodd ham, i ydmykhet og hellighet, og søke å fremme æren til Gud som hadde gitt ham ære, skjønnhet og hellighet." - Sabbath-School Worker, 1. mars 1893.

Selv om Gud hadde gjort Lucifer edel og vakker, og opphøyet ham til høy ære i englehæren, var han likevel ikke satt utenfor muligheten for ondskap. Det var Satans makt, han valgte ikke å gjøre dette, å forvrenge disse gavene. 4SP 317.

Lucifers høye posisjon

Før Lucifer gjorde opprør, var han en høy og opphøyet engel i himmelen, nest etter Guds dyrebare Sønn. I likhet med de andre englene hadde han et mildt ansikt og uttrykte glede. Hans panne var høy og bred og viste en mektig intelligens. Hans skikkelse var fullkommen, hans holdning edel og majestetisk. Et spesielt lys skinte i hans ansikt, og det lyste sterkere og vakrere rundt ham enn rundt de andre englene, og Guds dyrebare Sønn hadde forrang over hele englehæren. Han var ett med Faderen før englene ble skapt." - Forløsningens historie, 13.

Lucifer var skjoldkeruben, det mest opphøyde av himmelens skapte vesener; han sto nærmest Guds trone og var intimt forbundet med og så seg selv i forvaltningen av Guds regjering, rikt utstyrt med herligheten av hans majestet og makt." - Signs of the Times, 28. april 1890.

Herren selv ga Satan sin herlighet og visdom og gjorde ham til den beskyttende kjerub, god, edel og overmåte elskelig." - Signs of the Times, 18. september 1893.

Blant himmelens innbyggere var Satan, nest etter Kristus, den mest ærede guden og den som hadde størst makt og herlighet - Signs of the Times, 23. juli 1902.

Lucifer, "morgenens sønn", overgikk englene som omgav tronen i herlighet ... var forent med nære bånd til Guds Sønn."- Den store Mesteren, 435.

Lucifer, "morgenens sønn, var den første av kjerubene på skjermen, hellig og ubesmittet. Han sto nær den store Skaperen, og de uopphørlige strålene av herlighet som omgir den evige Gud, hvilte på ham. - Patriarkene og profetene, 35.

Han hadde vært det høyeste av alle skapte vesener, og var den første til å åpenbare Guds hensikt med universet. - Den store mesteren, 758.

Før ondskapen oppsto

Det hvilte en fred og glede over hele engleskaren, i fullkommen underkastelse under himmelens vilje. Kjærligheten til Gud var den høyeste, og kjærligheten til hverandre var upartisk. Slik var tingenes tilstand i tiden før synden kom inn. Profetiens Ånd 4:316, 317.

Han lærte å kjenne den uvurderlige verdien av evig røkelse, som mennesker ikke har. Han opplevde den rene tilfredsheten, freden, den opphøyde lykken og den ublandede gleden i det himmelske. Før han gjorde opprør, følte han tilfredsstillelsen av Guds fulle anerkjennelse. Han satte full pris på den herlighet som omgir Faderen, og visste at hans makt var ubegrenset." - Signs of the Times, 4. august 1887.

Det var en tid da det var en glede for ham å oppfylle de guddommelige befalinger. Hans hjerte var fylt av kjærlighet og glede over å tjene sin Skaper." - Signs of the Times, 18. september 1893.

Satan var en vakker opphøyet engel, og ville ha vært det for alltid hvis han ikke hadde trukket seg fra alliansen med Gud. - Signs of the Times, 21. desember 1891.

Kapittel 4 - Ondskapens Opprinnelse

Mysteriet om ondskapens opprinnelse

Englene ble skapt gode og kjærlige. De elsket hverandre uselvisk og sin Gud over alt, og hans kjærlighet fikk dem til å gjøre hans vilje. Guds lov var ikke et tyngende åk for dem. Det var en glede for dem å gjøre hans vilje og lytte til hans røst. Men i denne fredelige, rene verden oppsto synden hos en som hadde vært fullkommen på alle måter. Profeten skriver om ham: Ditt hjerte var hovmodig på grunn av din skjønnhet, du satte din visdom til side på grunn av din prakt." Ez 18,17. Synden er noe mystisk, noe uforklarlig. Det var ingen grunn til at den oppstod. Å forsøke å forklare den ville være å søke en grunn for den, og det ville være å rettferdiggjøre den. Synden oppsto i et fullkomment univers, den var utilgivelig og ytterst urettferdig." - Signs of the Times, 28. april 1890.

Gud hadde kunnskap om fremtidige hendelser allerede før jorden ble skapt. Han tilpasset ikke sine intensjoner til omstendighetene, men lot forholdene utvikle seg. Han arbeidet ikke for å frembringe en bestemt tilstand, men han visste at en slik tilstand ville eksistere. Planen som skulle iverksettes ved frafall av noen av himmelens høye intelligenser, dette er hemmeligheten, mysteriet, som har vært skjult gjennom tidene. Og et offer ble forberedt i de evige hensikter for å fullbyrde selve den gjerning som Gud har utført for den falne menneskeslekt." - Signs of the Times, 25. mars 1897.

Syndens inntreden i himmelen kan ikke forklares. Hvis den kunne forklares, ville det vise at det var grunn til å synde. Men siden det ikke fantes den minste unnskyldning for den, vil dens opprinnelse alltid være innhyllet i mystikk." - Review and Herald, 9. mars 1886.

Gud skapte ikke det onde. Han skapte bare det gode, som var likt Ham selv. Det onde

...synd og død ... er resultatet av ulydighet, som kommer fra Satan." - Review and Herald, 4. august 1910.

Den første mistanken om ondskap

Det fantes en tid da Satan var i harmoni med Gud og med glede oppfylte de guddommelige befalinger. Hans hjerte var fylt av kjærlighet og glede over å tjene sin skaper, helt til han begynte å tro at hans visdom ikke kom fra Gud, men var iboende i ham selv, og at han var like verdig som Gud til å motta ære og makt." - Signs of the Times, 18. september 1893.

Gud hadde skapt Lucifer som et edelt og vakkert vesen og opphøyet ham over englene, men han hadde ikke tatt fra ham evnen til å synde. Det var i Lucifer sin makt å synde hvis han ønsket det. Lucifer kunne ha fortsatt å være en elsket og æret kjerub, han kunne ha

fortsatt å ha Guds og alle englenes anerkjennelse, og utført sitt arbeid til stor velsignelse for alle, og helliget dermed sin skaper, men litt etter litt begynte han å bruke sin posisjon til å opphøye seg selv og få englene til å lovprise og ære ham. Gradvis fikk han englene han hadde herredømme over til å tjene ham i stedet for sin skaper - Kampen mellom Kristus og Satan 240.

Litt etter litt begynte Lucifer å gi etter for trangen til selvforherligelse. . . Selv om all hans herlighet kom fra Gud, begynte denne mektige engelen å se det som sin egen sak." - Patriarker og profeter, 35.

Gud legger frem Kristi sanne posisjon

Før det store slaget begynte, skulle alle ha en klar forestilling om hans vilje, hvis visdom og godhet var kilden til all deres glede.

Universets Konge kalte sammen de himmelske hærskarer for i deres nærvær å erklære sin Sønns sanne stilling og det forhold han stod i til alle skapninger. Til de forsamlede himmelens innbyggere erklærte Kongen nå at ingen andre enn

Kristus, Guds enbårne Sønn, kunne fullt ut forstå hans planer, og at det var betrodd ham å utføre de mektige beslutningene i hans vilje - Patriarker og profeter, 12.

Den store Skaperen samlet den himmelske hærskaren slik at han kunne gi sin Sønn en spesiell ære foran alle englene. Sønnen satt på tronen sammen med Faderen, og den himmelske hærskaren av hellige engler var samlet rundt dem. Faderen kunngjorde at det var han selv som hadde bestemt at Kristus, hans Sønn, skulle være likestilt med ham selv, så overalt hvor hans Sønn var til stede, var han selv til stede. Sønnens ord skulle adlydes like villig som Faderens ord. Han hadde gitt sin Sønn myndighet til å befale over den himmelske hærskare. Hans Sønn skulle arbeide i en spesiell forening med Ham selv i påvente av skapelsen av jorden. . . . .

Satan var sjalu og misunnelig på Jesus Kristus. Likevel bøyde djevelen seg for Jesus sammen med alle englene og anerkjente hans overhøyhet, høye autoritet og rett til å herske, selv om hans hjerte var fylt av misunnelse og hat. Kristus hadde deltatt i Guds hemmelige rådslagninger om hans planer, mens djevelen var uvitende om dem. Han forsto ikke Guds forordninger, og han fikk heller ikke lov til å kjenne dem. Kristus ble anerkjent som himmelens hersker, med samme makt og myndighet som Gud selv.

Djevelen trodde at han selv var en favoritt blant englene i himmelen. Han var blitt høyt opphøyet, men han strebet etter den samme høyhet som Gud selv. Han var stolt av

hans høyhet. Han visste at englene æret ham. Han hadde en tjeneste å utføre; han hadde vært nær den store Skaperen, og de evige strålene fra herlighetens lys, som omgir

den udødelige Gud, hadde skinnet på ham. Djevelen tenkte på hvordan englene hadde adlydt hans befaling med frydefull inderlighet. Var ikke hans klær vakre og skinnende? Hvorfor skulle Kristus bli æret slik foran seg selv?" - Profetiens ånd 1:17, 18.

Englene anerkjente med glede Kristi overlegenhet og kastet seg ned foran ham, mens de utøste sin kjærlighet og beundring. Lucifer bøyde seg sammen med dem, men i hans hjerte pågikk det en merkelig og voldsom kamp. Sannhet, rettferdighet og troskap kjempet mot misunnelse og sjalusi. De hellige englenes innflytelse så for en tid ut til å trekke ham med seg. Men igjen ble han fylt av stolthet over sin egen skjønnhet. Hans begjær etter

Overherredømmet vendte tilbake, og han ga igjen etter for misunnelse mot Kristus." - Patriarker og profeter, 36, 37.

Lucifer begynner sin kamp mot Kristus

Satan begynte sitt opprør med engler han hadde under seg, og prøvde å spre

en misnøye blant dem. Og han virket så bedragersk at mange av englene ble vunnet for hans allianse før hans hensikter ble fullt ut kjent." - Review and Herald, 28. januar 1909.

Satan var så begjærlig etter den høye æren som han ga sin Sønn. Han ble sjalu

på Kristus, og viste seg for englene som hedret ham som en beskyttende kjerub, at han ikke hadde den ære som hans stilling krevde. - Review and Herald, 24. februar 1874.

Med listige knep fikk han det til å se ut som om Kristus hadde tatt den plassen som tilhørte ham, og Lucifer sådde tvilens frø i mange englers sinn. - The Educational Messenger, 11. september 1908 høyre

Hans bedragerske virksomhet var så skjult at de mindre opphøyde englene trodde at han var himmelens hersker. - Denne dag med Gud, 256.

De englene som var trofaste og lydige, forsøkte å forsone denne mektige opprørske engelen med sin Skapers vilje. De forsvarte Guds handling ved å gi Jesus Kristus ære, og forsøkte å overbevise Satan om at han ikke hadde mindre ære nå enn før Faderen forkynte hvordan han hadde æret sin Sønn. De fremholdt klart og tydelig at Jesus var Guds Sønn, som eksisterte sammen med ham før englene ble skapt; at han aldri hadde stått ved Guds høyre hånd, og at hans milde, kjærlige autoritet aldri tidligere var blitt trukket i tvil; og at han ikke hadde gitt noen befalinger som det ikke var en glede for den himmelske hærskare å oppfylle. De hevdet at den spesielle æren som Kristus mottok fra Faderen i englenes nærvær, ikke tok noe bort fra den æren han tidligere hadde mottatt. - Profetiens Ånd 1:19.

Han vant forståelse hos noen av sine medarbeidere ved å foreslå kritiske tanker om Guds regjering. Dette onde frøet ble spredt på den mest forlokkende måte; og etter at de hadde spiret og slått rot i manges sinn, samlet han de ideene som han selv først hadde implantert i andres sinn, og brakte dem frem for den høyeste orden av engler, som tankene til andre tenkende vesener mot Guds regjering. På denne måten innførte Lucifer opprøret i himmelen ved hjelp av sinnrike metoder. - S.D.A. Bibelkommentar 4:1143.

Lucifer hadde i utgangspunktet organisert sine fristelser slik at han ikke skulle kompromittere seg selv. Han beskyldte de englene som han ikke kunne vinne helt over på sin side, for å være likegyldige overfor de himmelske veseners interesser. Det arbeidet han selv utførte, beskyldte han de trofaste englene for. Hans plan var å skape forvirring om Guds hensikter ved hjelp av subtile argumenter. Alt som var enkelt, innhyllet han i mystikk, og med utspekulerte fordreininger sådde han tvil om selv de enkleste av Guds forklaringer. Og hans høye stilling og nære forbindelse med den guddommelige regjering ga hans argumenter større kraft." - Patriarkene og profetene, 15.

Satans første forsøk på å omstyrte Guds lov ble gjort blant himmelens syndfrie innbyggere, og for en tid så det ut til å ha lykkes fullt ut. Et stort antall av englene ble forført, men Satans tilsynelatende seier endte med nederlag og tap, atskillelse fra Gud og utestengelse fra himmelen." - Patriarkene og profetene, 166.

Guds regjering omfatter ikke bare himmelens innbyggere, men alle skapte verdener; og Satan trodde at hvis han kunne få himmelens intelligente vesener til å gjøre opprør sammen med ham, kunne han få andre verdener med seg." - Review and Herald, 9. mars 1886.

Satan hadde en fordel for en tid, og han opphøyet seg selv over himmelens engler, ja, til og med over Gud. Han forkledde seg i falskhetens skikkelse, og for en tid var det

umulig å rive av forkledningen slik at de skjulte karakter deformitetene kunne bli sett. Han er overlatt til å åpenbare seg selv, med sine grusomme, kunstige og onde gjerninger." - Profetiens Ånd 4:319.

Lucifer får tid til å utvikle sitt fundament

I sin visdom kastet Gud ham ikke umiddelbart ut av himmelen. En slik handling ville ha endret hans prinsipper, og ville bare ha styrket hans opprør, for det ville ha skapt sympati for ham som en som er urettferdig å ha med å gjøre; og han ville ha fått mange flere med seg. Han må fjernes og gis tid til å utvikle sine prinsipper mer fullstendig." - Review and Herald, 9. mars 1886.

Satan klaget over den dårlige forvaltningen av himmelske ting og forsøkte å fylle englenes sinn med sin misnøye. Fordi han ikke var den øverste, sådde han tvilens og

vantroens frø. Fordi han ikke var som Gud, forsøkte han å legge sin egen misunnelse og misnøye inn i englenes sinn. Slik ble frøene til fremmedgjøring sådd, deretter presset ut og ført frem for de himmelske salene, som ikke er Satans, men englenes. Slik ville bedrageren vise at englene tenkte på samme måte som han. ....

Det Satan hadde lagt inn i englenes sinn - et ord her og et ord der - åpnet veien for en lang rekke antagelser. På sin kunstige måte trakk han tvilsomme utsagn ut av dem. Når de så ble spurt, anklaget han dem han hadde oppdratt. Han la all misnøyen på dem han forførte." -Review and Herald, 7. september 1897.

Han begynte å antyde tvil om lovene som styrte himmelske vesener, og antydet at det ved hjelp av disse lovene kunne være nødvendig for innbyggerne i verdenene, englene, å bli mer opphøyde, ikke å bli begrenset, for deres egen visdom var nok til å lede. - Patriarker og profeter, 37.

Lucifer... prøvde å avskaffe Guds lov. Han hevdet at de ufallne intelligente vesener i den hellige himmel ikke trengte noen lov, men kunne styre seg selv og opprettholde en plettfri integritet." - Signs of the Times, 28. april 1890.

Selv de lojale englene så ikke fullt ut hans karakter. Det er grunnen til at Gud ikke tilintetgjorde Satan med en gang. Hvis Han hadde gjort det, ville de hellige englene ikke ha vært i stand til å se Guds rettferdighet og kjærlighet. Hvis Guds godhet ble trukket i tvil, ville det være som et ondt frø som ville bære den bitre frukten av synd og arbeid. Derfor ble ondskapens opphavsmann skånet, han som utvikler sin karakter til det fulle." - Kristi lignelser, 72.

Englene snakker om problemene

Mens noen av englene sluttet seg til Satan i hans opprør, ga andre ham råd om hans hensikter og kjempet for Guds ære og visdom ved å gi sin Sønn autoritet. Satan understreket at Kristus hadde fått ubegrenset makt, og en like høy rang som han selv!" - Åndelige gaver 3:37.

Satan nektet å lytte. Da vendte han seg bort fra de trofaste og lydige englene og erklærte dem for slaver. Disse englene, som fortsatt var lydige mot Gud, ble forbauset da de så at Satan gjorde fremskritt i sine forsøk på å skape opprør. Han lovte dem et nytt og bedre styre enn det de nå hadde, der alle skulle være frie. Et stort antall av dem ga uttrykk for at de ville fortsette, og tok Satan som sin leder og øverste hærfører. Da han så at han hadde suksess i sine bestrebelser, innbilte han seg at han til slutt ville få alle englene på sin side, at han ville bli likestilt med Gud selv, og at hans autoritet og røst skulle bli hørt i kommandoen over hele den himmelske hærskare.

De lydige englene advarte igjen djevelen og fortalte ham hva konsekvensene ville bli hvis han fortsatte sitt opprør; at han som kunne skape englene, også var mektig til å omstyrte all deres autoritet, og på forunderlig vis straffe deres overmot og forferdelige opprør. Tenk at en engel skulle motsette seg Guds lov, som var like hellig som han selv! De advarte de opprørske englene om å lukke ørene for Satans bedragerske overtalelse, og rådet Satan og alle som hadde latt seg påvirke av ham, til å bekjenne at de hadde tatt feil når de hadde så mye som en tanke om å tvile på hans autoritet." - Spirit of Prophecy 1:20.

Satan var flink til å vise sin side av saken. Så snart han oppdaget at ett synspunkt kunne bli sett i sin sanne karakter, endret han det til et annet. Gud gjør ikke slikt. Han kunne bare arbeide med ett slags våpen - sannhet og rettferdighet. Satan kunne bruke det Gud ikke kunne - uærlighet og bedrag." - Review and Herald, 9. mars 1886.

[Satans] underliggende arbeid var så subtilt at det ikke kunne sees av den himmelske hærskaren som det det egentlig er Denne tingenes tilstand har eksistert i lang tid

tidsperiode før Satan ble åpenbart og de onde ble avslørt. -S.D.A. Bibelkommentar 4:1143.

I sin store barmhjertighet bar Gud over med Lucifer i lang tid. Han ble ikke umiddelbart styrtet fra sin opphøyde posisjon da han begynte å skape misnøye blant englene, og heller ikke da han begynte å komme med sine falske krav til de lojale englene. Han fikk lov til å bli i himmelen i lang tid. Han ble gjentatte ganger tilbudt tilgivelse hvis han bare ville omvende seg og underkaste seg Guds vilje - The Great Controversy, 353.

Denne ånden av misnøye og utilfredshet hadde aldri tidligere vært kjent i himmelen. Det var noe nytt, underlig og uforklarlig. I begynnelsen hadde Lucifer selv ikke engang vært klar over sine følelsers sanne natur. I en periode hadde han vært redd for å gi uttrykk for de tankene og ideene som arbeidet i hans sinn, men han jaget dem ikke bort. Han var ikke klar over hvor han var på glid. Men det ble gjort anstrengelser, slik bare uendelig kjærlighet og visdom kunne finne på, for å overbevise ham om hans feiltagelse. Det ble bevist at hans misnøye var ubegrunnet, og det ble gjort klart for ham hva resultatet av opprøret ville bli. Lucifer ble overbevist om at han tok feil. Han innså at "Herren er rettferdig på alle sine veier og barmhjertig i alle sine gjerninger", at de guddommelige lovene er rettferdige, og at han burde anerkjenne dem som sådan foran hele himmelen.

Hadde han gjort det, kunne han ha reddet seg selv og mange engler. På den tiden hadde han ikke helt forlatt sin troskap til Gud. Selv om han hadde forlatt sin stilling som beskyttende kjerub, kunne han ha blitt gjeninnsatt i sitt embete hvis han hadde vært villig til å vende tilbake til Gud og, i erkjennelse av Guds visdom, vært tilfreds med å innta den plassen han var tildelt i Guds store plan. Nå var tiden kommet for den endelige avgjørelsen. Han måtte enten bøye seg fullt og helt for Guds overherredømme eller gjøre åpent opprør.

Han hadde nesten bestemt seg for å vende tilbake, men stoltheten forbød ham det." - Patriarker og profeter, 14.

Gud møter Satans utfordring

I himmelens råd ble det bestemt at Satans makt i prinsippet måtte utryddes, for det var Guds hensikt å sette evige ting på sikker grunn. Satan måtte få tid til å utvikle de prinsippene som skulle danne grunnlaget for hans styre. Det himmelske universet må få se hvordan de prinsippene fungerer som Satan erklærte sto over Guds prinsipper. Guds orden må settes opp mot Satans orden. Satans korrumperende prinsipper må avsløres. Den eksplisitte

rettferdighetsprinsippene i Guds lov må demonstreres som uforanderlige, fullkomne og evige." - Review and Herald, 7. september 1897.

De lojale englene skyndte seg raskt til Guds Sønn og informerte ham om hva som foregikk blant englene. De finner Faderen i samtale med sin elskverdige Sønn for å finne ut på hvilken måte den autoriteten Satan hadde tilranet seg, for alltid kunne omstyrtes til beste for de gode englene. Den allmektige Gud kunne med en gang ha kastet den store erkebedrageren ut av himmelen, men det var ikke hans hensikt. Han ville gi de opprørske englene en passende anledning til å måle styrke og makt med sin egen Sønn og de gode englene. I denne kampen kunne hver engel velge sin egen side og på den måten bli åpenbart for alle. - Profetiens ånd 1:21.

Lucifer blir Satan

Satan... bestemte seg for å gjøre seg selv til sentrum for innflytelse. Hvis han ikke kunne bli den høyeste autoritet i himmelen, ville han være den høyeste autoritet i opprør mot himmelens regjering. Han ville være leder, kontrollere, ikke bli kontrollert." -Review and Herald, 16. april 1901.

Mange av Satans medarbeidere var tilbøyelige til å følge de gode englenes råd, omvende seg fra deres misnøye og gjenvinne Faderens og hans kjære Sønns tillit. Da erklærte den mektige opprøreren at han kjente Guds lov, og selv om han underkastet seg slavisk lydighet, ville hans ære bli tatt fra ham. Han ville aldri mer bli betrodd hans opphøyde tjeneste. Han fortalte dem at både han og de allerede hadde gått for langt til å vende tilbake, og han ville trosse konsekvensene; for han ville aldri bøye seg for Guds Sønn i slavisk tilbedelse; at Gud ikke ville tilgi dem, og nå måtte de kreve sin frihet og tilrane seg den posisjon og autoritet med makt som ikke var frivillig tildelt - Profetiens Ånd 1:20, 21.

For Satan selv var det sant at han nå hadde gått for langt til å kunne snu. Men dette var ikke tilfellet for dem som var blitt blindet av hans bedrag. For dem åpnet de trofaste

englenes råd og oppmuntring en dør til håp, og hvis de hadde lyttet til advarselen, kunne de kanskje ha unnsluppet Satans snare. Men stolthet, kjærlighet til sin leder og et ønske om uinnskrenket frihet tok overhånd, og appellen om guddommelig kjærlighet og nåde ble til slutt avvist. -Patriarkene og profetene, 15.

Englene viser seg for Faderen

Hele den himmelske hærskaren ble innkalt til å tre frem for Faderen, slik at alles sak kunne bli avgjort. Satan uttrykte frekt sin misnøye over at Kristus skulle bli foretrukket foran ham. Han reiste seg hovmodig opp og hevdet at han burde være likestilt med Gud, og at han burde delta i Faderens råd og forstå hans fremgangsmåte. Gud informerte djevelen om at han ville åpenbare sine hemmelige avgjørelser for sin Sønn alene, og at han forlangte at alle

den himmelske familien, til og med Satan, skulle vise ham ubetinget lydighet, men han hadde vist seg uverdig til en plass i himmelen. Da pekte djevelen triumferende på sine deltakere, som omfattet nesten halvparten av alle englene, og utbrøt: "Disse er med meg! Vil du også kaste dem ut og gjøre himmelen tom? Deretter erklærte han at han var klar til å motstå Kristi autoritet og forsvare sin plass i himmelen med makt, styrke mot styrke - Profetiens Ånd 1:22.

Helt frem til slutten av kampen i himmelen fortsatte den store tronraneren å rettferdiggjøre seg selv. Da det ble kunngjort at han og alle hans tilhengere skulle utvises fra himmelen, proklamerte opprørslederen frimodig sin forakt for Skaperens lov. Han gjentok sin påstand om at englene ikke trengte noen kontroll, men burde få lov til å gjøre som de ville, ettersom deres egen vilje alltid ville lede dem på rett vei. Han erklærte at de guddommelige lovene begrenset englenes frihet på en urimelig måte, og at det var hans hensikt å få loven avskaffet, slik at englene, etter å ha blitt befridd fra dette åket, kunne oppnå en mer opphøyet og ærefull stilling.

I full enighet beskyldte Satan og hans tilhengere Kristus for deres opprør, og erklærte at de aldri ville ha gjort opprør hvis han ikke hadde kommet med bebreidelser mot dem. - Den store striden, 356.

Den kunnskapen som både han og englene som falt sammen med ham, hadde om Guds karakter, hans godhet, barmhjertighet, visdom og fremragende herlighet, gjorde deres skyld utilgivelig." - Review and Herald, 24. februar 1874.

Kapittel 5 - Opprørske Engler blir Kastet ut, og Adam og Eva Falt

Krig i himmelen

Kristus hadde arbeidet i de himmelske salene for å overbevise Satan om hans forferdelige villfarelse, helt til den onde og hans sympatisører til slutt var i åpent opprør mot Gud selv - den dagen med Gud, 256.

Som himmelens hærfører ble Kristus utpekt til å slå ned opprøret. Review and Herald, 30. mai 1899.

Så ble det strid i himmelen. Guds Sønn, himmelens fyrste, og hans trofaste engler kjempet mot erkeopprøreren og hans tilhengere. Guds Sønn og de gode englene seiret, og Satan og hans medhjelpere ble kastet ut av himmelen. - Profetiens Ånd 1:23.

Englene var med i kampen; Satan ville beseire Guds Sønn og dem som bøyde seg for hans vilje. Men de gode og trofaste englene fikk overtaket, og Satan ble kastet ut av himmelen sammen med sine tilhengere. - Budskap til Kirken, 146.

Virkningene av opprør

Satan ble stående forbauset over sin nye tilstand. Hans salighet var over. Han så på englene som han hadde vært så lykkelig sammen med, men som nå var kastet ut av himmelen sammen med ham. Deres ansikt, som hadde gjenspeilet Skaperens bilde, viste.

Nå var det mørke og fortvilelse. Det var strid, uenighet og bitre anklager mellom dem. . . . . Satan så nå de forferdelige konsekvensene av sitt opprør. Han grøsset og fryktet for å vende ansiktet mot fremtiden, og han tenkte på slutten på disse tingene.

Tiden var kommet for glade, lykkelige lovsanger til Gud og hans kjære Sønn. Satan hadde vært leder for det himmelske koret. Han hadde hevet den første stemmen, så hadde hele engleskaren sluttet seg til ham, og en herlig harmonisk sang tordnet gjennom himmelen til ære for Gud og hans kjære Sønn. Men i stedet for den søteste musikk ble den store opprørslederens ører nå fylt av knurring og vrede ord. Tilbedelsens time nærmer seg

når hellige, strålende engler bøyer seg for Faderen. Aldri mer kan han ta del i den himmelske sangen. Han kan aldri mer bøye seg med ærbødighet og hellig frykt i den evige Guds nærvær. .....

Satan skalv mens han betraktet sitt verk. Han var alene i kontemplasjon over fortiden, nåtiden og sine fremtidsplaner. Hans mektige skikkelse ristet som under en storm. En engel fra himmelen kom forbi. Han kalte på ham og ba om å få snakke med Kristus. Dette ble innvilget. Han fortalte Guds Sønn at han angret sitt opprør og ønsket å stå i Guds gunst

igjen. Han var villig til å innta den plassen som Gud tidligere hadde tildelt ham, og adlyde hans vise bud. Kristus gråt over Satans ulykke, men

fortalte ham at Gud hadde bestemt at han aldri kunne få adgang til himmelen. Opprørets

sæd var fortsatt i ham.....

Da Satan ble fullt overbevist om at det var umulig for ham å gjenvinne Guds gunst, brøt hans ondskap frem med fornyet hat og glødende raseri....

Siden han ikke kunne komme innenfor himmelens porter, ventet han rett ved inngangen for å håne englene og forsøke å plage dem når de gikk inn og ut - Profetiens ånd 1:28-30.

Skapelsen av jorden og menneskeheten

Lojale engler sørget over skjebnen til dem som hadde vært deres følgesvenner i lykke og salighet. Deres tap ble følt i himmelen. Faderen rådførte seg med Jesus om straks å fullføre deres fortsettelse med å skape mennesket til å bebo jorden. - Signs of the Times, 9. januar 1879.

Den mest strålende og opphøyde av morgenens sønner ble kunngjort. . . . . herlighet ved skapelsen, og kunngjorde sin fødsel med frydefulle sanger." - Signs of the Times, 4. januar 1883.

Da Gud skapte jorden, fantes det fjell, åser og sletter, og spredt mellom disse var det elver og vannreservoarer. Jorden var ikke en stor slette, men landskapets monotoni ble brutt av åser og fjell, ikke høye og forrevne som de er nå, men regelmessige og vakkert formet. Englene så det vidunderlige og vakre

arbeid og gledet seg over det. - Åndelige gaver 3:33.

Hele himmelen hadde en dyp og gledelig interesse i verdens og menneskehetens tilblivelse.

Menneskene var en ny og distinkt orden -Review and Herald, 11. februar 1902.

Ved siden av englene er mennesket, skapt i Guds bilde, det edleste av hans skapte verk." - Review and Herald, 3. desember 1908.

Herren ... ...gav Adam en tankekraft som overgikk alle de levende skapninger han har skapt. Hans mentale kraft var bare litt ringere enn englenes." - Review and Herald, 24. februar 1874.

Så snart Herren, gjennom Jesus Kristus, skapte vår verden og satte Adam og Eva i Edens hage, kunngjorde Satan at han ville tilpasse hele menneskehetens far og mor til sin egen natur." - Review and Herald, 14. april 1896.

Da Herren presenterte Eva for Adam, var Guds engler vitner til seremonien - In Heavenly Places, 203.

Dette syndfrie paret bar ingen kunstige klær. De var kledd i et dekke av lys og herlighet, slik engler bærer. - Signs of the Times, 9. januar 1879.

Gud skapte mennesket til sin ære, og etter at menneskeslekten var blitt satt på prøve, skulle den forenes med den himmelske familien. Det var Guds hensikt å befolke himmelen på nytt med den menneskelige familie. Bibelkommentar 1:1082.

Det tomrom som er blitt etterlatt i himmelen etter Satans og hans englers fall, vil bli fylt av Herrens forløste. - Review and Herald, 29. mai 1900.

Adam og Eva i Eden

Selv om alt Gud hadde skapt var fullkomment vakkert, og det ikke manglet noe på jorden for å gjøre Adam og Eva lykkelige, viste Gud sin store kjærlighet til dem ved å anlegge en hage bare for dem. En del av tiden skulle de bruke til det behagelige arbeidet med å dyrke hagen, og en annen del skulle de bruke til å motta englenes behag og lytte til deres underholdning, i salig kontemplasjon. Deres arbeid var ikke kjedelig, men behagelig og opplivende. - Signs of the Times, 9. januar 1879.

Hellige engler ... ... underviste Adam og Eva i deres yrke, og lærte dem også om Satans opprør og hans fall." - Åndelige gaver 1:20.

Han sto foran Gud i fullkommen menneskelig styrke, alle hans organer og evner var fullt utviklet og i harmonisk balanse; og han var omgitt av vakre ting og snakket daglig med hellige engler." - Profetiens Ånd 2:88.

Guds lov som var for mennesker, ble skapt. Den var tilpasset de hellige veseners tilstand; englene ble også styrket av den." - Signs of the Times, 15. april 1886.

Menneskene ble prøvet og testet, og hvis de kunne stå Guds prøve og forbli lojale og trofaste etter den første prøvelsen, skulle de ikke lenger utsettes for fristelse, men opphøyes til englenes like, og deretter være udødelige." - Review and Herald, 24. februar 1874.

Satan planlegger menneskets fall

Han... informerte dem om sine planer om å fravriste Gud den edle Adam og hans følgesvenn Eva. Hvis han på noen måte kunne forføre dem til ulydighet, ville Gud iverksette et tiltak som kunne tilgi dem, og så ville han selv og alle de falne englene være på god vei til å ta del i Guds barmhjertighet sammen med dem. Hvis dette ikke lyktes, kunne de forsones med Adam og Eva, for hvis de en gang hadde overtrådt Guds lov, ville de komme under Guds vrede på samme måte som de selv. Overtredelsen ville også føre dem inn i en tilstand av opprør, og da kunne de forene seg med Adam og Eva, innta Edens hage med velsignelse og gjøre den til sitt hjem. Og de trodde at hvis de kunne få adgang til

Livets tre i midten av hagen, ville deres styrke være like stor som de hellige englenes, og til og med Gud selv ville drive dem ut.

Satan holdt rådslagning med de onde englene, men de var ikke alle like villige til å forene seg med ham i utførelsen av dette dristige og forferdelige verket. Han sa til dem at han ikke ville overlate noen av dem til å utføre dette arbeidet, for han mente at han alene hadde tilstrekkelig visdom til å påta seg et så viktig foretagende. Han ba dem om å overveie saken mens han forlot dem og søkte ensomhet, for å bringe sine planer til modenhet....

Satan gikk for seg selv for å legge planer som helt sikkert ville bringe Adam og Eva til fall. Han fryktet at hans planer ville bli forpurret. Og hvis han til og med var heldig med å lede Adam og Eva til lydighet mot Guds befaling, og dermed bli overtredere av hans lov, og det ikke kom noe godt ut av det som ham selv, ville det ikke forbedre hans egen tilstand; men bare øke hans skyld. Han skalv ved tanken på å styrke det hellige, lykkelige paret i den samme elendighet og anger som han selv led. Han syntes å være i en tvilsom tilstand; på ett tidspunkt fast og besluttsom, på et annet motvillig og vaklende.

Djevelen ristet av seg sine følelser av fortvilelse og svakhet, og styrket seg selv som deres leder for å følge dem modig og gjøre alt som stod i hans makt for å trosse Guds og hans Sønns autoritet - Profetiens ånd 1:31-33.

Satan erklærte at han ville vise de verdener som Gud hadde skapt, og de himmelske intelligens vesener, at det var umulig å holde Guds lov. -Review and Herald, 3. september 1901.

Gud samlet englehæren for å iverksette tiltak for å forhindre det truende onde. I himmelens råd ble det bestemt at englene skulle besøke Eden og advare Adam om at han var i fare fra fienden. Dermed skyndte to engler seg å besøke våre elskede foreldre. - Signs of the Times, 16. januar 1879.

Himmelske sendebud fortalte dem om Satans fall og hans onde planer om å ødelegge dem, og forklarte dem enda tydeligere hva det guddommelige styret som ondskapens fyrste forsøkte å omstyrte, besto i. . . . .

Englene rådet dem til å være på vakt mot Satans planer, for hans forsøk på å fange dem ville være utrettelige. Så lenge de var lydige mot Gud, kunne den onde ikke gjøre dem noen skade, for om nødvendig ville alle himmelens engler bli sendt til deres hjelp. Hvis de standhaftig avviste hans første forsøk, ville de være like trygge som de himmelske sendebudene. Men hvis de først ga etter for fristelsen, ville deres natur være så fordervet at de ikke ville ha noen kraft eller tilbøyelighet i seg til å motstå Satan. -Patriarkene og profetene, 26.

Englene advarte Eva mot å skille seg fra sin mann i sitt yrke, for hun kunne lett komme i kontakt med den falne fienden. De ville være i større fare når de var hver for seg enn når de var sammen. Englene formante dem til å følge nøye de forskriftene som Gud hadde gitt dem om kunnskapens tre, for i fullkommen lydighet ville de være uten fare, siden den falne fienden ikke ville ha noen makt til å bedra dem: Gud ville ikke tillate Satan å forfølge det hellige paret med stadige fristelser. Han kunne bare få adgang til dem via treet til kunnskap om godt og ondt.

Adam og Eva forsikret englene om at de aldri ville bryte Guds uttrykkelige bud, for det var deres første glede å gjøre hans vilje. Englene sang hellige melodier i skjønn harmoni med Adam og Eva. Deres sanger lød fra den velsignede eden, og Satan hørte lyden av deres melodier fulle av hellig lovprisning til Faderen og Sønnen. Da djevelen hørte dette, økte hans misunnelse, hat og ondskap, og han uttrykte et voldsomt ønske til sine tilhengere om å oppildne Adam og Eva til ulydighet - Profetiens Ånd 1:34, 35.

Satan snakker til Eva gjennom slangen

For å kunne utføre sitt verk uten å bli avslørt, valgte Satan å bruke slangen som redskap - en forkledning som passet til formålet med bedraget hans. På den tiden var slangen et av de smarteste og vakreste dyrene på jorden. Den hadde vinger, og når den fløy gjennom luften, så den strålende vakker ut med en glans som skinnende gull.

- Patriarkene og profetene, 53.

Eva gikk fra sin manns side og så på naturens skjønnhet, og hun gledet seg over blomstenes farger og dufter og trærnes og krattets skjønnhet. Hun tenkte på de restriksjonene Gud hadde pålagt dem i forbindelse med kunnskapens tre. Hun var tilfreds med alt det vakre og rike som Herren hadde gitt for å dekke alle behov. Alt dette, sa hun, har Gud gitt oss til å nyte. Alt dette er vårt, for Gud har sagt det:

Av alle trær i hagen kan dere spise, men av treet til kunnskap om godt og ondt skal dere ikke spise!"

Eva hadde forvillet seg nær det forbudte treet, og hennes nysgjerrighet ble vekket for å få vite hvordan døden kunne være skjult i frukten av dette vakre treet. Hun ble overrasket over å høre spørsmålet sitt bli tatt opp og gjentatt av en fremmed stemme. "Jeg lurer på om Gud virkelig sa: Du må ikke spise av noe tre i hagen?" Eva var ikke klar over at hun hadde avslørt sine tanker da hun talte høyt til seg selv, så hun ble svært overrasket over å høre spørsmålet sitt gjentatt av slangen." -Review and Herald, 24. februar 1874.

Han henvendte seg til den forbløffede Eva med myke og behagelige ord og en musikalsk stemme. Hun rygget tilbake over å høre en slange tale. Han fremhevet hennes skjønnhet og ekstraordinære elskverdighet, noe som ikke var ubehagelig for Eva.

Eva ble bedratt, smigret, forblindet - Profetiens ånd 1:35, 36.

Hun lurte virkelig på om slangen var klar over tankene hennes, og at han måtte være veldig smart. Hun svarte ham: "Vi kan spise av frukten på trærne i hagen, men av frukten på treet i midten av hagen har Gud sagt at du ikke må spise, ja, du må ikke røre det, for da skal du dø!" Da sa slangen til kvinnen: "Du skal ikke dø, men Gud vet at når du spiser av det, skal dine øyne åpnes, og du skal bli lik Gud og kjenne godt og ondt." Riktig

Her fremsatte løgnens far sin påstand i direkte motstrid med Guds uttalte ord. Satan forsikret Eva om at hun var skapt udødelig, og at det ikke var mulig for henne å dø. Han fortalte henne at Gud visste at hvis de spiste av kunnskapens tre, ville deres sinn bli opplyst, utvidet og foredlet, og det ville gjøre dem lik Gud. Eva trodde at slangens

Talen var klok. Hun så lengselsfullt på treet, som var fylt med frukt som så ut til å være

Veldig deilig. Slangen spiste den med tydelig entusiasme. . . .

Eva hadde overdrevet ordene i Guds befaling. Han hadde sagt til Adam og Eva: "Bare av treet til kunnskap om godt og ondt skal dere ikke ete; den dagen dere eter av det, skal dere visselig dø!" I Evas diskusjon med slangen la hun til setningen: "Du skal ikke røre ved det, for da skal du dø." Det var her slangens list viste seg. Denne uttalelsen fra Eva ga ham en fordel - Review and Herald, 24. februar 1874.

Ved å spise av dette treet, sa den, ville de oppnå en høyere eksistens og ta del i et større kunnskapsområde. Den hadde selv spist av den forbudte frukten, og som følge av det hadde den fått talens gave. Og det antydet at Herren nidkjært holdt tilbake frukten fra dem for at de ikke skulle bli hans likemenn - Patriarkene og profetene, 54.

Evas nysgjerrighet ble pirret. I stedet for å fly fra dette stedet, lyttet hun for å høre en slange tale. Det falt henne ikke inn at det kunne være den falne fienden som brukte slangen som medium - Profetiens ånd 1:36.

Hele universet fulgte med intens interesse den konflikten som skulle avgjøre Adams og Evas stilling. Hvor oppmerksomt lyttet ikke englene til ordene til Satan, syndens opphavsmann, som satte sine egne ideer over Guds bud og forsøkte å oppheve Guds lov med sine bedragerske resonnementer. Hvor spent ventet de ikke på å se om det hellige paret ville la seg lokke av fristeren og gi etter for hans kunst. . . .

Satan fremstilte Gud som en bedrager, som en som ville utestenge sine skapninger fra sine høyeste gaver. Englene lyttet med sorg og forbauselse til Satans utsagn om Guds karakter, slik Satan fremstilte ham med vanærende egenskaper, men Eva ble ikke skremt av å høre den hellige og høyeste Gud bli anklaget på feilaktig grunnlag. Hvis hun hadde husket alle tegnene på hans kjærlighet, hvis hun hadde flyktet til sin mann, ville hun kanskje ha blitt spart for den ondes subtile fristelser. - Signs of the Times, 12. mai 1890.

Fristeren plukket frukten og ga den til Eva. Hun tok den i hånden. Se der, sa fristeren, du fikk ikke engang lov til å røre den, for da skulle du dø. Han fortalte henne at hun ikke ville føle mer smerte eller død ved å spise frukten enn ved å røre og håndtere den. Eva fikk mer mot fordi hun ikke så noen umiddelbare tegn på Guds misnøye. Hun trodde at fristerens ord var kloke og riktige. Hun spiste og nøt av frukten; den smakte deilig, og hun innbilte seg at hun følte fruktens vidunderlige virkninger i sitt indre. -Profetiens Ånd 1:38.

Det var ikke noe giftig i selve frukten fra kunnskapens tre, og det var ikke noe dødelig ved å spise av det. Treet ble satt i hagen for å teste deres lojalitet til Gud. - Signs of the Times, 13. februar 1896.

Eva spiser av frukten og frister Adam

Eva spiste og innbilte seg at hun kjente følelsen av et nytt og opphøyet liv. .... hun følte ingen skadelige virkninger av frukten, ingenting som kunne forklare døden for mennesket, men, som slangen hadde sagt, en behagelig følelse som hun innbilte seg at englene hadde. -Testimony for the Church 3:72.

Så plukket hun selv av frukten og spiste, i den tro at hun følte en ny og høyere livgivende kraft i tilværelsen som følge av den forbudte fruktens livgivende innflytelse. Hun var i en merkelig og unaturlig opphisselse da hun oppsøkte sin mann med hendene fulle av den forbudte frukten. Hun resiterte Slangens kloke tale for ham og ville straks føre ham til treet. Hun fortalte ham at hun hadde spist av frukten, og i stedet for å føle noen følelse av død, kjente hun en behagelig, revitaliserende påvirkning. Så snart Eva hadde vist ulydighet, ble hun et mektig medium for å forårsake sin manns fall - Profetiens ånd 1:38, 39.

Det var et trist uttrykk i Adams ansikt. Han så ut til å være forbauset og forferdet. På Evas ord svarte han at dette måtte være fienden de var blitt advart mot, og ifølge Guds dom måtte hun dø. Som svar oppfordret hun ham til å spise, og gjentok slangens ord om at de ikke måtte dø. Hun bebreidet ham at det måtte være sant, for hun følte ingen tegn på Guds mishag....

Adam innså at hans følgesvenn hadde overtrådt Guds bud og unnlatt å ta hensyn til det eneste forbudet som var gitt som en prøve på deres troskap og kjærlighet. En voldsom kamp oppsto i hans sinn. Han angret på at han hadde tillatt Eva å forlate hans side. Men nå var det skjedd; han måtte skille seg fra henne, hvis selskap hadde vært hans glede. Hvordan kunne han bære det? Han bestemte seg for å dele hennes skjebne. Hvis

ville hun dø, ville han dø med henne. Tross alt, tenkte han, kunne ikke den kloke slangens ord være sanne? Eva sto foran ham, like vakker og tilsynelatende like uskyldig som før denne ulydighets handlingen. Hun sa at hun elsket ham mer enn

før. Det var ingen tegn til død i henne, og han bestemte seg for å ta konsekvensene. Han grep frukten og spiste den raskt.

Etter denne synden syntes Adam først at han ble løftet opp til et høyere livsplan. Men snart fylte tanken på synden ham med gru. Luften som tidligere hadde hatt en mild og jevn temperatur, syntes nå å legge seg som is over det skyldige paret. Kjærligheten og freden de hadde hatt, var borte, og i stedet følte de en følelse av synd, en frykt for fremtiden, en nakenhet i sjelen. - Patriarker og profeter, 56, 57.

Satan frydet seg over sin suksess. Han hadde nå fristet kvinnen til å mistro Gud, til å sette spørsmålstegn ved hans visdom og til å forsøke å avsløre hans allvise planer; og gjennom henne hadde han også fått Adam, som overtrådte Guds befaling på grunn av sin kjærlighet til Eva, og falt sammen med henne. - Profetiens ånd 1:42.

Satan, den falne engelen, erklærte at ingen mennesker kunne holde Guds lov, og han pekte på Adams ulydighet som bevis på dette - Signs of the Times, 10. april 1893.

...Satan... skrøt hovmodig av at den verden som Gud hadde skapt, var hans herredømme. Etter å ha beseiret Adam, verdens monark, hadde han underlagt seg folkeslaget som sine undersåtter, og han besitter nå Eden og gjør det til sitt hovedkvarter. Og nå ville han etablere sin trone og være verdens monark. -Review and Herald, 24. februar 1874.

Fredsrådet

Nyheten om menneskets fall ble spredt i himmelen - Englene kastet kronene fra sine hoder i sorg. Hele himmelen ble rystet - Profetiens Ånd 1:42.

Det ble holdt et rådsmøte for å avgjøre hva som skulle gjøres med det skyldige paret - Spiritual Gifts 3:44.

Det så ut til å være stor uro blant englene mens Jesus snakket med sin far. Tre ganger ble han omsluttet av det strålende lyset rundt sin far, og den tredje gangen han kom ut fra sin far, kunne man se skikkelsen hans. Deretter kunngjorde han for engleskaren at det var en vei ut til

frelse for det fortapte mennesket var blitt funnet. Han fortalte dem at han hadde snakket med sin far og hadde tilbudt seg å gi sitt liv som løsepenge, å ta dødsdommen på seg, for at menneskene gjennom ham kunne bli løst fra synden....

Til å begynne med kunne englene ikke glede seg. Deres leder la ikke skjul på noe, men åpenbarte frelsesplanen for dem. Jesus fortalte dem at han ville forlate all sin herlighet

i himmelen, åpenbarer seg på jorden, som et menneske, og at han til slutt, når hans oppdrag

som lærer var oppfylt, skulle bli overgitt i menneskers hender og gjennomgå de mest grusomme lidelser som Satan og hans engler kunne få ugudelige mennesker til å pine ham med. At han skulle dø den mest grusomme død, hengende mellom himmel og jord, som en

skyldig synder. At han skulle gå gjennom timer med grusomme kvaler som ikke engang englene kunne tåle å se på, de ville skjule ansiktene sine for synet....

Englene kastet seg ned foran ham. De tilbød seg å ofre sine liv. Jesus fortalte dem at han ved sin død ville frelse mange, men at én engels liv ikke kunne betale gjelden. Hans liv alene ville bli akseptert av Faderen som løsepenge for menneskene. - Budskap til kirken, 181.

Englene fryktet at de skulle strekke ut hånden og spise av livets tre og bli udødelige syndere. Men Gud sa at han ville drive overtrederne ut av hagen. Engler ble straks sendt for å vokte veien til livets tre - Åndelige gaver 1:22.

Englene som var utnevnt til å vokte Adam i Edens hjem, før overtredelsen og utestengelsen fra Paradiset, ble nå utnevnt til å vokte portene til Paradiset og veien til livets tre. - Review and Herald, 24. februar 1874.

Da Adam og Eva innså hvor opphøyet og hellig Guds lov var, at de så det dyrebare offeret som måtte bringes for overtredelsen av den, for å redde dem og deres etterkommere fra fullstendig ødeleggelse, ba de om å dø selv, eller å la dem og deres etterkommere lide straffen for deres overtredelse, heller enn at Guds kjærlige Sønn skulle bringe dette store offeret....

Adam ble informert om at en engels liv ikke kunne betale for skylden. Jehovas lov, grunnlaget for himmelens og jordens styre, var like hellig som Gud selv; derfor kunne Gud ikke godta en engels liv som offer for overtredelsen av den. ... Faderen kunne ikke oppheve eller endre et bud i sin lov for å tilpasse seg mennesket i dets falne tilstand. Men Guds Sønn, som sammen med Faderen hadde skapt mennesket, kunne gjøre soning for mennesket på en måte som var akseptabel for Gud ...

Da Adam, etter Guds befaling, ofret et offer for synd, var det en svært smertefull seremoni for ham. Han måtte løfte hånden og ta livet, som Gud alene kunne gi, og bringe et syndoffer. Det var første gang han hadde sett døden. Mens han så på det blødende offeret som vred seg i smerte, skulle han i tro se frem til Guds Sønn, som offeret var et eksempel på, og som skulle dø som et offer for menneskene. -Profetiens Ånd 1:50-53.

Adam og Eva blir utstøtt fra Edens hage

De ble informert om at de måtte miste sin ed hjemme.... Det var farlig for dem å forbli i edens hage, for at de ikke i sin syndige tilstand skulle få adgang til livets tre og forevige et syndig liv. -Profetiens Ånd 1:44.

De tryglet om å få lov til å bli i det hjemmet de hadde bebodd i sin uskyld og lykke. De tilsto at de hadde mistet all rett til sitt lykkelige hjem, men lovte å vise

Gud krevde streng lydighet for fremtiden. Men de ble fortalt at deres natur var blitt fordervet av synd. De hadde svekket sin evne til å motstå det onde, og det hadde gjort det lettere for Satan å få fotfeste hos dem. I sin uskyldige tilstand hadde de gitt etter for fristelsen, og nå som de befant seg i en tilstand av bevisst skyld, hadde de mindre kraft til å opprettholde sin rettskaffenhet.

Ydmyke og usigelig bedrøvede tok de farvel med sitt vakre hjem og dro ut for å leve på den jorden som syndens forbannelse hvilte over. -Patriarkene og profetene, 31.

Hellige engler ble sendt for å drive det ulydige paret bort fra eden, mens andre engler voktet veien til livets tre. Hver av disse englene hadde et glitrende sverd i sin høyre hånd. Åndelige gaver 3:45.

Sterke engler, med lysstråler som viste et flammende sverd i alle retninger, ble satt som vektere for å vokte veien til livets tre, slik at Satan og de skyldige ble holdt borte. - Review and Herald, 24. februar 1874.

Satans plan var å gjøre Adam og Eva misfornøyde med Gud, komme i hans mishag, og deretter nyte livets tre slik at de kunne fortsette å leve et syndig liv. Rundt disse englene var det flammende lysstråler som så ut som blinkende sverd. - Profetiens ånd 1:44.

Men etter syndefallet befalte Satan sine engler å få menneskene til å tro på deres medfødte udødelighet, og etter å ha lykkes med dette, forførte de dem til også å tro at syndere skulle leve i evig elendighet og pine. -Profetiens Ånd 4:354.

Kapittel 6 - Engler før og etter Noahs Flom

Frelsesplanen ytterligere forklart

Engler snakket med Adam etter hans fall og informerte ham om frelsesplanen og om at menneskeslekten kunne bli frelst - Åndelige gaver 3:52.

Englene informerte Adam om at på samme måte som hans lovbrudd hadde ført til død og elendighet, ville liv og uforgjengelighet bli brakt frem i lyset ved Jesu Kristi offer - Profetiens Ånd 1:51.

Edens hage forble på jorden lenge etter at mennesket var blitt forvist fra dens vakre omgivelser. Den falne menneskeheten fikk lenge lov til å skue inn i uskyldens hjem, som bare englevakten hadde sperret adgangen til." - Patriarker og profeter, 31.

Tilbedelse ved den Kerub-bevoktet porten

Guds herlighet åpenbarte seg ved inngangen til Paradiset, der kjerubene holdt vakt, og dit de første tilbedere gikk. Det var der Kain og Abel brakte sine ofre, og det var der Gud

kom ned og snakket med dem.

Skeptikere kunne ikke benekte eksistensen av Edens hage så lenge den fantes på jorden, og inngangen til den var sperret av englevakten. Skapelsen, formålet med hagen og historien om de to trærne, som var så nært knyttet til menneskehetens skjebne, var ugjendrivelige fakta. Og Guds eksistens og høyeste autoritet, og forpliktelsene til hans lov, var sannheter som menneskene nølte med å betvile så lenge Adam var blant dem." - Patriarker og profeter, 43.

Disse brødrene (Kain og Abel) hadde blitt undervist om hva som var gjort for å frelse menneskeslekten. Gud krevde at de skulle følge hans system for ydmyk lydighet, og at de skulle vise ærbødighet overfor Gud, og deres tro på og avhengighet av den lovede Forløseren, ved å slakte de førstefødte i flokken sin og høytidelig fremstille dem med blodet som et brennoffer til Gud....

Han var uvillig til å følge lydighetens plan strengt, å ta et lam og ofre det sammen med jordens frukt; han tok bare av jordens frukt og ignorerte Guds krav.... Abel rådet sin bror til ikke å vise seg for Herren uten blod fra et offer. Men Kain, som var den eldste, ville ikke høre på sin bror....

Abel brakte frem den førstefødte av sin hjord og av deres fett, slik Gud hadde befalt, og han brakte sitt offer i full tro på den kommende Messias og med ydmyk ærefrykt. Gud

så på hans offer. Et lys skinner fra himmelen og fortærer Abels offer. Kain ser ikke noe tegn på at

Hans er akseptert. Han er sint på Herren og på sin bror. Gud nedlater seg til å sende en engel til Kain for å snakke med ham.

Engelen spør hvorfor han er så sint, og forteller ham at hvis han gjør det gode og følger den lære Gud har gitt, vil han ta imot ham og anerkjenne hans offer. Men hvis han ikke ydmykt underkaster seg Guds anordninger, tror og adlyder ham, kan han ikke ta imot offeret hans. Engelen forteller Kain at det ikke var noen urettferdighet hos Gud eller omvendelse overfor Abel; men det var på grunn av hans egen synd og ulydighet mot Guds uttrykkelige befaling at han ikke kunne ta imot hans offer - og hvis han ville gjøre det gode, ville Gud ta imot ham Men Kain omvendte seg ikke

en gang hans synd etter at han hadde blitt så troverdig undervist. Full av sjalusi og hat søker

han sliter med Abel og dater ham Mens Abel på denne måten forsvarer Guds plan, blir han

Kain blir forbitret, og hans sinne øker og brenner mot Abel helt til han dreper ham i sin harme - Åndelige gaver 3:47-49.

Adam og englene ble instruert før syndfloden

De mulighetene datidens mennesker hadde til å få kunnskap om Gud gjennom hans skaperverk, har aldri eksistert i samme grad siden. Og langt fra å være en tid med religiøst mørke, var det en tid med stor opplysning. Hele verden kunne bli undervist av Adam, og de som fryktet Herren, hadde også Kristus og englene som lærere - Patriarkene og profetene, 83.

Menneskene levde nesten tusen år på den tiden, og engler besøkte dem med undervisning direkte fra Kristus - Selected Messages 1:230.

Enok

Enok fikk høre den smertelige beretningen om syndefallet fra Adams lepper, og den dyrebare beretningen om Guds nedlatende nåde i gaven av sin Sønn som verdens gjenløser. Han trodde og stolte på det løftet han hadde fått. Enok var en hellig mann. Han kjente Gud med et rent hjerte. Han så fordervelsen i menneskeslekten og tok avstand fra Kains ætt, og irettesatte dem for deres store ondskap. Hans sjel ble plaget av å daglig være vitne til

Han var opptatt av hvordan de undergravde Guds autoritet. Han valgte å leve atskilt fra dem, og tilbrakte mye av sin tid i ensomhet, som han viet til kontemplasjon og bønn. Han ventet foran Gud og ba om å få vite hans vilje bedre, slik at han kunne oppfylle den. Gud talte med Enok gjennom sine engler og ga ham guddommelig undervisning. Han gjorde det kjent for ham at han ikke alltid ville bære over med menneskene i deres opprør - at hans hensikt var å tilintetgjøre den syndige rase ved å føre en vannflom over jorden.

Herren åpnet frelsesplanen mer fullstendig for Enok og ledet ham ved profetiens ånd ned gjennom de generasjonene som skulle leve etter syndfloden. Han viste ham de store begivenhetene i forbindelse med Kristi gjenkomst og verdens undergang.

Enok var plaget av tvil angående de døde. Det virket på ham som om de rettferdige og de ugudelige ble lagt i støvet sammen, og at det ville bli den siste av dem. Han kunne ikke klart se de rettferdiges liv etter graven: Han fikk en profetisk visjon om Guds Sønn som døde som et offer for menneskene, og han så Kristus komme i himmelens skyer, ledsaget av en hærskare av engler, for å gi liv til de rettferdige døde og forløse dem fra gravene deres. ....

Enok fortalte sannsynligvis folket alt det Gud hadde åpenbart for ham ved profetiens ånd. Noen trodde på hans ord og vendte om fra sin ugudelighet og begynte å frykte og tjene Gud. Signs of the Times, 20. februar 1879.

Han trakk seg ikke på noe tidspunkt tilbake fra dem som elsket ham og lyttet til hans visdomsord, og han skilte seg heller ikke helt ut fra de ugudelige. Han møtte både de gode og de onde i disse tider, og han arbeidet for å få de onde til å vende om fra sine onde veier." - Spiritual Gifts 3:56.

Enok fortsatte å bli mer himmelsk etter hvert som han snakket med Gud. Herren

elsket Enok fordi han fortsatt fulgte ham, og fordi han avskydde ugudelighet, og fordi han oppriktig søkte himmelsk kunnskap for å kunne oppfylle hans vilje mer fullkomment. Han lengtet etter å forenes enda dypere med Gud, som han fryktet, æret og tilba. Gud ville ikke la Enok dø som andre mennesker, men sendte sine engler for å føre ham til himmelen uten at han skulle smake døden. I nærvær av de rettferdige og de ugudelige ble Enok tatt fra dem. De som elsket ham, trodde at Gud hadde tatt ham med til et av sine ønskelige steder; men etter at de hadde søkt ham flittig og ikke var i stand til å finne ham, fortalte de at han ikke var det, for Gud tok ham." - Signs of the Times, 20. februar 1879.

Guds ildvogn ble sendt til denne hellige mannen, og han ble ført til himmelen." - Review and Herald, 19. april 1870.

Herren har latt meg se andre verdener. Vinger ble gitt meg, og en engel fulgte meg fra byen til et sted som var lyst og vidunderlig.... Så ble jeg ført til en verden som hadde syv

måner. Der så jeg den fromme Enok, som var blitt forvandlet. På sin høyre arm bar han et strålende palmetre, og på hvert blad sto det skrevet "seier". Rundt hodet hans var det en blendende hvit krans, og i midten av hvert blad sto det skrevet "renhet"; og rundt kransen var det steiner i forskjellige farger, som lyste sterkere enn stjernene og kastet stråler tilbake på bokstavene og forstørret dem. På baksiden av hodet hans var det en bue som omsluttet kransen, og på buen sto det skrevet "hellighet". Og over kransen var det en vakker krone som lyste klarere enn solen. Jeg spurte ham om det var til dette stedet han var blitt tatt fra jorden. Han svarte: "Det er det ikke: "Det er det ikke; byen er mitt hjem, og jeg er kommet for å besøke dette stedet." - Budskap til kirken, 39, 40.

Enok representerer dem som vil bli værende på jorden og bli forvandlet til himmelen uten å se døden. Han representerer den gruppen som befinner seg blant farene i de siste dager, som står imot fordervelse, ondskap, synd og urettferdighet, og som likevel står uplettet. Vi kan stå som Enok gjorde. Det er sørget for oss. Guds engler, som overgår i styrke,

er sendt for å tjene dem som skal bli frelsens arvinger. Når disse englene ser at vi gjør vårt ytterste for å seire, vil de gjøre sitt, og deres lys vil skinne rundt oss og drive bort innflytelsen fra de onde englene som er rundt oss, og vil danne en festning rundt oss som en mur av ild. - Review and Herald, 19. april 1870.

Noa

De som levde på Noahs og Abrahams tid, lignet engler i vekst, skjønnhet og styrke, de var mer utsatt for sykdom, og menneskenes levetid er blitt kortere. Satan har lært seg å plage og svekke slekten - Åndelige gaver 1:69.

Over hundre år før syndfloden sendte Herren en engel til den gudfryktige Noah for å informere ham om at han ikke lenger ville vise barmhjertighet mot den korrupte generasjonen. Men han ville ikke at de skulle være uvitende om hans beslutning. Han ville undervise Noah og sende ham som en trofast forkynner for å advare verden om den kommende ødeleggelsen, slik at jordens innbyggere ikke skulle ha noen unnskyldning....

Engler ble sendt for å samle dyrene som Gud hadde skapt fra skog og mark - Profetiens Ånd 1:69, 72.

Engler ble sendt ut for å samle de dyrene som Gud hadde skapt fra skog og mark. Og de fulgte etter, to og to, mann og kvinne, og av det rene kveget sju og sju. Åndelige gaver 3:67.

Alt var nå klart til å lukke arken, noe Noah ikke kunne gjøre fra innsiden. Den spottende folkemengden ser en engel stige ned fra himmelen kledd i lynende prakt. Han

lukker den massive ytterdøren og styrer deretter kursen tilbake opp mot himmelen - Profetiens ånd 1:72.

Flommen er på vei

Til tross for den høytidelige åpenbaringen av Guds makt som den vantro folkemengden hadde sett - den unaturlige hendelsen da dyrene forlot skogen og marken og gikk inn i arken, og Guds engel kledd i himmelsk prakt steg ned fra himmelen med fryktelig majestet og lukket døren - forherdet de sine hjerter og fortsatte å more seg og spotte disse merkelige bevisene på guddommelig makt. Men på den åttende dagen ble himmelen svart. ..... Regn strømmet ned fra skyene over dem. Dette hadde de aldri sett før. Stormen økte i styrke helt til regnet kom ned fra himmelen som

Mektige fossefall..... Vannet fosset opp av bakken med ubeskrivelig kraft, og

kastet massive steinblokker hundrevis av meter opp i luften, som i fallet gravde seg dypt ned i bakken....

Stormen ble stadig voldsommere, og klagesangen fra folkene som hadde foraktet Guds autoritet, blandet seg med elementenes raseri. Trær, bygninger, steiner og jord ble kastet i alle retninger. Menneskers og dyrs redsel var ubeskrivelig. Selv djevelen, som var tvunget til å bo blant de rasende elementene, fryktet for sitt eget liv. .....

Engler med stor makt ledet arken og bevarte den fra all skade. Det at arken ble bevart i hvert øyeblikk av den forferdelige stormen gjennom førti dager og førti netter, var et mirakel av guddommelig allmakt. Profetiens ånd 1:73, 75.

Etter flommen

Noah og familien hans ventet spent på at vannet skulle minke. han ønsket å gå ut på jorden igjen. Han slapp ut en ravn, som fløy frem og tilbake, til og fra arken. han fikk ikke den ønskede meldingen og slapp derfor ut en due; men den fant ingen hvile og kom tilbake til arken igjen. Etter syv dager sendte han ut en ny due. da den ble sett med et oliven blad i munnen, ble det stor glede i familien på åtte som hadde vært innesperret i arken så lenge. En engel stiger ned igjen og åpner døren til arken. Noah kunne åpne toppen, men han kunne ikke åpne døren som Gud hadde stengt. Gud talte til Noah gjennom engelen som åpnet døren, og befalte Noahs familie å komme ut av arken og ta alt levende med seg. .....

Da Noah kom ut av arken, så han rundt seg og så på de store, glupske dyrene som han hadde tatt med seg ut av arken, og deretter på familien sin, som talte åtte personer, og han fryktet sterkt at de skulle bli utryddet av dyrene. Men Herren sendte sin engel som sa til Noah: "Frykt og redsel skal komme over deg, og redsel skal komme over alle dyr på jorden og over alle fugler under himmelen og over alt kryp som kryper på jorden, og over alle fisk

i havet; de skal bli gitt i din hånd. Alt levende som kryper og lever, skal være deres føde; som grønne urter har jeg gitt alle disse ting." - Profetiens Ånd 1:76, 78, 79.

Bygningsmennene i Babel

Noen av Noahs etterkommere begynte snart å falle fra. Noen trodde ikke på Gud.

Tilstedeværelse,.... Andre trodde at Gud eksisterte, De som var fiender av Gud, følte daglig

irettesatt av det gudfryktige livet og den hellige oppførselen til dem som elsket, adlød og æret Gud. De vantro holdt et rådslag og ble enige om å skille seg fra de troende. De reiste et stykke bort fra dem og valgte seg en stor slette å bo på. De bygde en

byen, og så fikk de ideen om å bygge et stort tårn som kunne nå opp til skyene, at de de ville bygge sitt tårn mye høyere enn vannet steg på

... de skulle bli som guder og herske over menneskene....

De opphøyde seg mot Gud, men han tillot dem ikke å fullføre sitt verk. De hadde bygget tårnet hans så høyt at det var blitt stort. Da sendte Herren to engler for å forstyrre dem i deres arbeid. ..... Englene forvirret deres språk, og etter dette var det ikke lenger noen harmoni i deres

Arbeidet. De var irriterte på hverandre, og da de ikke klarte å forklare misforståelsene og de merkelige ordene seg imellom, forlot de arbeidet, skilte lag og spredte seg over hele jorden. Frem til dette tidspunktet hadde menneskene bare snakket ett språk. Et lyn fra himmelen knuste toppen av tårnet deres og kastet det til jorden som et tegn på Guds vrede - Profetiens ånd 1:92, 93.

Kapittel 7 - Engler i Patriarktiden

Abraham

Gud skjenket Abraham stor ære. Himmelske engler vandret med ham og snakket med ham som venn med venn." - Patriarker og profeter, 69.

Herren formidlet sin vilje til Abraham gjennom engler. Kristus viste seg for ham og ga ham klar kunnskap om kravene i moralloven og den store frelsen som skulle fullbyrdes gjennom ham selv." - Review and Herald, 29. april 1875.

Etter Ismaels fødsel viste Herren seg igjen for Abraham og sa til ham "Jeg vil opprette en pakt mellom meg og deg, og mellom deg og din ætt og din ætt, i deres slekter, til en evig pakt." Herren gjentok igjen sitt løfte ved sin engel om å gi Sara en sønn, og at hun skulle bli mor til mange folkeslag - Profetiens Ånd 1:96.

Da Sodoma skulle hjemsøkes av dommen, var det ikke skjult for ham, og han gikk i forbønn for syndere hos Gud. Hans invitasjon til englene er også et vakkert eksempel på gjestfrihet.

Da patriarken satt i døren til sitt telt sin midt på dagen en varm sommerdag og så ut over det rolige landskapet, så han tre reisende nærme seg i det fjerne. Før de nådde teltet hans, stoppet de som om de diskuterte hvilken vei de skulle gå. Uten å vente på at de skulle spørre ham om noe, reiste Abraham seg raskt, og da det så ut til at de var i ferd med å svinge av i en annen retning, skyndte han seg etter dem og ba dem med den største høflighet om å gjøre ham den ære å stoppe for å få en forfriskning. Med sin egen hånd hentet han vann for å vaske støvet fra reisen av føttene deres. Han valgte selv maten, og mens de hvilte i den kjølige skyggen og maten ble tilberedt, sto han ærbødig ved siden av dem mens de nøt hans gjestfrihet....

Abraham hadde bare sett sine gjester som tre slitne reisende. Lite ante han at det var én blant dem som han hadde lov til å tilbe uten at det ble tilregnet ham som en synd. Men nå ble de himmelske sendebudenes sanne karakter avslørt. Selv om de var sendt for å straffe, uttalte de først en velsignelse over Abraham, troens mann....

Abraham hadde æret Gud, og Herren æret ham, instruerte ham i sine planer og åpenbarte sine hensikter for ham Gud visste godt hvor stor Sodomas skyld var; men

Han uttrykte seg i menneskelige termer slik at de kunne forstå hans rettferdige oppførsel. Før han straffet overtrederne, ville han selv undersøke deres oppførsel. Hvis de ikke hadde overskredet barmhjertighetens grenser, ville han likevel gi dem grunn til omvendelse. - Patriarker og profeter, 138, 139.

Ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra

To av de himmelske sendebudene reiste videre, og Abraham ble alene igjen med den han nå visste var Guds sønn. Med dyp ærbødighet og ydmykhet presenterte Abraham sin

bønn: "Jeg har våget å tale til min Herre, selv om jeg bare er støv og aske!" Han gikk

nær den himmelske utsendingen og ba inderlig. Selv om Lot var blitt innbygger i Sodoma, delte han ikke de andre innbyggernes urettferdighet. Abraham tenkte at det måtte finnes andre tilbedere av den sanne Gud i denne store byen. Og med dette i tankene ba han: "Langt fra deg å gjøre dette, langt fra deg å drepe de rettferdige sammen med de ugudelige! Skulle ikke han som dømmer hele jorden, selv praktisere

Ikke sant?" Abraham ba ikke bare én gang, men mange ganger. Etter hvert som bønnene hans ble hørt, ble han mer frimodig og fortsatte helt til han ble forsikret om at hvis det bare var ti rettferdige menn i byen, ville de bli spart." - Patriarker og profeter, 139, 140.

To engler besøkte Lot

I skumringen nærmet to fremmede seg byporten. De var åpenbart reisende som hadde kommet for å overnatte i byen. Ingen kunne i disse ydmyke vandrerne se de mektige heroldene for guddommelig straff, og den muntre, likegyldige folkemengden drømte ikke om at de ved sin behandling av disse himmelske budbringerne samme natt skulle nå toppen av den skyld som dømte deres stolte by til undergang. Men det var én mann som viste de fremmede vennlig oppmerksomhet og inviterte dem hjem til seg." - Patriarker og profeter, 79.

Englene fortalte Lot hva som var hensikten med deres komme: "Vi er i ferd med å ødelegge dette stedet, for ropet mot dem er blitt så stort for Herrens åsyn at Herren har sendt oss for å ødelegge dem." De fremmede som Lot hadde forsøkt å beskytte, lovet nå å beskytte ham og redde alle i familien hans som ville flykte fra den onde byen sammen med ham.... Lot gikk ut for å advare sine barn. Han gjentok englenes ord: "Stå opp, kom dere ut herfra, for Herren vil ødelegge byen!" Men de trodde han spøkte med dem....

Lot gikk bedrøvet hjem og fortalte om sitt mislykkede forsøk. Da ba englene ham om å reise seg og ta med seg kona og de to døtrene som fortsatt var hjemme, og forlate byen. Men Lot nølte. Selv om han hver dag sørget over å se voldshandlinger, hadde han ingen virkelig oppfatning av de avskyelige, nedverdigende syndene som foregikk i den onde byen.... Han nølte i sorg, uten det minste ønske om å forlate den. Hadde ikke Guds engler vært der, ville de alle ha omkommet i Sodomas ruiner. De himmelske sendebudene tok ham, hans kone og døtre og førte dem ut av byen.

Der forlot englene dem og vendte tilbake for å fullføre ødeleggelsen av Sodoma.

Noen andre kom opp til Lot....

Himmelens fyrste stod ved hans side, og likevel bønnfalt han for sitt liv, som om Gud, som hadde vist ham slik omsorg og kjærlighet, ikke fortsatt ville bevare ham. Han burde ha overgitt seg fullstendig til det himmelske sendebudet og gitt sin vilje og sitt liv i Herrens hånd uten å tvile eller stille spørsmål. Men som så mange andre forsøkte han å legge planer for seg selv....

Igjen fikk han den høytidelige befalingen om å skynde seg, for ildregnet ville bare bli holdt tilbake en liten stund til. Men en av flyktningene våget å kaste et blikk tilbake på den dødsdømte byen, og hun ble et minnesmerke over Guds dom. - Patriarker og profeter, 79-80.

Abraham ble satt på prøve

Da Abraham var nesten hundre år gammel, ble løftet om en sønn gjentatt for ham, og han ble forsikret om at den fremtidige arvingen skulle være Sarais barn. Isaks

Fødselen, som etter et helt livs ventetid betydde oppfyllelsen av deres inderligste håp, fylte Abrahams og Saras telt med glede....

Sara så Ismaels uregjerlige natur som en konstant kilde til splid, og hun henvendte seg til Abraham og oppfordret ham til å sende Hagar og Ismael bort fra leiren. Patriarken ble dypt bedrøvet. Hvordan kunne han sende bort sin sønn Ismael, som han fortsatt elsket? I sin angst søkte han guddommelig hjelp. Herren befalte ham gjennom en hellig engel å oppfylle Saras ønske.... Og engelen ga ham det trøstende løftet om at selv om Ismael måtte forlate sin fars hus, ville Gud ikke forlate ham. Hans liv skulle bli skånet, og han skulle bli far til en stor nasjon. Abraham adlød engelens ord, men ikke uten dyp smerte - Patriarker og profeter, 73.

Gud hadde kalt Abraham til å være de troendes far, og hans liv skulle være et eksempel til etterfølgelse for de neste generasjonene. Men hans tro hadde ikke vært fullkommen nok til å

han kunne nå det høyeste målet, satte Gud ham på en ny prøve, den største noe menneske har gått gjennom. I et syn om natten fikk han befaling om å dra til Moria-landet og der bringe sin sønn som brennoffer på et fjell som ville bli vist ham. .....

Befalingen ble uttrykt med ord som må ha fylt en fars hjerte med smerte: "Ta din sønn Isak, din eneste sønn, den du elsker, og før ham dit som brennoffer." Isak var hans

lyset i hans hjem, tryggheten i hans alderdom og fremfor alt arvingen til den lovede velsignelsen....

Satan var rask til å si at Abraham måtte ha gjort en feil, for Guds lov sier: "Du skal ikke drepe!" Og Gud ville ikke kreve at man skulle gjøre noe han en gang hadde forbudt. Abraham gikk ut av teltet sitt, så opp på den skyfrie himmelen med de strålende stjernene og husket løftet han hadde fått nesten 50 år tidligere om at hans etterkommere skulle bli like mange som stjernene. Hvis dette løftet skulle oppfylles gjennom Isak, hvordan kunne vi da la ham dø? Abraham var fristet til å tro at han hadde begått en feil. Han kom til

Tenk på englene som ble sendt for å avsløre Guds beslutning om å ødelegge Sodoma. Samtidig ga de ham løftet om denne sønnen, Isak. Han gikk ut til det stedet der han flere ganger hadde møtt de himmelske sendebudene, i håp om å møte dem igjen og få ytterligere undervisning, men ingen kom ham til hjelp." - Patriarker og profeter, 147, 148.

Hele dagen håpet han at en engel skulle komme til ham og velsigne og trøste ham, eller kanskje oppheve Guds befaling, men ingen barmhjertighetens budbringer viste seg. Den andre

En lang dag gikk mot slutten, en ny søvnløs dag ble tilbrakt i ydmykhet og bønn, og den tredje dagens reise ble påbegynt - Signs of the Times, 1. april 1875.

På det avtalte stedet bygde de alteret og la veden på det. Så forkynte Abraham det guddommelige budskapet med skjelvende stemme. Det var med forferdelse og redsel Isak fikk vite sin skjebne, men han gjorde ikke motstand.... Han anså det som en ære å bli kalt til å gi sitt liv som et offer til Gud. ...

Og nå er de siste kjærlige ordene sagt, de siste tårene felt, den siste omfavnelsen gitt. Faren løfter kniven for å drepe sønnen da armen hans plutselig blir holdt tilbake. En Guds engel roper til Abraham fra himmelen: "Abraham, Abraham!" Han svarer raskt: "Se, her er jeg!" Og igjen høres stemmen: "Strekk ikke ut hånden din mot gutten og gjør ham ikke noe vondt, for nå vet jeg at du frykter Gud og ikke engang vil spare din sønn, din eneste sønn, for meg!"

...

Gud lot sin Sønn dø i lidelse og skam. Englene, som var vitne til Guds Sønns ydmykelse og smerte, fikk ikke lov til å gripe inn slik som i Isaks tilfelle. Det var ingen stemme som ropte ut: "Nok er nok." For å redde den falne menneskeheten ga herlighetens konge sitt liv....

Himmelske vesener var vitne til at Abrahams tro og Isaks lydighet ble satt på prøve.... Hele himmelen så med undring og beundring på Abrahams urokkelige lydighet. Hele himmelen lovpriste hans trofasthet. Satans beskyldninger ble motbevist.....

Det hadde vært vanskelig selv for englene å fatte frelsesplanen - å forstå at himmelens leder, Guds Sønn, ville dø for skyldige mennesker. Da Abraham fikk befaling om å ofre sin sønn, ble interessen vekket hos alle de himmelske vesener. Med dypt alvor fulgte de med på hvert eneste skritt i oppfyllelsen av denne befalingen. Da Abraham svarte på Isaks spørsmål: "Hvor er dyret til brennofferet?" med "Gud vil selv velge dyret, og da farens hånd ble holdt tilbake da han var i ferd med å drepe sin sønn, og da væren som Gud hadde skaffet til veie, ble ofret i Isaks sted, ble forløsningens mysterium opplyst, og selv englene forstod tydeligere hvor underfullt Gud hadde sørget for menneskets frelse. - Patriarker og profeter, 152, 154, 155.

Isaacs bryllup

For Abraham var valget av hustru til sønnen hans en svært alvorlig sak. Det var viktig for ham at Isak giftet seg med en kvinne som ikke ville føre ham bort fra Gud. .....

Isak stolte på sin fars visdom og kjærlighet, og han var tilfreds med å overlate saken til ham, i tro på at Gud selv ville veilede ham i valget. Patriarken tenkte på sin fars slektninger i Mesopotamia, og han betrodde den viktige saken til «den eldste tjeneren i huset», en gudfryktig mann med erfaring og sunn dømmekraft. Denne mannen hadde tjent ham lenge og trofast, sa han: "Herren, himmelens Gud, som tok meg bort fra mitt hjem

fars hus og mitt hjemland, så vil han sende sin engel foran deg." ....

Budbringeren satte straks av gårde videre. Da han kom til Karan. "Byen Nakor", stoppet han

sto han utenfor murene i nærheten av brønnen hvor kvinnene i området kom for å hente vann om kvelden. Han husket Abrahams ord om at Gud ville sende sin engel med ham, og spurte

Han ba inderlig om Guds veiledning. I sin herres hjem var han vant til at det alltid ble vist vennlighet og gjestfrihet, og nå ba han om at den piken Gud hadde utvalgt, måtte bli utpekt ved en høflig handling.

Bønnen var knapt uttalt før den ble besvart. Blant kvinnene som var samlet rundt brønnen, var det særlig én som tiltrakk seg hans oppmerksomhet med sin høflige oppførsel. Da hun kom opp av brønnen, henvendte den fremmede seg til henne og ba om litt vann fra krukken hun bar på skulderen. Hans ønske ble umiddelbart innfridd, og hun tilbød seg også å helle vann til kamelene hans, en tjeneste som det var vanlig at selv fyrstedøtre gjorde for farens flokker. Dermed fikk han den ønskede token....

Abraham bodde i Be'erseba, og Isak, som hadde passet kveget på de nærliggende beitemarkene, hadde vendt tilbake til sin fars telt for å vente på at tjeneren skulle komme

tilbake fra Karan.... En gang, ved kveldstid, hadde han gått ut på marken for å be.... Men tjeneren fortalte Isak alt det han hadde gjort. Så førte Isak Rebekka inn i teltet til sin mor Sara og tok henne til hustru - Patriarker og profeter, 171-173.

Jakob og Esau

Jakob og Esau, Isaks tvillingsønner, er store motsetninger både i karakter og liv. Denne forskjellen ble forutsagt av Guds engel før de ble født. Da engelen, som svar på Rebekkas engstelige bønn, erklærte at hun skulle få to sønner, åpenbarte han deres fremtid for henne og sa at begge skulle bli ledere for et stort folk, men at den ene skulle være større enn den andre, og at den yngste skulle ha forrang....

Isak la ikke skjul på at Esau, som den eldste, hadde rett til førstefødselsretten.

Men Esau mislikte gudfryktighet og følte ingen tilbøyelighet til å leve et religiøst liv. Rebekka husket engelens ord og så barnas karakter klarere enn sin mann.

Hun var overbevist om at arven etter det guddommelige løftet var bestemt for Jakob. Hun gjentok engelens ord til Isak, men faren hadde kastet sin kjærlighet på sin eldste sønn og var urokkelig i sitt forsett." - Patriarker og profeter, 177, 178.

Jakob hadde fått høre av sin mor at Gud hadde åpenbart førstefødselsretten for ham, og han ble grepet av en usigelig lengsel etter de rettighetene som fulgte med den. Det var ikke besittelsen av farens rikdom han ønsket seg. Det var den åndelige førstefødselsretten som var gjenstand for hans lengsel. .....

Da Esau en dag kom hjem fra jakt og var trøtt og utmattet og spurte etter maten Jakob holdt på å tilberede, grep Jakob, som alltid hadde førstefødselsretten i tankene, anledningen og tilbød seg å stille brorens sult i bytte mot førstefødselsretten. "Den likegyldige, selvopptatte jegeren utbrøt: "Jeg skal snart dø, hva bryr jeg meg om førstefødselsretten min!" Og for denne retten til mat ga han avkall på førstefødselsretten og bekreftet det med en ed....

Jakob og Rebekka nådde sitt mål, men de høstet bare problemer og sorg av sitt bedrag. Gud hadde sagt at Jakob skulle få førstefødselsretten, og Guds løfte ville ha gått i oppfyllelse i rett tid hvis de hadde ventet i tro på at han skulle arbeide for dem. .....

Jakob ble truet med døden på grunn av Esaus sinne og forlot sin fars hus som en flyktning, men han tok med seg farens velsignelse. Om kvelden den andre dagen fant han

langt fra farens telt. Han følte seg fremmedgjort og visste at alle hans problemer skyldtes hans egen feilaktige oppførsel. Fortvilelsens mørke senket seg over ham, og han våget nesten ikke å be. Men han var så ensom at han følte et behov for Guds beskyttelse

som aldri før. Med tårer og dyp ydmykelse bekjente han sin synd og ba inderlig om et bevis på at han ikke var helt forlatt. ....

Men Gud sviktet ikke Jakob. Herren åpenbarte i sin medfølelse nøyaktig hva

Jakob trengte - en frelser. Trøtt av å reise, la vandreren seg ned på bakken

med en stein som pute. Da han sovnet, fikk han se en vakker og skinnende stige, hvis nedre ende stod på jorden, mens den øvre enden nådde opp til himmelen. På denne stigen steg engler opp og ned, over den var Guds herlighet, og fra himmelen lød hans røst: "Jeg er Herren, din far Abrahams og Isaks Gud!" ....

I dette synet ble ikke forløsningsplanen presentert for Jakob i sin helhet. Stigen er

et bilde på Jesus, som er forutbestemt til å være bindeleddet. Hvis han ikke ved sine fortjenester hadde bygget bro over det gapet som synden hadde skapt, ville de tjenende englene ikke ha hatt noen forbindelse med det falne mennesket....

Med en ny og varig tro på Guds løfter og vissheten om de himmelske englenes nærvær og beskyttelse, fortsatte Jakob sin reise til "landet til Østens barn" - Patriarker og profeter, 88-94.

Selv om Jakob hadde forlatt Paddan-aram i lydighet mot Guds befaling, var det ikke uten mange bekymringer at han vendte tilbake den veien han hadde reist som flyktning tjue år tidligere. Synden med å ha bedratt sin far sto fortsatt foran ham. Da han nærmet seg

Da han kom frem til reisens mål, vekket tanken på Esau mye frykt i ham.

Jakob et tegn på guddommelig omsorg. - Patriarkene og profetene, 99.

Og Jakob gikk sin vei, og Guds engler kom ham i møte. Og da Jakob så dem, sa han: Dette er Guds hær. I en drøm så han Guds engler i leir rundt seg." - Åndelige gaver 3:127.

Like før ... ... da han reiste langs veien, så han to hærer av himmelske engler som marsjerte som leder og vokter; og da han så dem, brøt de ut i lovprisning og erklærte: "Dette er Guds hær." Og han kalte stedet Mahanaim, som betyr to hærer eller leirer. - Signs of the Times, 20. november 1879.

Jakob følte imidlertid at han måtte gjøre noe for å sikre sin egen sikkerhet. Han gjorde alt som sto i hans makt for å gjøre opp for den uretten han hadde gjort mot sin bror.... Men tjenerne kom tilbake med nyheten om at Esau hadde dratt for å møte Jakob med 400 mann, og de hadde ikke fått noe svar på Jakobs vennlige budskap..... "Da ble Jakob svært forferdet ..." Så delte han dem i to leirer, slik at den ene kunne flykte hvis den andre

Anden ble angrepet .....

De var nå kommet til Jabboks vadested, og da mørket falt på, sendte Jakob familien sin over vadestedet og lot seg selv være alene. Han hadde bestemt seg for å tilbringe natten i bønn, og han lengtet etter å være alene med Gud. .....

Plutselig ble han grepet av en sterk hånd. Han trodde det var en fiende som var ute etter livet hans, og prøvde å vri seg ut av angriperens grep. I mørket kjempet de to om overtaket. Ikke et ord ble sagt, men Jakob la all sin styrke i det og slapp ikke opp et eneste øyeblikk. Mens han kjempet for sitt liv, tynget skyldfølelsen hans sjel, og han tenkte på sine synder som skilte ham fra Gud. Men i sin store nød husket han Guds løfter, og av hele sin sjel ba han om Guds nåde. Kampen fortsatte til like før daggry. Da berørte den fremmede Jakobs hofte med fingeren, slik at Jakob øyeblikkelig ble lam. Patriarken skjønte nå hvem motstanderen var. Han visste at han hadde kjempet mot et himmelsk sendebud, og at det var derfor han, til tross for nesten overmenneskelige anstrengelser, ikke hadde vunnet seieren. -Patriarkene og profetene, 99-100.

Han som kjempet med Jakob, ble kalt et menneske; Hosea kalte ham en engel, mens Jakob sa: "Jeg har sett Gud ansikt til ansikt." Det sies også at han hadde Guds kraft. Det var himmelens majestet, paktens engel, som kom til Jakob i et menneskes skikkelse og utseende." - Signs of the Times, 20. november 1879.

Det var Kristus, "paktens engel", som hadde åpenbart seg for Jakob. Patriarken var nå lam og hadde store smerter, men han ville ikke gi slipp på sitt hold.... Han trengte visshet om at hans synd var tilgitt. Engelen forsøkte å frigjøre seg. Han sa til ham "Slipp taket

Jeg, for morgenen gryr!" Men Jakob svarte "Jeg vil ikke la deg gå uten din velsignelse!" Hvis dette hadde blitt sagt i overmodig selvtillit, ville Jakob ha blitt drept øyeblikkelig; men hans frimodighet skyldtes at han erkjente sin egen uverdighet og stolte på den trofaste Gud som holder sin pakt. ...

Mens Jakob kjempet med engelen, ble et annet himmelsk sendebud sendt til Esau. I en drøm så Esau sin bror, som hadde vært i eksil i tjue år, borte fra sin fars hus. Han så hans sorg over morens død, og han så ham omringet av Guds englehærer. Esau fortalte denne drømmen til soldatene sine og befalte dem å ikke skade Jakob, for hans fars Gud var med ham. .....

Jakobs opplevelse i denne natten av kamp og angst er et bilde på den prøven som Guds folk må gjennomgå like før Kristi gjenkomst. -Patriarkene og profetene, 100-101.

Kapittel 8 - Engler i Eksodus' Tid (2 Mosebok)

Moses' fødsel

Men etter hvert som tiden gikk, ble den store mannen som Egypt skyldte så mye, satt i...graven. Og det kom en ny konge over Egypt som ikke visste noe om Josef. Og han sa til sitt folk " ... Nu vel, la oss gå klokt til verks mot dem [Israels folk], forat de ikke skal ta mere til, og forat de ikke, om det kommer krig, skal slå sig i lag med våre fiender og føre krig mot oss og dra ut av landet." . . . Ordren ble gitt. . .

. å drepe de hebraiske guttebarna ved fødselen. Satan sto bak denne planen. Han visste at det skulle komme en frelser til Israel, og ved å få kongen til å drepe barna deres håpet han å få Guds plan til å gå i vasken. . . . .

Mens dette budet fremdeles var i kraft, ble Amram og Jokebed, ...en sønn. . . . Moren klarte å gjemme barnet i tre måneder. Da hun innså at hun ikke lenger kunne holde ham skjult, laget hun en liten kiste av papyrusrør, forseglet den med bek og tjære, la barnet i den og satte den blant sivet ved Nilens bredd. Hun våget ikke å bli ved kisten og vokte den, for da ville hun sette både sitt eget og barnets liv i fare, men søsteren Mirjam sto i nærheten og fulgte spent med på hva som ville skje.

Hun lå i skje med lillebroren sin. Det var også andre som så på. Moren hadde i sine inderlige bønner betrodd barnet sitt til Guds omsorg, og usynlige engler svevde over dets ydmyke seng. Englene førte Faraos datter til stedet. Hennes nysgjerrighet ble vekket av den lille kurven, og da hun fikk se det vakre lille barnet, skjønte hun straks hva som hadde skjedd. Den lille gråten vekket hennes medlidenhet, og hun bestemte seg for at han måtte reddes.

Hun ønsket å adoptere ham selv. -Patriarkene og profetene, 123.

Israels eldste fikk beskjed av englene om at tiden for deres utfrielse var nær, og at Gud ville bruke Moses til denne gjerningen. Englene lærte også Moses at Gud hadde utvalgt ham til å bryte folkets trelldomsåk. Han trodde imidlertid at de skulle oppnå sin frihet med våpenmakt, og forventet at han skulle lede hebreerne mot Egypts hærer." - Patriarker og profeter, 124.

Moses ble ved hoffet til han var 40 år gammel , og en dag da han var på et slikt besøk og så en egypter drepe en israelitt, sprang han opp og drepte egypteren. Moses begravde straks liket i sanden.... Da Moses fikk nyss om dette, flyktet han i retning Arabia. En tid senere giftet Moses seg med en av Jetros døtre, og han ble der i førti år hos sin svigerfar som gjeter - Patriarkene og profetene, 125.

Moses i Midian

Hvis hans øyne kunne åpnes, ville han ha sett Guds sendebud, hellige engler, bøye seg nådig over ham og spre sitt lys rundt ham." - Signs of the Times, 19. februar 1880.

Mens han utførte sine plikter, fikk han se en busk hvor grenene, bladene og stammen brant, men likevel ikke ble fortært. Da han nærmet seg dette forunderlige synet, talte en stemme til ham ut av flammene. Det var Guds stemme. Det var han som i egenskap av paktens engel hadde åpenbart seg for den gamle far. Moses' ansikt skalv, han ble grepet av redsel da Herren kalte ham ved navn. Med skjelvende lepper svarte han: "Her er jeg." Han ble advart mot å nærme seg sin Skaper med upassende bekjentskap: Da sa han: "Kom ikke nærmere, dra dine sko av dine føtter! For det sted du står på, er hellig jord...Da skjulte Moses sitt ansikt, for han fryktet for å skue Gud." - Signs of the Times, 26. februar 1880.

Sammen med kone og barn legger Moses ut på sin reise. . . til Egypt. På veien

Fra Midian fikk Moses en forferdelig og overraskende advarsel om Herrens misnøye. En engel viste seg truende foran ham, som om den ville drepe ham umiddelbart. Det ble ikke gitt noen forklaring på dette, men Moses husket at han hadde brutt en av Guds befalinger. Han hadde gitt etter for sin kones overtalelse og unnlatt å omskjære deres yngste sønn. Han hadde ikke oppfylt betingelsen for at barnet hans skulle få del i velsignelsene som fulgte med Guds pakt med Israel. Sippora fryktet at mannen hennes ville bli drept, og utførte seremonien selv. Deretter lot engelen Moses gå videre. Under utøvelsen av sitt yrke hos Farao ville Moses bli satt i en svært farlig situasjon. Hans liv kunne bare bevares ved hjelp av de hellige englenes beskyttelse. Men så lenge han bevisst viste likegyldighet overfor en kjent plikt, kunne han ikke føle seg trygg, for Guds engler kunne ikke beskytte ham." - Patriarker og profeter, 128-129.

Etter å ha fått instruksjoner fra engelen, dro Aron ut for å møte sin bror som han hadde vært adskilt fra så lenge. De møttes i ørkenens ensomhet ved Horeb. De og da de kom til i Gosens land, kalte de sammen Israels eldste.-Patriarker og profeter, 257.

Egypts plager

Moses og Aron var Guds representanter for en frekk og hovmodig konge og for forherdede konger i opprør som hadde alliert seg med onde engler. Farao og Egypts stormenn var ikke uvitende om Guds vise regjering. Det strålende lyset hadde skinnet ned gjennom tidene og pekt på Gud, på hans rettferdige styre og på kravene i hans lov. Josef og Israels barn i Egypt hadde lært Gud å kjenne. Selv etter at Israels folk ble ført i fangenskap av egypterne, var det ikke alle som ble betraktet som slaver. Mange fikk viktige stillinger, og disse var vitner for Gud." - Youth's Instructor, 8. april 1897.

Satan visste at Moses var utvalgt av Gud til å bryte trelldommens åk over Israel...barn. Han rådførte seg med englene sine om hvordan han skulle utføre et verk som kunne

oppfylle to hensikter: 1 Å ødelegge den innflytelsen som Gud har gitt gjennom sin tjener Moses, ved å arbeide gjennom sine agenter, og dermed forfalske Guds verk; 2 Å utøve, ved hjelp av sine midler, en innflytelse gjennom kongler som når inn i alle tidsaldre og blant mange

ødelegger den sanne troen på de mektige mirakler og gjerninger som Kristus utførte da han kom til denne verden." - Testimonies for the Church 1:291.

Moses og Aron trådte nok en gang inn i den egyptiske kongens store saler. Der sto de to representantene for slavefolket overfor monarken i datidens mektigste rike for å gjenta Guds befaling om å frigjøre Israel. Kongen forlangte et mirakel som bevis på deres guddommelige fullmakt.... Aron tok nå staven og kastet den foran Farao, og den ble til en slange. Kongen sendte bud etter "de vise menn og trollmennene", som "kastet sine staver, og stavene ble til slanger, men Arons stav slukte deres staver". ...

Trollmennene kunne ikke få tryllestavene sine til å bli til ekte slanger, men ved hjelp av magi og den store bedragerens hjelp fikk de det til å se slik ut. Satan hadde ikke makt til å forvandle tryllestavene til levende slanger. Selv om ondskapens fyrste har all den visdom og makt som en fallen engel har, er han ikke i stand til å skape eller gi liv. Denne tjenesten tilhører Gud alene. Men Satan utøvde sin makt så langt han kunne. Han skapte en imitasjon. I menneskenes øyne så det ut som om stengene var blitt forvandlet til slanger.... Det var ingenting i deres utseende som skilte dem fra den slangen Moses frembrakte. Selv om Herren lot den ekte slangen sluke de falske, så Farao det ikke som en manifestasjon av Guds makt, men som en form for magi som overgikk hans tjeneres.

Farao ønsket å rettferdiggjøre sin hardnakkede kamp mot Guds befaling og søkte derfor et påskudd for å tilsidesette de miraklene Gud hadde utført gjennom Moses. Satan ga ham akkurat det han ønsket. Gjennom de tegnene han utførte ved hjelp av trollmennene, ga han egypterne inntrykk av at Moses og Aron bare var trollmenn og tryllekunstnere, og at budskapet de kom med, ikke kunne anses å komme fra et høyere vesen. På denne måten lyktes det Satan å gjøre egypterne dristigere i sitt opprør og forherde Faraos hjerte, slik at han ikke lot seg overbevise. Satan håpet også å rokke ved Moses' og Arons tro på at de var sendt av Gud - Patriarker og profeter, 131, 132. , høyre

Da miraklene ble utført for kongen, var Satan til stede for å hindre effekten av dem og hindre Farao i å anerkjenne Guds overherredømme og adlyde hans befalinger. Satan gjorde sitt ytterste for å imitere Guds gjerning og trosse hans vilje. Men alt han oppnådde, var å berede veien for enda større åpenbaringer av Guds makt og herlighet, og å gjøre den sanne, levende Guds eksistens og overherredømme enda tydeligere både for israelittene og for hele Egypt." - Patriarker og profeter, 167.

Dagen etter kom uværet som forutsagt - torden, hagl og ild blandet seg med det, ødela alle planter, spredte trær og rammet mennesker og dyr. Så langt hadde ingen av egypterne mistet livet, men nå fulgte død og ødeleggelse i kjølvannet av den ødeleggende engelen. Bare i Gosens land ble skånet. - Tidenes tegn, 18. mars 1880.

Herren fikk Moses til å instruere israelittene om hvordan de skulle forlate Egypt, og spesielt hvordan de skulle unngå den kommende straffen. Hver familie skulle, enten alene eller sammen med andre, slakte et "lydløst" lam eller kid, og I skal ta et knippe isop og dyppe i blodet som er i skålen, og stryke på det øverste dørtre og på begge dørstolpene noget av blodet i skålen, slik at ødeleggelsens engel, som ville komme ved midnatt, ikke skulle komme inn i huset ....

Herren sa: "I natt vil jeg gå gjennom Egypt og drepe alle førstefødte i Egypt, både mennesker og dyr. Men for dere skal blodet fra husene der

Du skal tjene som et tegn, og jeg vil se blodet og gå forbi deg; intet ødeleggende slag skal ramme deg når jeg slår Egypt." - Patriarker og profeter, 274.

Israels barn hadde fulgt de instruksjoner Gud hadde gitt dem, og da dødsengelen gikk fra hus til hus blant egypterne, var de klare for sin reise, - Spirit of Prophecy 1:204.

Alle egyptiske hjem ble vekket fra søvnen av smerteskrik. De fryktet at de alle skulle dø. De husket de pinefulle og knurrende skrikene de hørte fra hebreerne på grunn av en grusom konges umenneskelige påbud om å slå alle deres guttebarn i hjemmene så snart de var født. Egypterne kunne ikke se den hevngjerrige engelen som gikk inn i hvert eneste hus og utdelte dødsstøtet, men de visste at det var hebreernes Gud som hadde påført dem den samme smerten som de hadde påført isrelittene. - Youth's Instructor, 1. mai 1873.

Kristus, Israels usynlige leder

I Egypt gikk det rykter om at Israels barn . . . ...var på vei mot Rødehavet. Farao... samlet styrkene sine og ledet selv angrepshæren, fulgt av rikets mektige menn. Hebreerne hadde slått leir ved kysten av havet, og plutselig så de blinkende våpen og rullende vogner i det fjerne. Det var et tegn på at en stor hær var på vei. Israelittenes hjerter ble grepet av redsel. Noen ropte til Herren, men det store flertallet Hans rolige og selvsikre svar til folket var Frykt

Ikke gjør det! Stå fast, så skal du se Herrens frelse. . . . .

De hadde betraktet den forunderlige skysøylen som et tegn fra Gud om at de skulle gå videre, men nå spurte de seg selv om den ikke var et varsel om en stor ulykke - for hadde den ikke ført dem til et uframkommelig sted på feil side av fjellet? Og i sin villfarelse trodde de at Guds engel forkynte deres ulykke.

Men akkurat idet den egyptiske hæren nærmet seg, fast bestemt på å bli et lett bytte, steg skyen majestetisk opp på himmelen, beveget seg over israelittene og senket seg ned mellom dem og den egyptiske hæren. En vegg av mørke skilte de forfulgte fra forfølgerne. Egypterne kunne ikke lenger se den hebraiske leiren og måtte stanse. Men etter hvert som natten ble mørkere, ble muren av mørke til et sterkt lys for hebreerne og lyste opp leiren, slik at den ble like lys som dagen.

Håpet vokste igjen i israelittenes hjerter, og Moses oppløftet sin røst til Herren. "Da sa Herren til Moses: "Si til israelittene at de skal bryte opp! Løft din stav og strekk hånden din ut over havet og del det i to, slik at israelittene kan gå gjennom havet på tørr grunn." ...

Og egypterne, alle Faraos hester, vogner og ryttere, satte etter dem og forfulgte dem ut i havet. Men på morgenkvisten så Herren fra ilden og skystøtten på egypternes hær og gjorde den uorganisert." - Patriarker og profeter, 140-142.

Guds engler gikk gjennom deres hær og fjernet vognhjulene deres - Profetiens Ånd 1:209.

Egypterne ble grepet av forvirring og redsel, de prøvde å snu og flykte

tilbake til kysten som de hadde kommet fra. Men Moses strakte ut staven sin, og det oppstuvede vannet kom sydende og brølende ned over den egyptiske hæren, som ble oppslukt i det mørke dypet." - Patriarker og profeter, 287.

Lederen var en mektig hærfører. Hans engler, som utførte hans befalinger, gikk på begge sider av Israels enorme hær, og de kunne ikke bli skadet. Israel var på den sikre siden. Så...

kom den hellige seiers sand som Mirjam ledet." - Review and Herald, 1. juni 1897.

Jesus var engelen som omgav skystøtten om dagen og ildstøtten om natten - Review and Herald, 17. juni 1890.

Kapittel 9 - Engler fra Sinai til inntakelsen av Jeriko

Engler under Israels ørkenvandring

Kristus var den engelen som Gud hadde utpekt til å gå foran Moses i ørkenen. Han ledet israelittene på deres reise til Kana'ans land -Review and Herald, 6. mai 1875.

Langs hele veien Gud ledet dem, fant de vann til å slukke tørsten, brød fra himmelen til å stille sulten, fred og trygghet under skyens skygge om dagen og ildsøylen om natten. Engler tjente dem mens de klatret opp de høye klippene eller gikk på ørkenens ujevne stier. - Signs of the Times, 21. oktober 1880.

Gud viste sin store omsorg og kjærlighet til sitt folk ved å sende brød fra himmelen. "Menneskene spiste englenes mat": det vil si mat som ble gitt dem av engler - Profetiens Ånd 1:226.

Israel ved Sinai

Og nå reiste Sinaifjellet seg foran dem i høytidelig majestet. Skystøtten hvilte over toppen av fjellet, og folket slo opp teltene sine på sletten nedenfor. Dette skulle bli deres hjem i nesten ett år. Om natten forsikret ildsøylen dem om Guds beskyttelse, og mens de sov, falt himmelens brød lydløst ned over leiren....

Kort tid etter at israelittene hadde slått leir på Sinai, ble Moses kalt opp på fjellet til Gud. Han gikk alene opp den bratte, ujevne stien og nærmet seg skyen som markerte Guds nærvær. Den Høyeste ville nå trekke Israel nærmere seg selv og gi dem et spesielt sted. .....

Herren talte ut av det tette mørket som omsluttet ham. Han sto på fjellet, omgitt av et følge av engler, og forkynte sin lov. Nå skulle det gjøres forberedelser til Israels

endelig anerkjennelse som Jehovas eiendomsfolk med Jehova selv som konge - Patriarker og profeter, 151-155.

"La dem lage et alter til meg"

På fjellet fikk Moses beskjed om å bygge en helligdom der det guddommelige nærværet skulle åpenbare seg tydeligst. "Og du skal gjøre meg en helligdom, så jeg kan bo midt iblant dem", befalte Gud - Patriarkene og profetene, 156.

Bygningen var delt i to avdelinger med et vakkert, kostbart teppe eller gardin som hang på gullbelagte søyler, og et lignende gardin lukket inngangen til den første avdelingen. Disse gardinene var, i likhet med de indre teppene som dannet taket, av de mest praktfulle farger, fiolett og rød purpur og karmosinrød, komponert på den vakreste

måte. Kjeruber, vevd med gull- og sølvtråd, representerte englehæren som var forbundet med

arbeidet i den himmelske helligdom, englene som er tjenende ånder for Guds folk på jorden - Patriarker og profeter, 173.

Etter at tabernaklet var ferdig, undersøkte Moses arbeidet og sammenlignet det med mønsteret og instruksjonene han hadde fått fra Gud, og han så at alle delene stemte overens med mønsteret, og han velsignet folket. Gud ga Moses et mønster for arken, med spesifikke instruksjoner om hvordan den skulle lages. Arken skulle inneholde steintavlene som Gud hadde risset inn De ti bud på med sin egen finger. Den var formet som en kiste og var belagt med rent gull både innvendig og utvendig. Den var prydet med gullkroner rundt toppen.

Over den hellige kisten var det en nådestol av massivt gull. I hver ende av nådestolen var det festet en kjerub av rent, massivt gull. De hadde ansiktene vendt mot hverandre og så ærbødig ned mot nådestolen, noe som representerte alle de himmelske englene som med interesse og ærbødighet så på Guds lov som var plassert i arken i den himmelske helligdommen. Disse kjerubene hadde vinger. Den ene av hver engels vinger strakte seg oppover, mens den andre av hver engels vinger dekket deres skikkelser.

Arken i den jordiske helligdommen var et mønster for den virkelige arken i himmelen. Ved siden av den himmelske arken sto det levende engler i hver ende av arken, en med den ene vingen overskygget nådestolen og strakte seg oppover, mens de andre vingene var foldet sammen over deres skikkelser, som et tegn på ærbødighet og ydmykhet - Profetiens Ånd 1:272.

Over nådestolen var Guds herlighet, åpenbaringen av det guddommelige nærværet, og det var mellom kjerubene at Gud meddelte sin vilje. Noen ganger formidlet en stemme fra skyen budskap fra Gud til ypperstepresten - Patriarker og profeter, 349.

Når Herren ikke svarte med en røst, lot han de hellige strålene av lys og herlighet hvile på kjerubene på høyre side av arken, som en anerkjennelse eller tjeneste. Hvis deres forespørsler ble avslått, hvilte en skygge på den venstre kjeruben - Profetiens Ånd 1:399.

Gjennom Kristus skulle det formålet som tabernaklet var et symbol på, gå i oppfyllelse. I dette praktfulle byggverket reflekterte de glitrende gullveggene i alle regnbuens farger gardinene som var vevd med kjeruber. Lukten av brennende røkelse gjennomsyret alt. Prestene var kledd i hvitt, og i det innerste rommet, over nådestolen, mellom de bøyde, tilbedende engleskikkelsene, befant Den Høyestes herlighet seg i dypeste hemmelighet. I alt dette ønsket Gud at hans folk skulle være i stand til å tyde hans hensikt med menneskesjelen. Det var den samme hensikten som lenge etterpå ble forkynt av apostelen Paulus, som ved Den Hellige Ånd sa:: rett

"Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere? Om noen ødelegger Guds tempel, vil Gud ødelegge ham; for Guds tempel er hellig, og dere er hans tempel." - Education, 36.

Ved foten av Sinaifjellet begynte Satan å sette sine planer om å omstyrte Guds lov ut i livet, og fortsatte det arbeidet han hadde påbegynt i himmelen. I de førti dagene Moses var på fjellet sammen med Gud, arbeidet Satan iherdig for å fremkalle tvil, frafall og opprør. Mens Gud skrev sin lov som skulle gis til paktsfolket, fornektet israelittene sin troskap til Gud og forlangte guder av gull! ...

Hele universet hadde vært vitne til det som skjedde på Sinai. Motsetningen mellom Guds og Satans regjering ble synlig i etterdønningene. De syndfrie innbyggerne i de andre verdenene ble nok en gang vitne til resultatene av Satans frafall og den styreformen han ville ha opprettet i himmelen hvis han hadde fått lov til å herske - Patriarker og profeter, 168.

Kan vi forestille oss hvilken vidunderlig herlighet som ble reflektert fra Allmaktens hud i Moses' ansikt med en slik klarhet at folket ikke kunne se på det? Guds avtrykk var over ham og fikk ham til å se ut som en av de skinnende englene fra tronen." - Testimonies for the Church 4:533.

Da de på reisen hadde klaget over vanskelighetene på veien og knurret mot lederne sine, hadde Moses sagt til dem "Dere klager mot Gud. Det er ikke jeg, men Gud som har frelst dere." Men hans forhastede ord foran klippen: "Jeg lurer på om vi kan få vann?" var i virkeligheten en innrømmelse av deres anklage. Herren ville for alltid fjerne dette inntrykket

fra deres sinn ved å forby Moses å gå inn i det lovede landet. Her var det et umiskjennelig bevis på at det ikke var Moses som var deres leder, men den mektige engelen som Herren hadde sagt om: "Se, jeg sender en engel foran dere for å vokte dere på veien og for å lede dere til et sted jeg har gjort i stand. Ta godt vare på ham og adlyd ham, for

Mitt navn er i ham." -Patriarkene og profetene, 213.

Moses' død og oppstandelse

Moses forlot menigheten og gikk stille og ensom opp på Nebo-fjellet,.... Fra denne ensomme fjelltoppen betraktet han landskapet nedenfor med uforstyrrede øyne, Patriarker og profeter, 471.

Det var ikke Guds vilje at noen skulle gå opp sammen med Moses til toppen av Pisgah. Der sto han, på en høy topp av Pisgas topp, i nærvær av Gud og himmelske engler." - Åndelige gaver 4a:57.

Engelen åpenbarte også for Moses at selv om han knurret fordi han hadde syndet og ikke kunne komme inn i det lovede landet, og selv om han følte at han hadde fått Israels barn til å synde, så var det deres egen synd, deres knurring og klaging som

fikk ham til å vende seg bort fra det som var rett og begå en synd som holdt ham borte fra det lovede land. Englene fortalte ham at det ikke var han som led mest, han som bar den dypeste syndeskylden i sitt hjerte, men at det var Kristus, deres usynlige leder, som de hadde forbrutt seg mot.

. . .

De himmelske sendebudene henviste også til offersystemene som skildrer Kristi korsfestelse, noe som åpner opp for hendelser i Moses' sinn som vil skje i fremtiden. Når

Korsfestelsesscenen ble vist for Moses, og hvilken scene må det ikke ha vært på møtet ved Pisga! Han så panoramaet passere foran seg, hvor han så lidelsene til engelen som hadde

Han ledet Israel gjennom ørkenen og ledet dem på deres ferd gjennom ørkenen, fra Egypt til Kana'ans land. Da han så Frelserens himmelfart og fikk se at han selv skulle bli en av

De som fulgte Frelseren og åpnet de evige portene for ham, hvilken forandring var det ikke i hans ansikt! ...

Han så jorden renset av ild og renset for alle spor av synd, alle merker etter forbannelsen, og gjenopprettet og gitt til de hellige til evig eie. Da Moses skuet dette

Han kom inn på scenen, og ansiktet hans var fylt av glede og jubel. Han kunne forstå alt englene åpenbarte for ham. Han tok hele scenen slik den ble presentert for ham. - Utgitte manuskripter 10:151, 152, 154, 155, 159.

Etter at han var blitt mett av å se Kanaan, la han seg ned som en utslitt kriger for å hvile. Han sovnet inn, men det var dødens søvn. Engler tok liket hans og begravde det i dalen. Israelittene fant aldri hvor han var begravet. .....

Satan frydet seg da det lyktes ham å få Moses til å synde mot Gud. For ved denne forseelsen kom Moses under dødens herredømme. Hvis han hadde fortsatt å være trofast, og hans liv ikke hadde blitt ødelagt, med den ene overtredelsen at Gud ikke ble æret for å bringe vann ut av klippen, ville han ha vært i stand til å komme inn i det lovede landet, og ville ha gått til himmelen uten å se døden. Mikael, eller Kristus, som begravde Moses sammen med englene, kom ned fra himmelen etter at han hadde ligget i graven en kort tid, og reiste ham opp. åndelige gaver 4a:57, 58.

Gravens makt hadde aldri blitt brutt før, og Satan hevdet at alle som lå i graven var hans fanger, og at de aldri ville bli sluppet ut av sitt mørke fengsel.

Nå skulle Kristus for første gang gi liv til de døde. Da Livets Fyrste og de lysende vesener nærmet seg graven, fryktet Satan at hans herredømme var i fare. Sammen med sine onde engler bestred han de himmelske sendebudenes rett til å komme inn på det territoriet han anså som sitt - Patriarkene og Profetene, 478.

Da Kristus og englene nærmet seg graven, dukket Satan og hans engler opp ved graven og voktet Moses' legeme slik at det ikke skulle bli fjernet. Da Kristus og englene nærmet seg, gjorde Satan motstand, men ble tvunget av herligheten og kraften fra Kristus og hans engler, til å falle tilbake. Satan gjorde krav på Moses' legeme på grunn av hans ene forseelse; men Kristus henviste ham ydmykt til sin Far og sa "Herren truer deg." Kristus sa til Satan at han visste at Moses ydmykt hadde angret denne ene feilen, at det ikke var noen skamplett på hans karakter, og at hans navn sto uantastet i den himmelske rekordbok. Deretter lot Kristus Moses' legeme, som Satan hadde gjort krav på, gjenoppstå. Åndelige gaver 4a:58.

Bileam, en profet som gikk galt

Gud kom til Bileam om natten, gjennom en av sine engler, og spurte ham: Hvad er det for folk som er hos dig? Men Bileam svarte Gud: "Balak, Sippors sønn, kongen i Moab, har sendt dette bud til mig: Se, her er kommet et folk fra Egypten som fyller hele landet; kom nu og forbann det for mig! Kanskje jeg da blir i stand til å stride mot det og drive det ut." Men Gud sa til Bileam "Du skal ikke gå med dem; du skal ikke forbanne folket, for det er velsignet."

Engelen fortalte Bileam at Israels barn blir ledet under himmelens Guds fane, og at ingen forbannelse fra mennesker vil forsinke deres fremmarsj.

Neste morgen stod Bileam opp og sa til Balaks høvdinger: "Dra tilbake til deres land, for Herren vil ikke gi meg tillatelse til å dra med dere." Da stod Moabs høvdinger opp og sendte ut nye høvdinger, flere og mer ærefulle enn de første, og de kom til Bileam og sa til ham Så sier Balak, Sippors sønn: Vær ikke redd for å komme til meg. "Jeg vil lønne deg rikelig og gjøre alt for deg." Men Bileam svarte Balaks folk:

"Om Balak så gir meg alt det sølv og gull som er i hans hus, så skal jeg ikke kunne gjøre noe lite eller mye mot Herrens, min Guds bud." - Åndelige gaver 4a:44.

Bileam ble satt på prøve for andre gang..... I sitt hjerte ønsket han å oppfylle kongens ønske, og selv om Gud allerede hadde gjort sin vilje klar, ba han budbringerne om å vente slik at han kunne rådføre seg med Gud en gang til. Som om den Allmektige bare er en mann som kan overtales! - Patriarker og profeter, 225.

En engel ble sendt til Bileam for å si til ham: "Hvis mennene kommer for å kalle på deg, så reis deg og gå med dem; men det ord som jeg sier til deg, det skal du gjøre." - Profetiens Ånd 1:321.

Bileam hadde fått tillatelse til å bli med budbringerne fra Moab hvis de kom for å hente ham om morgenen. Men sendebudene ble utålmodige av hans nøling, og i forventning om å bli avvist av ham også neste gang, dro de hjem uten å forhandle mer med ham. Nå hadde han ikke lenger noen unnskyldning for å gjøre Balak til lags. Men Bileam var fast bestemt på å få den lovede belønningen. Så han tok dyret han pleide å ri på og red av gårde. Han var redd for at den guddommelige tillatelsen skulle bli trukket tilbake. Derfor skyndte han seg så mye som mulig for ikke å gå glipp av belønningen han var så ivrig etter å få. - Patriarker og profeter, 225.

Guds vrede ble tent mot Bileam fordi hans dårskap utfordret det himmelske, og Herrens engel sto i veien for å motstå ham. Dyret fikk øye på den guddommelige budbringeren, som, selv om han var uvennlig mot sin herre, vek av fra hovedveien og inn på et jorde. Med stygge slag fikk Bileam dyret tilbake på stien; men englene dukket opp igjen på det trange stedet omgitt av muren, og dyret, som prøvde å unngå den truende skikkelsen, knuste rytterens fot mot muren. - Signs of the Times, 25. november 1880.

Bileam var ute av seg av raseri og slo dyret enda verre enn før. Nå åpnet Gud munnen på eselet, og dyret talte med menneskestemme og stanset profeten i hans raseri. 2. Pet. 2, 16. Hva har jeg gjort deg, sa dyret, at du har slått meg tre ganger? Rett

I sinne over å ha blitt stanset på reisen svarte Bileam dyret på samme måte som han ville ha svart en mann: Du har gjort narr av meg; hadde jeg hatt et sverd i hånden, ville jeg ha drept deg! ...

Nå ble Bileams øyne åpnet, og han så Guds engel stå med trukket sverd, klar til å drepe ham. Han ble vettskremt og bøyde seg ned og kastet seg på sitt ansikt. Da sa engelen til ham Hvorfor slo du eselet ditt de tre gangene? Se, jeg har gått ut for å gå imot deg, for du har handlet overilt ved å reise mot min vilje. Eselet så meg og vek unna for meg tre ganger, og hvis det ikke hadde vek unna for meg, ville jeg ha drept deg og skånet hans liv. ...

Da Bileam så Guds sendebud, ble han forferdet og sa Jeg har syndet, for jeg visste ikke at det var du som sto i veien for meg. Men hvis det er mot deg, vil jeg vende tilbake igjen. - Patriarker og profeter, 227.

Etter at engelen hadde advart Bileam eksplisitt mot å behage moabittene, tillot han ham å fullføre sin reise....

Balak møtte Bileam og spurte ham hvorfor han nølte så lenge med å komme da han hadde sendt bud etter ham. Bileam svarte: Se, jeg er kommet til deg. Så sa han til ham at

han ikke hadde lov til å si noe som helst. Det ordet som Gud skulle gi ham, skulle han si, og ikke gå lenger. Bileam organiserte ofringene i henhold til religiøse ritualer. Gud sendte sin engel for å møte Bileam, for å gi ham ord å si, slik han hadde gjort på den tiden da Bileam var helt hengiven til Guds tjeneste. Og Gud la ord i Bileams munn, og ... han talte sitt språk: Fra Aram sendte da Balak, Moabs konge, bud etter ... "Kom og forbann meg, Jakob, kom og nedkall vrede over Israel!" Hvordan kan jeg forbanne når Gud ikke forbanner, nedkalle vrede når Herren ikke er vred! ...

Balak ble skuffet og sint. Han utbrøt: "Hva har du gjort mot meg! Jeg sendte bud etter deg for å forbanne mine fiender, og se, du har velsignet dem!" Balak tror at det er det storslåtte synet av israelittene i teltene deres ... som avholder ham fra å anklage dem. ...

Hvis Israel ikke vil benytte seg av en slik tjeneste, kan han få en forbannelse fra Bileam. I Sofim igjen... Bileam ofret brennoffer, og så gikk han selv ut for å tale med Guds engel. Og engelen fortalte Bileam hva han skulle si. Profetiens Ånd 1:322-324.

Josva leder Israel inn i Kana'ans land

Israelittene sørget dypt over sin avdøde leder og viet tretti dager til spesielle minnestunder til ære for ham. . . . . Josva var nå Israels anerkjente leder....

Straks begynte man å gjøre forberedelser for å komme seg videre.

...leiren... og gikk ned til Jordans bredd. Patriarkene og profetene, 247.

Fire himmelske engler fulgte alltid Guds ark på alle dens reiser, for å beskytte den mot alle farer og for å utføre ethvert oppdrag som var nødvendig for dem i forbindelse med arken. Jesus, Guds Sønn, gikk foran arken da den kom til jorden, ledsaget av himmelske engler, og vannet ble gjennomskåret i hans nærvær. Kristus og englene sto ved arken og prestene på bunnen av elven til hele Israel hadde krysset Jordan - Profetienes Ånd 1:399.

Hadde Josvas øyne blitt åpnet og han kunne takle synden, ville han ha sett Herrens engler leiret seg rundt Israels barn; for himmelens utdannede hær hadde kommet for å kjempe for Guds folk, og hærføreren for Herrens hær var der for å kommandere. - Review and Herald, 19. juli 1892.

Da Josva trakk seg tilbake fra Israels hærer for å gå i forbønn og be om Guds spesielle nærvær, fikk han se en mann av stolt vekst, kledd i krigsklær og med sverdet i hånden. Dette var ingen vanlig engel.

Det var Herren Jesu Kristi engel, som hadde ledet hebreerne gjennom ørkenen, omgitt av en ildsøyle om natten og en skystøtte om dagen. Stedet ble helliggjort av hans nærvær, og derfor ble Josva bedt om å ta av seg skoene - Åndelige gaver 4a:61.

I dyp ærefrykt kastet Josva seg på sitt ansikt og tilbad, og han fikk denne forsikringen: Se, jeg gir Jeriko og dens konge og krigere i din hånd. Samtidig fikk han instrukser om hvordan han skulle innta byen - Patriarkene og profetene, 249.

Hærføreren for Herrens hær åpenbarte seg ikke for hele menigheten. Han kommuniserte bare med Josva, som fortalte historien om dette møtet til hebreerne. Det var opp til dem å tro eller tvile på Josvas ord, å følge de befalingene han ga i Herrens hærførers navn, eller å motsette seg hans instrukser og fornekte hans autoritet. Kunne ikke se englehærene som ble ledet av Guds Sønn. - Vitnesbyrd for menigheten 4:162, 163.

Erobringen av Jeriko

Men hærføreren for Herrens hær kom selv fra himmelen for å lede himmelens hærer i angrepet på byen. Guds engler la sine hender på de massive murene og brakte dem ned til jorden. - Testimonies for the Church 3:264.

Kristus og englene var med på arkens omvisning i Jeriko, og byens massive murer styrtet sammen til slutt, slik at Jeriko ble overgitt i israelittenes hender - Profetienes Ånd 1:399.

Da Jeriko falt, var det ingen menneskehånd som rørte ved bymuren, for Herrens engler brakte fiendens forsterkninger ned. Det var ikke Israel, men fyrsten i Herrens hær som erobret Jeriko. Men Israel hadde sin rolle å spille når det gjaldt å vise sin tro på deres frelses fyrste - Review and Herald, 19. juli 1892.

Hvis en eneste kriger hadde satt seg opp mot murene, ville Guds ære blitt svekket og Hans vilje krysset. Men arbeidet er overlatt til Den Allmektige; og hadde murringens grunnvoll blitt lagt i jordens midte, og dens tinder nådd himmelhvelvingen, ville resultatet blitt det samme når hærføreren for Herrens hærskare ledet legioner av engler til angrep. - Signs of the Times, 14. april 1881.

Kapittel 10 - Engler fra Dommens Tid til det Jordiske Kongeriket

Kristus som "Herrens engel"

Jeg ble vist at selv om Gud i gammel tid sendte sine engler for å forkynne eller bringe budskap til enkeltpersoner, og disse personene opplevde det de så og snakket med engelen om, ble de slått av ærefrykt og var redde for at de skulle dø. De hadde et så opphøyet syn på Guds veldige majestet og makt at de forventet å bli tilintetgjort når de kom i nærheten av en som var direkte forbundet med hans hellige opphøyelse. Jeg ble henvist til Dommerne 13:21, 22, Dommerne 6:22, 23, Josva 5:13-15. - Åndelige gaver 4b:152.

Etter at deres leder og de eldste som var knyttet til ham, døde, begynte folket gradvis å falle tilbake til avgudsdyrkelsen....

Herren lot ikke sitt folks synder gå ustraffet hen. Det fantes fremdeles trofaste tilbedere i Israel, og mange andre deltok i gudstjenesten ved tabernaklet, både av sedvane og på grunn av tidligere omgang. En stor gruppe var samlet til en religiøs fest da Guds engel, som først hadde vist seg i Gilgal, åpenbarte seg for menigheten i Silo....

Denne engelen, den samme som viste seg for Josva da Jeriko ble inntatt, var ingen ringere enn Guds Sønn. Han viste dem at han ikke hadde brutt løftene sine til dem, men

De hadde selv brutt sin høytidelige pakt.

"Da Herrens engel talte disse ordene til alle israelittene, brast folket i gråt." "Og de ofret til Herren der. Men deres omvendelse førte ikke til noe varig resultat." - Signs of the Times, 2. juni 1881.

Gideon

Gideon var sønn av Joas og tilhørte Manasses stamme. Slekten som denne familien tilhørte, hadde ingen lederposisjon blant folket, men Joas-slekten var preget av mot og rettskaffenhet. .... Gud kalte nå på Gideon for å frelse sitt folk. Gideon holdt på å treske hvete. Mens Gideon sto i skjul og arbeidet, tenkte han med sorg

om forholdene i Israel og vurderte hvordan hans folk kunne frigjøres fra undertrykkelsens åk.

Plutselig viste "Herrens engel" seg for ham og henvendte seg til ham med ordene: "Herren er med deg, sterke kriger!" - Patriarker og profeter, 282.

Engelen hadde skjult den guddommelige herligheten i sitt nærvær, men det var ingen ringere enn Kristus, Guds Sønn. Når en profet eller en engel ga et guddommelig budskap, var det en engel,

sa han: Herren sier at jeg vil gjøre dette, men det sies om den som talte til Gideon: "Herren sa til ham: Jeg vil være med deg".

Gideon ønsket å vise sin berømte gjest en spesiell ære, og da han hadde fått forsikringer om at engelen ville vente, skyndte han seg til teltet sitt, og av sitt magre forråd tilberedte han et geitekid [gjetebukk] og usyret brød, som han tok med seg og stilte foran ham. . .

Da gaven ble overrakt, sa engelen: "Ta kjøttet og det usyrede brødet, legg det på klippen der, og hell suppen over det." Gideon gjorde det, og så gav Herren det tegnet han ønsket. Med staven i hånden rørte engelen ved kjøttet og det usyrede brødet, og en ild brøt ut av klippen og fortærte det hele som et offer og ikke som et gjestfritt måltid; for han var Gud og ikke et menneske. Etter dette tegnet på sin guddommelige karakter forsvant engelen.

Da han ble overbevist om at han hadde sett Guds Sønn, ble Gideon redd og utbrøt: "Ve, Herre, Herre, jeg har sett Herrens engel ansikt til ansikt." Til høyre

Da viste Herren seg nådig for Gideon for andre gang og sa: "Fred være med deg! Frykt ikke, du skal ikke dø!" Disse ordene ble sagt av den samme medfølende Frelseren som sa til de fristede disiplene på den opprørte sjøen: "Det er meg; frykt ikke!" Den samme som viste seg for de sørgende i salen ovenpå og talte de samme ordene som ble sagt til Gideon: "Fred være med dere!" - Tidens tegn, 23. juni 1881.

Samson

Under det utbredte frafallet fortsatte mennesker som trofast tjente Gud, å bønnfalle ham om å utfri Israel. . . . På grensen mellom høylandet og filisternes slette lå den lille byen Sora. Det var her Manoas familie bodde. De var fra Dans stamme og var en av de få familiene som hadde forblitt trofaste mot Gud under det generelle frafallet. "Herrens engel" viste seg for Manoahs barnløse kone og sa at hun skulle få en sønn, og at Gud ville la ham ta de første skrittene for å frigjøre Israel. I den forbindelse lærte engelen henne hvordan hun skulle leve og hvordan hun skulle behandle barnet sitt.

Kvinnen gikk og fant mannen sin, og da hun hadde fortalt ham hvordan engelen så ut, gjentok hun det han hadde sagt. I frykt for at de skulle misforstå den viktige oppgaven de var blitt betrodd, ba mannen denne bønnen: "Akk, Herre, la den Guds mann som du har sendt, komme til oss igjen for å lære oss hvordan vi skal forholde oss til gutten som skal fødes." Rett

Da engelen dukket opp igjen, spurte Manoah ivrig: "Hva skal vi gjøre med gutten?" Engelen gjentok det han hadde sagt tidligere: Alt det jeg har sagt til kvinnen, må hun ta seg i vare for; ingenting av det som vokser på vintreet, må hun

Hun skal ikke drikke vin eller sterk drikk, og hun skal ikke spise noe urent; hun skal holde alt det jeg har befalt henne. - Patriarker og profeter, 289.

Manoah og hans kone visste ikke at den som talte til dem, var Jesus Kristus. De så på ham som Herrens sendebud, men om han var en profet eller en engel, var de i villrede. De ønsket å vise gjestfrihet overfor sin gjest og ba ham om å bli der mens de gjorde i stand et barn til ham. Men i sin uvitenhet om hans karakter visste de ikke om de skulle ofre det som brennoffer eller gi det til ham som mat.

Engelen svarte: "Selv om du holder meg tilbake, vil jeg ikke spise av din mat; men hvis du vil ofre et brennoffer, så bring det til Herren." Menoah var sikker på at hans gjest var en profet, og sa: "Hva er ditt navn? Når ditt ord går i oppfyllelse, vil vi ære deg!" Rett

Svaret var: "Hvorfor spør du om navnet mitt? "Hvorfor spør du om mitt navn? Du skal vite at det er forunderlig." Manoah erkjente sin gjestens himmelske natur og "så tok Manoah kjeet og matofferet og ofret det på berget til Herren. Da lot han et under skje mens Manoah og hans hustru så på det." Ild kom fra klippen og fortærte offeret, og "Og da flammen sprang opp til himmelen fra alteret, steg Herrens engel op i alterets lue, mens Manoah og hans hustru så på, og de falt på ansiktet til jorden. Det kunne ikke lenger være noen tvil om gjestens karakter. De visste at de hadde sett den Hellige som hadde innhyllet sin herlighet i skystøtten, og som hadde vært Israels veiviser og hjelper i ødemarken.

Forbløffelse, ærefrykt og redsel fylte Manoas hjerte, og han kunne ikke annet enn å utbryte

"Vi er døde, for vi har sett Gud!" Men hans ledsagerinne hadde mer tro enn ham i denne høytidelige stunden. Hun minnet ham om at Herren hadde tatt imot deres offer, og at han hadde lovet dem en sønn som skulle begynne å frelse Israel. Dette var et bevis på gunst i stedet for vrede. - Signs of the Times, 15. september 1881.

Det guddommelige løftet til Manoah ble oppfylt i rette tid ved fødselen av en sønn, som fikk navnet Samson. På engelens befaling kom det ingen barberkniv på barnets hode; han var innviet til Gud som nasareer fra fødselen av. Signs of the Times, 6. oktober 1881.

Samuel og Eli

Samuel var et barn som var omgitt av de mest ødeleggende påvirkninger. Han så og hørte ting som gjorde hans sjel bedrøvet. Elis sønner, som tjente i hellige embeter, var styrt av Satan. Disse mennene besudlet hele atmosfæren i sine omgivelser. Menn og kvinner ble daglig forhekset av synd og urettferdighet, men Samuel vandret ubesmittet. Hans karakter var plettfri. Han følte seg ikke i pakt med, eller hadde den minste glede av, de synder som fylte hele Israel med forferdelige rykter. Samuel elsket Gud; han holdt sin sjel i en så intim forbindelse med himmelen at en engel ble sendt for å tale til

ham for syndene til Elis sønner, som fordervet Israel - Testimonies for the Church 3:472, 473.

Elins sønners oppførsel var så dristig ... at intet offer kunne sone for en så villedende forbrytelse.... Disse ugudelige førte arken til Israels leir....

Gud lot sin ark bli tatt av deres fiender, og viste Israel hvor nytteløst det var å stole på arken, symbolet på hans nærhet, mens de vanhelliget budene inne i arken. .....

Filisterne jublet fordi de trodde at de hadde israelittenes berømte ark, som hadde utført disse miraklene for dem og fått dem til å frykte sine fiender. De tok Guds ark med seg til Asdod og plasserte den i et praktfullt tempel til ære for sin mest populære gud, Dagon, og satte den ved siden av sin egen gud. Da gudenes prester kom inn i tempelet om morgenen, ble de forferdet over å se Dagon falle på sitt ansikt til jorden foran Herrens ark.... Guds engler, som alltid fulgte arken, styrtet den sanseløse guden og mishandlet den for å vise at Gud, den levende Gud, står over alle guder, og at enhver hedensk gud ikke er noe for ham - Spiritual Gifts 4a:106, 107.

Mennene i Bet-Semes var ikke sene om å kunngjøre at arken var i deres eie, og folk fra nabolaget strømmet til for å ønske den velkommen tilbake. Arken var blitt plassert på den steinen som først hadde tjent som alter, og folket ofret nå flere offergaver der den sto.... I stedet for å finne et passende sted til den, lot de den ligge igjen på marken. De fortsatte å gå rundt og se på den og snakke om den forunderlige måten de hadde funnet den på, og til slutt begynte de å gjette på hva som kunne være hemmeligheten bak dens særegne kraft. Til slutt tok nysgjerrigheten overhånd, og de fjernet teppene rundt den og våget å åpne den....

Selv de hedenske filistrene hadde ikke våget å fjerne forhenget rundt den. Usynlige engler fra himmelen fulgte den på alle dens reiser. Folket i Bet-Semes ble straks straffet for sin dristighet og mangel på ærbødighet. Mange ble plutselig drept - patriarker og profeter, 306.

Saul og Jonatan

Gud hadde oppreist Samuel til å dømme Israel. Han ble æret av folket. Gud skulle anerkjennes som deres store overhode, men han utpekte deres herskere, og han gjennomsyret dem med sin Ånd og formidlet sin vilje til dem gjennom sine engler - Åndelige gaver 4a:67.

Herren ville ikke la Saul få æren av å beseire filisterne fordi han hadde begått den overmodige synden å ofre. I stedet valgte han kongens gudfryktige sønn, Jonatan, til å frelse Israel. ....

Himmelske engler beskyttet Jonatan og hans følgesvenn, engler kjempet ved deres side, og filistrene ble beseiret - Patriarker og profeter, 322.

Guds engler kjempet på Jonatans side, og alle filisterne falt rundt ham. Stor frykt grep filistrenes hær i felten og i garnisonen,

som om en stor mengde ryttere og stridsvogner var på bakken, klare til kamp. Jonatan og hans våpendrager, og til og med filistrenes hær, visste at Herren arbeidet for hebreernes utfrielse.-Åndelige gaver 4a:70.

Davids første år

Samuel kom ikke lenger til Saul med instruksjoner fra Gud. Herren kunne ikke bruke ham til å gjennomføre sine hensikter. Men han sendte Samuel til Isais hus for å salve David, som han hadde utvalgt til å bli hersker i stedet for Saul, som han hadde forkastet.

Da Isais sønner gikk foran Samuel, ville han ha valgt Eliab, som var høyvokst og hadde et høyverdig utseende, men Guds engel sto hos ham for å veilede ham i en viktig avgjørelse og instruere ham om ikke å dømme etter utseende. Eliab fryktet ikke Herren: Hans hjerte var ikke helt hos Gud. Han skulle bli en stolt og krevende hersker. Blant Isais sønner var det ingen andre enn David, den yngste, som hadde et ydmykt yrke, nemlig å passe sauer. -Åndelige gaver 4a:77, 78.

David var ikke av opphøyet vekst, men han hadde et vakkert ansikt som uttrykte ydmykhet, ærlighet og ekte mot. Guds engel signaliserte til Samuel at David var den han skulle salve, for han var Guds utvalgte. Fra da av gav Herren David et klokt og forstandig hjerte. - Profetiens ånd 1:368.

Davids eldste bror, Eliab, var misunnelig på David fordi han ble hedret foran ham.

Han foraktet David og så på ham som mindreverdig i forhold til seg selv. Han beskyldte ham for å stjele, uten at faren så det. Han håner ham med den lille virksomheten han driver med, nemlig å passe noen sauer i ørkenen. David avviser den urettferdige beskyldningen og sier "Hva har jeg gjort nå? Det var bare et spørsmål!" David er ikke så nøye med å forklare broren sin at han har kommet Israel til unnsetning, at Gud har sendt ham for å drepe Goliat. Gud har utvalgt ham til å være hersker over Israel, og siden den levende Guds hærer var i så stor fare, hadde han fått beskjed av Guds engel om å utfri Israel - Profetiens ånd 1:371.

Saulus møter en engel

[Saul] lot seg lede av sin egen dømmekraft helt til han hengav seg til raseri. Han fikk et voldsomt anfall av raseri og galskap da han var i ferd med å ta livet av noen som våget å motsette seg hans vilje. Det var Davids plettfrie karakter og edle trofasthet som vakte kongens vrede, og han så at Davids liv og nærvær gjorde ham til skamme....

Han kom til Rama og stoppet ved den store brønn i Seku. Der var folk samlet for å hente vann, og han spurte hvor Samuel og David var. Da han fikk til svar at de var i Nevajot, skyndte han seg dit. Men Guds engel møtte ham på veien og ledet ham. Guds Ånd hadde ham i sin makt, og han gikk ut på veien i bønn til Gud, i en blanding av bønn og hellig musikk. Han profeterte om Messias' komme som verdens gjenløser. Da han km til Nevajot

i Rama, tok han av seg ytterklærne, som viste hans stilling, og hele dagen og hele natten var han foran Samuel og hans elever, under innflytelse av den guddommelige Ånd. - Signs of the Times, 24. august 1888.

Sauls møte i Endor og hans død

Det brøt igjen ut krig mellom Israel og filisterne. Saul hadde blitt fortalt at David og hans menn var sammen med filistrene, og nå ventet han på at Isais sønn skulle ta hevn. Kongen var i en vanskelig situasjon Neste dag måtte Saul kjempe med

Filisterne. Ulykken hang over ham, og han lengtet etter hjelp og veiledning. Men det var forgjeves å be Herren om hjelp. "Herren svarte ham ikke, verken i drømmer, ved Urim eller ved profetene." ...

Saul sa derfor til sine menn Finn en kvinne som vet å manøvrere, så vil jeg gå til henne og spørre henne til råds. ... Kongens menn fortalte at det bodde en kvinne med spådomsånd i En-Dor. Denne kvinnen var i ledtog med Satan og hadde gått i hans tjeneste for å gjøre hans vilje. Til gjengjeld hjalp mørkets fyrste henne ved å utføre mirakler og avsløre hemmeligheter. 122 Saul forkledde seg og dro ut i nattens mulm og mørke sammen med to følgesvenner for å oppsøke kvinnen. ..... I nattens mulm og mørke krysset Saul og hans følgesvenner sletten, og da de hadde passert filistrenes hær, gikk de over fjellryggen og oppsøkte trollkvinnenes ensomme hjem i En-Dor. 122

Da hun hadde kastet trolldommen sin, sa hun Jeg ser en ånd stige opp av jorden! En gammel mann stiger opp, svøpt i en kappe! Da skjønte Saul at det var Samuel, og han kastet seg med ansiktet mot jorden og bøyde seg 122 Det var ikke

Guds hellige profet, manet frem av trollkvinnen. Samuel var ikke til stede i denne demonenes hule. Det overnaturlige vesenet som dukket opp, var manet frem av Satans makt - Patriarker og profeter, 351-352. 122

De første ordene kvinnen sa etter sin transe, var henvendt til kongen: Hvorfor har du lurt meg? Du er Saul! Den onde ånden som utga seg for å være profeten, informerte først i all hemmelighet den onde kvinnen om at hun var blitt bedratt. Deretter sa skikkelsen som utga seg for å være profeten, til Saul Hvorfor har du forstyrret min fred og kalt meg frem? Saul svarte Jeg er i stor angst; filistrene angriper meg, og Gud har forlatt meg og svarer meg ikke mer, verken ved profetene eller ved drømmer. Derfor har jeg sendt bud etter deg for at du skal si meg hva jeg skal gjøre... 122 Så lenge Samuel levde, overhørte Saul hans råd og tok ikke imot hans irettesettelser, men nå, da

I nød og truet av ulykke så han på profetens hjelp som sitt eneste håp, og for å komme i kontakt med himmelens representant oppsøkte han helvetes budbringere, men forgjeves. Saul var fullstendig prisgitt Satans nåde, og nå så djevelen, som elsker å såre og ødelegge, sin store sjanse til å ta knekken på den ulykkelige kongen. Vesenet som utga seg for å være

Samuel, overbrakte Saul dette forferdelige budskapet som svar på hans inntrengende bønn: 123 Hvorfor spør du meg når Herren har forlatt deg og er blitt din fiende? ... Fordi du var ulydig mot Herren, ... Herren vil gi også Israel i filistrenes hånd sammen med deg! - Patriarkene og profetene, 680.

Da Saul spurte etter Samuel, lot ikke Herren Samuel vise seg for Saul. Han så ingenting. Satan fikk ikke lov til å forstyrre Samuels hvile i graven og bringe ham til virkeligheten. Ikke engang en spåmann. Gud gir ikke Satan makt til å vekke opp de døde. Men Satans engler tar skikkelse av døde venner, og snakker og handler som dem, slik at han gjennom bekjennende kjære venner bedre kan utføre sitt bedrag. Satan kjente Samuel godt, og han visste hvordan han skulle få ham til å se ut som en spåmann og fullstendig korrigere Sauls og hans sønners skjebne. Spirit of Prophecy 1:376.

Bibelens beretning om Sauls besøk hos kvinnen i En-Dor har vært et problem for mange bibelforskere. Noen mener at det var Samuel selv som talte til Saul, men Bibelen inneholder nok informasjon til å motbevise dette. Hvis Samuel var i himmelen, slik noen hevder, må enten Gud eller Satan ha hentet ham ned på jorden igjen. Ingen kan et øyeblikk få seg selv til å tro at Satan hadde makt til å hente Guds hellige profet ned fra himmelen som svar på en ond kvinnes besvergelser. Vi kan heller ikke konkludere med at Gud sendte ham ned til trollkvinnenes hule, for Herren hadde allerede nektet å svare Saul ved hjelp av drømmer, Urim og profetene. 1. Sam. 28,6. Gud hadde selv valgt disse kommunikasjonsmidlene, og han forkastet dem ikke for å overbringe sitt budskap ved hjelp av Satans redskap.

Svaret som ble gitt, avslører selve opprinnelsen. Hensikten var ikke å oppmuntre Saulus til å omvende seg, men å kaste ham ut i ulykke, og dette er ikke Guds spesialitet, men Satans. Skriften sier dessuten at Sauls tilnærming til trollkvinnen var en av grunnene til at Gud avviste ham og lot ham dø. "Saul døde for den utroskap han hadde begått mot Herren, fordi han ikke hadde lyttet til Herrens ord og fordi han hadde spurt en ånd til råds, men ikke søkt råd hos Herren. Derfor lot han ham drepe og gav kongedømmet til David, Isais sønn." 1 Krøn. 10:13-14 - Patriarkene og profetene, 683.

Kapittel II - Engler fra Davids Tid til det Babylonske Fangenskapet

Davids regjering

Arken ble stående i Abinadabs hus helt til David ble konge. Han samlet alle Israels utvalgte menn, tretti tusen, og dro av sted for å hente Guds ark. De satte arken på en ny kjære og førte den ut av Abinadabs hus. Abinadabs sønner Uzza og Ajo kjørte vognen. David og hele Israels hus spilte for Herrens åsyn med alle slags musikkinstrumenter. Men da de kom til Nakons treskeplass, strakte Ussa ut hånden og grep Guds ark, fordi oksene snublet. Da blusset Herrens vrede opp mot Ussa, og Gud slo ham på stedet fordi han hadde strukket hånden ut mot arken, og han døde på stedet ved siden av Guds ark. Uzza var sint på oksene fordi de snublet. Han viste en tydelig mistillit til Gud, selv om han, som hadde brakt arken fra filistrenes land, ikke kunne ta vare på den. Englene som var sammen med arken, slo Uzza ned fordi han utålmodig og utålmodig la sin hånd på Guds ark - Spiritual Gifts 4a:111.

Med nye erobringskriger i tankene bestemte David seg for å gjøre hæren sin enda større og forlangte at alle i rett alder skulle tjenestegjøre i hæren. For å kunne gjennomføre denne planen måtte han holde telling. Motivet hans var stolthet og ambisjoner. .....

Davids plan var i direkte konflikt med teokratiets prinsipper. Selv Joab, som vanligvis ikke hadde noen skrupler, protesterte. Men Joab måtte bøye seg for kongens ord...

Neste morgen kom profeten Gad med dette budskapet til ham: "Så sier Herren: Velg! Vil du velge tre år med hungersnød, eller vil du flykte i tre måneder fra dine fiender og dine fienders sverd, eller vil det bli tre dager med Herrens sverd og pest i landet, hvor Herrens engel vil spre ødeleggelse over hele Israel? Se nå," fortsatte profeten, "hva jeg skal svare ham som har sendt meg!" Rett

Kongen svarte: ... "La meg falle i Herrens hånd, for hans barmhjertighet er stor; jeg vil ikke falle i menneskers hånd." - Patriarker og profeter, 390.

En rask utryddelse følger. Sytti tusen ble utryddet av pest. David og Israels eldste var i den dypeste ydmykhet og sorg for Herrens åsyn. Da Herrens engel var på vei for å ødelegge Jerusalem, ba Gud ham om å stanse sitt dødsverk. En barmhjertig Gud elsker fortsatt sitt folk, uavhengig av deres opprør. Engelen, kledd i krigsklær og med et draget sverd i hånden, som var strukket ut over Jerusalem, åpenbarte seg for David og de som var sammen med ham. David blir skrekkslagen og roper ut i sin smerte og sin lidenskap for Israel. Han ber Gud om å redde sauene. I sin smerte bekjenner han: "Det er jeg som har syndet, jeg som har begått brødet; men sauene der, hva har de gjort? La din hånd slå meg og mine fedres hus!" - Profetiens Ånd 1:385, 386.

Herrens engel hadde stoppet utenfor Jerusalem. Han sto på Moria-fjellet, "ved jebusitten Ornans treskeplass". På profetens oppfordring gikk David opp på fjellet og

bygde et alter for Herren "og ofret brennoffer og takkoffer; og da han ropte til Herren, svarte Herren ham ved å sende ild ned fra himmelen på brennofferalteret." "Da forbarmet Herren seg over landet, og Israel ble befridd fra pesten." Riktig

Stedet der alteret var bygget, skulle være hellig for alltid, og nå tilbød Ornan å skjenke det til kongen. Men kongen ville ikke ta imot tilbudet. Så han ga David, Ornan betalte 600 sekel gull for stedet. Stedet var allerede minneverdig fordi det var her Abraham bygde et alter for å ofre sønnen sin. Nå ble det helliggjort fordi den truende ulykken ble avverget her, og da Salomos tempel senere ble bygget....

Fra det øyeblikket David ble konge, hadde det vært et av hans høyeste ønsker å bygge et tempel for Herren. Selv om han ikke fikk lov til å gjøre det, kjølnet ikke hans iver og brennende interesse for saken - Patriarchs and Prophets, 389, 391.

David ga ham, gjennom sin engel, et mønster for huset som Salomo skulle bygge for ham. En engel ble hyret til å stå ved Davids side da han skrev ned de viktige instruksjonene til Salomo om utformingen av huset - Spiritual Gifts 4a:94.

Salomonøyene

Folkets hjerte vendte seg til Salomo slik folkets hjerte vendte seg til David, og de adlød ham i alle ting. Herren sendte sin engel for å undervise Salomo i en drøm om natten. Han drømte at Gud talte til ham. Da sa Salomo: Du viste stor barmhjertighet mot din tjener, min far David, som også vandret foran deg i trofasthet, rettferdighet og rettskaffenhet av hjertet; og du lot denne store barmhjertighet bli værende over ham og gav ham en sønn som nå sitter på hans trone. Gi derfor din tjener et lydig hjerte, så han kan dømme ditt folk og skjelne mellom godt og ondt; for hvem kan dømme dette ditt store folk? - Åndelige gaver 4a:96, 97.

I tillegg til kjerubene på toppen av arken laget Salomo to større engler som sto på hver side av arken, og som representerte de himmelske englene som alltid holdt Guds lov. Det er umulig å beskrive skjønnheten og prakten i dette tabernaklet. Som i tabernaklet ble den hellige arken båret frem i høytidelig og ærbødig orden og satt på sin plass under vingene til de to staselige kjerubene som sto på gulvet. - Profetiens Ånd 1:413.

Elias

Etter at han første gang hadde vist seg for Akab og forkynt Guds dom over ham på grunn av hans og Israels frafall, førte Gud ham bort fra Jesabels makt til et trygt sted i fjellene, ved Kish-bekken. Der hedret han Elia ved å sende ham mat morgen og kveld ved hjelp av en Guds engel. Da bekken ble tom, sendte han ham til enken i Sarepta og utførte et daglig mirakel ved å gi enken og Elia mat. vitnesbyrd til menigheten 3:288.

Nå står Elia overfor Akab og de falske profetene. De er omringet av Israels hær. Elia er den eneste som kommer for å forsvare Guds ære. Her står mannen som hele riket har gitt

skylden for all ulykken som har rammet det. Han er tilsynelatende forsvarsløs der han står der foran Israels konge, Ba'al-profetene, soldatene og de tusenvis av menneskene. Men Elia er ikke alene. Han er omgitt av himmelens beskyttende hærskare av engler som er mektige i kraft - Profeter og konger, 76.

I solens skarpe lys, omgitt av tusener - krigere, Ba'als profeter, Israels monarker - står den forsvarsløse mannen Elia tilsynelatende alene, men ikke helt alene. Himmelens mektigste hær omgir ham. Engler som overgår alle andre i styrke, har steget ned fra himmelen for å beskytte den trofaste og rettferdige profeten. Med streng og myndig stemme roper Elia: "Hvor lenge vil du fortsette å halte på begge sider? Hvis Herren er Gud, så hold dere til ham, og hvis Ba'al er Gud, så hold dere til ham!" Men folket svarte ham ikke et ord.- Testimonies for the Church 3:280.

Mens Israel står tvilende og nølende på Karmel, bryter Elias' stemme igjen stillheten: "Jeg er den eneste av Herrens profeter som er igjen, og Ba'als profeter er 450 mann; la oss nå få to unge okser; de skal velge den ene oksen og skjære den i stykker og legge den på ilden, men de skal ikke tilføre ild; den andre vil jeg lage og legge på ilden, men uten å tenne ild. Så skal du påkalle din guds navn, og jeg vil påkalle Herrens navn; den gud som svarer med ild, er Gud." - Profeter og konger, 76.

Hvor gjerne ville ikke Satan, som falt som et lyn fra himmelen, komme dem til unnsetning som han hadde forført, og hvis sinn han hadde kontrollert, og som var helt og holdent hengivne til hans tjeneste. Han ville gjerne ha sendt lyn og tent deres ofre; men Jehova hadde bundet Satan. Han hadde begrenset hans makt, og alle hans bedrag kunne ikke gi en eneste gnist til Baals altere. - Review and Herald, 30. september 1873.

Sviktet Gud Elia i denne prøvelsens tid? Å, nei! Han elsket sin tjener like høyt da han følte seg forlatt av Gud og mennesker, som da ild kom ned fra himmelen og opplyste fjellet som svar på hans bønn. Mens Elia lå og sov, ble han vekket av en lett berøring og hørte en mild stemme. Forskrekket sprang han opp og skulle til å flykte, i frykt for at fienden hadde oppdaget ham. Men den barmhjertige

Ansiktet som bøyde seg over ham, var ikke en fiendes, men en venns. Gud hadde sendt en engel fra himmelen for å bringe mat til sin tjener. "Stå opp og spis!" sa engelen. "Og da han så seg om, se, der hvor hans hode hadde hvilt, lå det ristet brød og en krukke med vann." Rett

Da Elia hadde spist maten som ble satt fram for ham, la han seg til å sove igjen. Engelen kom for andre gang. Han rørte ved den utmattede mannen og sa mildt og medfølende: "Stå opp og spis, ellers blir veien for lang for deg!" "Så sto han opp og spiste og drakk, og styrket av dette måltidet reiste han i førti dager og førti netter rett til Guds fjell Horeb," hvor han søkte ly i en hule. - Profeter og konger, 84.

Elia satt alene og motløs i ørkenen og sa at han hadde fått nok av livet og ba om å få dø. Men i sin barmhjertighet tok Herren ham ikke på ordet. En annen stor oppgave ventet ham. - Profeter og konger, 228.

Herrens ord kom til ham ved en mektig engel: "Hvorfor er du her, Elia?" Bittert i sin sjel mumlet Elia: "Jeg har vært full av misunnelse på Herren, hærskarenes Gud, fordi israelittene har sviktet din pakt, de har brutt ned dine altere og drept dine profeter med sverd! Jeg er alene igjen, og nå er de ute etter mitt liv!" Høyre

Da profeten ble bedt om å forlate hulen han hadde gjemt seg i, ba engelen ham om å stå foran Herren på fjellet og lytte til hans ord. Da Elia adlød, Se, Herren gikk forbi, og et stort og sterkt uvær som rev fjell og knuste klipper, gikk foran Herren, men Herren var ikke i uværet. Etter uværet kom et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom ilden, men Herren var ikke i ilden. Men etter ilden kom det en stille, svak lyd, og da Elia hørte den, viklet han hodet inn i kappen og gikk ut og stilte seg ved inngangen til hulen." Da hans grettenhet avtok, ble han myk og dempet. Han visste nå at en stille tillit til Gud alltid vil være en nærværende hjelp i nødens stund." - Review and Herald, 23. oktober 1913.

Da Elia var i ferd med å forlate Elisa, sa han til ham: Si meg hva du vil at jeg skal gjøre for deg før jeg blir tatt fra deg! Elisja svarte La en dobbel porsjon av din ånd falle på meg! -GW 116.

Da sa han: 'Dette er en stor anmodning du kommer med! Hvis du ser meg når jeg blir tatt bort fra deg,.. Og mens de talte sammen, se, da kom en ildvogn og ildhester og skilte dem fra hverandre, og Elia fór opp til himmelen i stormen.

"Da Elisa så det, ropte han: Min far, min far! Min far, min far, du Israels vogner og ryttere!" - Education, 59-60.

Elisa

I andre Kongebok leser vi om hvordan hellige engler kom på oppdrag for å passe på Herrens utvalgte tjenere. Profeten Elia befant seg i Dotan, og kongen av Syria sendte hester og vogner for å hente ham. "Tidlig neste morgen, da Guds mann gikk ut, se, da var byen omringet av en hær med hester og vogner, og hans tjener sa til ham "Akk, min herre, hva skal vi gjøre? - Australian Union Gleaner. 20. august 1902.

"Frykt ikke," svarte profeten, "for de som er med oss, er flere enn de som er med dem!" For at tjeneren selv skulle få se, ba Elisja og sa "Herre, åpne hans øyne, så han kan se!" Da åpnet Herren tjenerens øyne, og han så at fjellet var fullt av ildhester og ildvogner rundt Elisja." Mellom Guds tjener og de væpnede fiendene var det en hærskare av himmelske engler. De var kommet ned i kraft og makt, ikke for å ødelegge eller motta

heder og ære, men for å slå leir og hjelpe Herrens svake og hjelpeløse barn." - Profeter og konger, 256, 257.

Elisja fikk ikke lov til å følge sin herre i en ildvogn. Herren tillot ham å ha et langvarig sykeleie. Mens han lå svak og lidende, stolte han fullt og fast på Guds løfter og så seg hele tiden omgitt av himmelske budbringere som brakte ham trøst og fred. På Dotans høyde så han seg selv omgitt av himmelske hærer, Israels ildvogner og ryttere; på denne tiden hadde han også en bevissthet om at medfølende engler var med ham, og han følte seg styrket." - Profeter og konger, 263, 264.

Jesaja

På Jesajas tid vakte det ikke engang oppsikt at folk dyrket avguder. Se Jesaja 2,8-9. Urettferdigheten var blitt så utbredt i alle samfunnslag at de få som forble trofaste mot Gud, ofte ble fristet til å miste motet og gi opp alt i fortvilelse....

Det var slike tanker som opptok Jesajas sinn da han sto i tempelets søylegang. Plutselig virket det som om porten og det innerste forhenget i tempelet ble fjernet, og han fikk lov til å se inn i det aller helligste, der selv en profet ikke kunne komme inn. Her fikk han se et syn. Herren satt på en meget høy trone, og hans følge fylte hele helligdommen. På hver side av tronen sto serafer. De skjulte ærbødig sine ansikter mens de tjente sin Skaper, og ropte høytidelig: "Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskarenes Herre, hele jorden er full av hans herlighet!" - Profeter og konger, 306, 307.

En ubeskrivelig herlighet strømmet ut fra en stor person på tronen, og Hans prosesjon fylte tempelet, slik Hans herlighet til slutt vil fylle jorden. Kjerubene sto på hver side av nådestolen og voktet den store kongen, og de glødet av den herligheten som omgav dem fra Guds nærvær. Da deres lovsang gjallet i dype og alvorlige toner av tilbedelse, ristet portens søyler som om det var et jordskjelv. Disse hellige vesener sang ut lovprisning og Guds ære, med leppene ubesmittet av synd. Kontrasten mellom den svake lovprisningen som han hadde vært vant til å tilbe Skaperen med, og serafenes glødende lovprisning, forbløffet og gjorde profeten ydmyk.

I en tid hadde det vært hans høyeste privilegium å sette pris på den plettfrie renheten i Jehovas opphøyde karakter. Mens han lyttet til englene som sang og ropte: "Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskarenes Herre, hele jorden er full av hans herlighet", gikk Herrens uendelige makt og uovertrufne majestet opp for hans åsyn og preget hans sjel. I møte med denne uforlignelige stråleglansen, som åpenbarte alt det han kunne bære i åpenbaringen av den guddommelige karakter, sto hans indre urenhet frem for ham med slående klarhet. Alle hans ord virket skammelige for ham. Review and Herald, 16. oktober 1888.

Serafene levde nær Jesus, men de skjulte sine ansikter og føtter med vingene sine. De så på Kongen i hans skjønnhet og dekket seg til. Da Jesaja skuet Guds herlighet, ble hans sjel lamslått i støvet. På grunn av det utilslørte synet han nådig fikk lov til å se, ble han selv

fullstendig ydmyket. Dette vil alltid virke på menneskesinnet når strålene fra Rettferdighetens sol skinner herlig på sjelen. Kristi voksende herlighet ble åpenbart, vil menneskets agent ikke se æren i seg selv; for den skjulte deformiteten i hans sjel blir avslørt, og selvtillit og selvforherligelse blir lagt bort. Selvet dør og Kristus lever - BE & The Signs of the Times, 3. desember 1894.

Slik var situasjonen da Jesaja ble kalt til profet, men han lot seg ikke ikke motløs, for englenes seierskor rundt Guds trone runget fortsatt i hans ører: "Hele jorden er full av hans herlighet!" Jesaja 6,3. Hans tro ble ytterligere styrket da han i en rekke syner fikk se Guds menighet vinne strålende seire. Det skulle skje at landet skulle bli "fullt av kunnskap om Herren, som vannet dekker havets bunn", Jesaja 11,9 - Profeter og konger, 371.

Esekiel

Ved bredden av elven Chebar så Esekiel en storm som så ut til å komme fra nord, "og en stor sky fulgte den, omgitt av stråleglans og virvlende ild, og i midten av den lyste det som glitrende malm". En rekke hjul som var satt inn i hverandre, ble drevet av fire levende vesener. Høyt over alt dette "var det noe som lignet safir å se på, noe som lignet en trone, og på den, over den, var det noe som lignet en mann å se på". "Og det såes på kjerubene noget som lignet en menneskehånd, under deres vinger." Es. 1,4 og 26; 10,8.

Hjulene var ordnet på en så komplisert måte at det ved første øyekast så ut som en eneste stor forvirring. Men i virkeligheten beveget de seg i perfekt harmoni. Hjulene ble drevet frem av himmelske vesener som ble støttet og styrt av hånden under kjerubenes vinger. Over dem satt den evige Gud på en safirfarget trone. Rundt tronen var det en regnbue, som symboliserer Guds nåde.

På samme måte som den kompliserte mekanismen som så ut som hjul, ble styrt av hånden under kjerubenes vinger, blir de kompliserte menneskelige begivenhetene kontrollert av en guddommelig kraft. Midt i nasjonenes kamp og tumulter styrer han som troner over kjerubene, fremdeles begivenhetene på denne jorden. - Profeter og konger, 535, 536.

Kapittel 12 - Engler fra Fangenskapet til Johannes Døperen

Daniel og hans tre venner

Daniel ble presentert for kjærligheten og gudsfrykten, og han utdannet og trente alle sine krefter til å svare på den store lærerens kjærlige omsorg så langt det var mulig, i bevissthet om sin lydhørhet overfor Gud. De fire hebraiske unge mennene ville ikke la egoistiske motiver og kjærligheten til nytelser oppta de gylne øyeblikkene i dette livet. De arbeidet med et villig hjerte og et klart sinn. Det finnes ingen høyere standard enn den kristne ikke kan nå. Gud krever mer av enhver kristen student enn det han har fått. Du er "et skue for verden, for engler og for mennesker". - Christian Fundamentals, 230.

De som gjør som Daniel og hans etterfølgere gjorde, vil samarbeide med Gud og englene. Utgitte manuskripter 4:125.

Nebukadnesars flammende ovn

Herren vil gjøre like store ting for dem som står fast på rettferdighetens side i de siste dagene av jordens historie, som han gjorde for Sadrak, Mesak og Abed-Nego . Han som gikk i ildovnen sammen med de trofaste hebreerne, vil være med sine etterfølgere hvor de enn måtte befinne seg. Han vil trøste og styrke dem ved sitt nærvær. Midt i trengselstiden, en trengselstid som aldri før, så lenge det har eksistert folkeslag, vil hans utvalgte stå urokkelige. Satan og hele ondskapens hær kan ikke drepe selv de svakeste av Guds barn. Mektige engler beskytter dem, og for deres skyld vil Herren gjøre seg kjent som "gudenes Gud", som er fullt ut i stand til å frelse dem som setter sin lit til ham. - Profeter og konger, 513.

Belsasars gilde

Da de den kvelden befant seg midt i den avgudsdyrkende latteren, ble kongens ansikt plutselig blekt, og han virket lammet av redsel; for se! En blodløs hånd skrev mystiske bokstaver på veggen over ham. Svogrene så den merkelige og for dem uleselige skriften. Den opphissede munterheten døde hen, og en smertelig stillhet senket seg over folkemengden. Kongens tanker trengte seg på, hoftene slapp og knærne banket mot hverandre". Skjelvende av skrekk "ropte han med høy røst at manene, kaldeerne og stjernetyderne skulle komme inn, og kongen svarte og sa til Babels vismenn

"Den som kan lese dette skriftstedet og tolke det for meg, skal bli kledd i purpur, og et gullkjede skal henges om halsen på ham, og han skal bli den tredje mektigste i riket." Men disse mennene var like lite i stand til å tolke de mystiske bokstavene som var skrevet av Guds engels hånd, som de var i stand til å tolke Nebukadnesars drøm. -Review and Herald, 8. februar 1881.

Det var et vitne... i Belsasars palass ved denne festen. Ved den anledningen skrev han englebokstaver på palassets vegger - Ellen G. White 1888 Materialer, 517.

Daniel i løvens hule

Daniel ba tre ganger om dagen til sin Gud. Satan blir rasende når han hører bønn, fordi han vet at han vil lide tap. Daniel ble foretrukket fremfor presidenter og fyrster fordi han hadde en fremragende ånd i seg. De falne englene fryktet at hans innflytelse ville svekke deres kontroll over rikets herskere, for Daniel var av høy rang. Den anklagede hæren av onde engler oppildnet presidenter og fyrster til misunnelse og sjalusi, og de fulgte nøye med på Daniel for å finne noe mot ham som de kunne anklage ham for overfor kongen, men de mislyktes. Så forsøkte disse sataniske agentene å gjøre hans trofasthet mot Gud til årsaken til hans undergang. Onde engler la planer for dem, og disse agentene satte dem raskt ut i livet. Kongen brydde seg ikke om de utspekulerte triksene som var planlagt mot Daniel.

Selv om Daniel var fullt klar over kongens dekret, bøyde han seg likevel for sin Gud, "han hadde åpne vinduer". Han anså bønnen til Gud som så viktig at han heller ville ofre livet enn å gi opp bønnen. På grunn av sin bønn til Gud ble han kastet i løvens hule. Så langt oppnådde de onde englene sine hensikter. Men Daniel fortsatte å be, selv i løvehulen. Ble han utlevert til å bli slukt? Glemte Gud ham der? Nei, Jesus, den mektige hærføreren over himmelens hærer, sendte sin engel for å lukke munnen på de sultne løvene slik at de ikke kunne skade den bedende gudsmannen, og alt ble fred i den forferdelige løvehulen. Kongen sørget for at han ble beskyttet og førte ham ut med ære. Satan og hans engler ble overvunnet og rasende. De agenter han hadde vervet, ble dømt til undergang på samme forferdelige måte som de hadde hatt til hensikt å ødelegge Daniel. -Åndelige gaver 4b:85, 86.

Gabriel ble sendt for å forklare synet i Daniel 8

Kort tid før Babylons fall funderte Daniel over disse profetiene og ba Gud om hjelp til å forstå den tidsalderen som omtales i dem. I den anledning fikk han en rekke syner om rikenes vekst og fall. Det første synet, som er nedtegnet i Daniels syvende Kapittel, ble tolket, men ikke alt ble forklart for profeten. "Jeg, Daniel, ble veldig forferdet over mine tanker", skrev han om sin opplevelse på denne tiden, "og mitt ansikt skiftet farge, men jeg skjulte saken i mitt hjerte." Dan. 7,28.

Daniel fikk et annet syn som kastet lys over fremtidige hendelser, og på slutten av synet hørte han en hellig tale, og en annen hellig spurte den som talte: "Hvor lenge varer synet?" Dan. 8,13. Da han hørte svaret: "2300 kvelder og morgener; deretter helligdommen vil bli gjenopprettet på sin rettmessige plass, ble han i tvil. Han ba av hele sitt hjerte om å få klarhet i hva synet betydde. Han kunne ikke forstå hvilken sammenheng det var mellom de sytti årene med fangenskap som Jeremia hadde forutsagt, og de 2300 årene som den himmelske besøkende i synet hadde sagt ville gå før Guds helligdom ble gjenopprettet. Engelen Gabriel ga ham en delvis forklaring, men da profeten hørte disse ordene, sa han "Men du skal lukke synet; ligg syk en tid. Jeg ble skrekkslagen av synet og innså

Det gjør det ikke

Daniel var fortsatt svært bekymret for Israel og begynte igjen å studere Jeremias' profetier. De var veldig klare, så klare...

Med tro basert på profetiens sikre ord oppfordret Daniel Herren til å oppfylle disse løftene i all hast - Profeter og konger, 553, 554.

Da Daniels bønn steg opp, kom engelen Gabriel styrtende ned fra himmelens saler for å fortelle ham at hans bønner var blitt hørt og besvart. Denne mektige engelen var blitt tilkalt for å gjøre ham dyktig og gi ham forståelse - for å åpne fremtidens mysterier for ham. Slik ble Daniel, som oppriktig søkte å forstå sannheten, brakt i kontakt med himmelens utsendte budbringer - Review and Herald, 8. februar 1881.

Før han var ferdig med å bønnfalle Gud, viste Gabriel seg igjen for ham og henledet hans oppmerksomhet på det synet han hadde sett før Babylons fall ved Belsasars død. Engelen skisserte deretter i detalj perioden med de sytti ukene - Review and Herald, 21. mars 1907.

Kampen om innflytelse over kongen av Persia

Av dette ser vi at himmellegemene må kjempe mot hindringer før Guds hensikter blir oppfylt i rett tid. Kongen av Persia ble kontrollert av den høyeste av alle de onde englene. Han nektet, i likhet med Farao, å adlyde Herrens ord. Gabriel erklærte: I 21 dager gjorde han motstand mot meg i sine fremstøt mot jødene. Men Mikael kom ham til hjelp, og han ble hos kongen av Persia og holdt maktene i sjakk ved å gi gode råd mot dårlige råd. Bibelkommentar 4:1173.

[Den [persiske] monarken Kyros hadde motstått Guds Ånds påvirkning i løpet av de tre ukene Daniel fastet og ba, men himmelens fyrste, erkeengelen Mikael, ble sendt for å vende den gjenstridige kongens hjerte og handle resolutt på Daniels bønn. - Review and Herald, 8. februar 1881.

Ingen andre enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Denne beskrivelsen er lik den Johannes fikk da Kristus åpenbarte seg for ham på Patmos.

Nå kommer vår Herre med en annen himmelsk budbringer for å lære Daniel hva som skal skje i våre dager. - Review and Herald, 8. februar 1881.

Daniel... kunne ikke se på engelens ansikt, og han hadde ingen krefter; de var helt borte. Så kom engelen til ham og satte ham på kne. Han kunne ikke se på ham.

Og så... Og så kom engelen til ham og så ut som en mann. Da kunne han ikke bære synet. - Upubliserte manuskripter 2:348.

Seieren ble endelig vunnet, og fiendens hærer ble holdt i sjakk i alle Kyros' dager, som regjerte i syv år, og i alle hans sønn Kambyses' dager, som regjerte i syv og et halvt år. - Review and Herald, 5. desember 1907.

Det andre tempelet

Det andre tempelet var ikke like storslått som det første, og det ble heller ikke helliget med de samme synlige tegnene på Guds nærvær ved innvielsen. Ingen overnaturlig kraft ble vist på innvielsesdagen. Det andre tempelet var ikke like storslått som det første, og det ble heller ikke helliget med de samme synlige tegnene på Guds nærvær ved innvielsen. Ingen overnaturlig kraft ble vist på innvielsesdagen. Herrens herlighet kunne ikke sees fylle den nye helligdommen. Ingen ild kom ned fra himmelen for å fortære offeret på alteret. Shekinah dvelte ikke lenger mellom kjerubene i Det aller helligste. Arken, nådestolen og vitnesbyrdets tavler var ikke her. Når presten la frem en sak for Herren, fikk han ikke svar i form av et tegn fra himmelen (Profeter og konger, 596, 597).

Esra

De landflyktige som vendte hjem med Esra, brakte "brennoffer til Israels Gud", dels som et syndoffer, dels som et uttrykk for takknemlighet for at de hadde blitt beskyttet av hellige engler på reisen. -Profeter og konger, 619.

Nehemias

Nehemias ventet i fire måneder på en gunstig anledning til å legge frem sin anmodning for kongen. Selv om han hele tiden var dypt bedrøvet, forsøkte han å se glad ut når han var i kongens nærvær. Alle hadde plikt til å se angrende og glade ut i disse luksuriøse og praktfulle salene; ingen av kongens tjenere kunne se triste ut. Men når Nehemias hadde sine stille stunder når ingen så ham, var Gud og englene vitne til at han ba, gråt og bekjente sine egne og folkets synder. - Profeter og konger, 630.

Sakarias' visjon

"Da løftet jeg mine øyne," sa Sakarias, "og så, og se, der stod en mann med en målestav i hånden. Og jeg spurte ham: "Hvor er du på vei?" Og han svarte "For å måle Jerusalem og se hvor bredt og langt det er." Og se, engelen som talte til meg, trådte frem, og en annen engel trådte frem overfor ham, og han sa til ham "Løp og si det til den unge mannen der: Jerusalem skal bli et åpent land, så mange mennesker og dyr skal det være i det. Jeg selv, sier Herren, vil være en mur av ild rundt det, og jeg vil herliggjøre meg i det. - Review and Herald, 26. desember 1907.

Josvas syn og engelen

Satans anklager ble vist til profeten. Han sa: Så viste han meg Josva: "Så viste han meg ypperstepresten Josva, og han sto foran Herrens engel, mens Satan sto ved hans høyre hånd for å rette anklager mot ham." - Review and Herald, 22. august 1893.

En svært gripende og imponerende fremstilling av Satans og Kristi verk, og av vår guddommelige Mellommanns kraft til å overvinne anklagene mot sitt folk, finner vi i profetien til Sakarja. I en hellig visjon ser profeten ypperstepresten Josva, iført "skitne klær", stå foran Herrens engel i bønn om Guds nåde for sitt folk, som er i stor nød. Satan står ved hans høyre hånd for å motarbeide ham.

Fordi Israel var utvalgt til å bevare kunnskapen om Gud på jorden, hadde de helt fra sin første begynnelse som nasjon vært spesielt utsatt for Satans fiendskap, og han hadde bestemt seg for å føre dem til undergang. Så lenge de var lydige mot Gud, kunne han ikke gjøre dem noen skade; derfor hadde han brukt all sin makt og list for å lede dem inn i synd. De var blitt grepet av hans fristelser og hadde overtrådt Guds lov, og dermed hadde de skilt seg fra kilden til sin styrke og var blitt et bytte for sine hedenske fiender. De ble tatt til fange i Babylon og ble der i mange år.

Men Herren forlot dem ikke. Hans profetier ble sendt til dem med irettesettelser og advarsler. Folket våknet opp og innså sin skyld, ydmyket seg for Gud og omvendte seg til ham i anger. Da sendte Herren dem oppmuntrende budskap og erklærte at han ville befri dem fra fangenskapet og gi dem velviljen tilbake. Det var dette Satan var fast bestemt på å forhindre. En rest av Israel hadde allerede vendt tilbake til sitt eget land, og Satan forsøkte å få de hedenske nasjonene, som var hans redskaper, til å ødelegge dem fullstendig. . . . .

Ypperstepresten kan ikke forsvare seg selv eller sitt folk mot Satans beskyldninger. Han påstår ikke at Israel er uten skyld. I sine skitne klær, som symboliserer folkets synder, og som han bærer som deres representant, står han foran engelen og bekjenner deres forbrytelse, samtidig som han peker på deres anger og ydmykelse, stoler på nåden til en forløsende verk av Frelseren og tilegner seg Guds løfter i tro.

Da bringer engelen, som er Kristus selv, syndernes frelser, sitt folks anklager til taushet ved å si "Herren truer deg, Satan. Herren truer deg, du som valgte Jerusalem. Er ikke dette en ild som blir reddet ut av ilden?" Israel hadde lenge vært i trengselens ildovn. På grunn av sine synder var de i ferd med å bli fortært av flammen som Satan og hans medhjelpere hadde tent for å ødelegge dem, men nå hadde Gud strukket ut sin hånd for å frelse dem. I deres omvendelse og ydmykelse vil den barmhjertige Frelseren ikke overlate sitt folk til hedningenes nåde. . . . .

Josvas forbønn blir hørt, og befalingen går ut: "Ta av ham de skitne klærne!" Og engelen sier til Josva: "Se, jeg har tatt bort din skyld, og du skal bli kledd i festklær." "Og de la en ren bandasje på hodet hans og tok rene klær på ham." Hans egne og folkets synder var tilgitt. Israel ble kledd i "høytidsklær" - Kristi rettferdighet ble tilregnet dem. Hodebåndet som ble satt på Josvas hode, var et som prestene brukte, og det bar innskriften: "Helliget vorde Herren", noe som betydde at han til tross for sine tidligere lovbrudd nå var skikket til å tjene Gud i hans helligdom.

Etter at engelen på denne høytidelige måten hadde tildelt ham prestedømmet, erklærte han: "Så sier Herren, hærskarenes Gud: Hvis du vandrer på mine veier og holder mine forskrifter, skal du både herske i mitt hus og vokte mine forgårder, og jeg vil gi deg kurs og sete blant dem som står her." Han ville bli æret som dommer eller leder over tempelet og all dets tjeneste; han ville vandre blant tjenende engler allerede i dette livet, og til slutt bli forent med den herliggjorte skare rundt Guds trone. - Vitnesbyrd for menigheten 5:467-469.

Disse ord av betryggelser er gitt til alle som tror på Gud. Ta imot dette forunderlige løftet. Det er ikke et menneske som taler. "Så sier Herren, hærskarenes Herre: Hvis du vandrer på mine veier og holder mine lover, skal du herske i mitt hus og vokte mine forgårder, og jeg vil gi deg en plass og et sete blant dem som står her." Høyre

"Blant dem som står her." Fiendens hærer som forsøker å bringe Guds folk i miskreditt, og himmelens hærer, ti tusen ganger ti tusen engler som våker og vokter Guds fristede folk, løfter dem opp og styrker dem - det er de som står der. Og Gud sier til sine troende: "Dere skal vandre blant dem. Dere skal ikke bli overvunnet av mørkets makter. Dere skal stå for mitt åsyn i nærvær av hellige engler som er sendt ut for å tjene dem som skal arve frelsen." - Review and Herald, 30. april 1901.

Synet av de syv lampene og de to oliventrærne

Umiddelbart etter at Sakarja hadde fått synet, og engelen der hadde overbrakt det til ypperstepresten, til oppmuntring for ham selv og for hele Guds folk, fikk profeten et personlig vitnesbyrd om Serubabels gjerning. "Den engelen som talte til meg," erklærte Sakarja, "vekket meg igjen, slik man vekker en mann opp av søvnen, og spurte meg: "Hva er det du ser?" Jeg svarte: "Jeg ser: "Jeg ser, og se, der er en lysestake av gull og et oljekar på den, og syv lamper og syv rør til lampene, og to oljetrær ved siden av den, ett til høyre og ett til venstre for oljekaret." - Review and Herald, 16. januar 1908.

Som talte til meg: "Hva betyr disse tingene, Herre? Hva betyr de to oljetrærne til høyre og venstre for lysestaken?" Og videre spurte jeg: " Hvad er de to oljegrener tett ved de to gullrenner som gullet strømmer ut av?" Han svarte meg: "De er to som er salvet med olje, de som står for Herren over hele jorden."

De to salvede vesenene står ved siden av Herren over hele jorden og inntar den posisjonen som Satan en gang fikk som skjermende kjerub. Ved hjelp av de hellige vesener som omgir Herrens trone, opprettholder han en konstant forbindelse med jordens innbyggere. - Review and Herald, 20. juli 1897.

Engler på Esters tid

Kongens beslutning mot jødene ble tatt under falske påskudd, ved å fremstille dette særegne folket i et falskt lys. Satan satte i gang en plan for å rense jorden for dem som hadde kunnskapen om den sanne Gud i behold. Men hans planer ble forpurret av en

motmakt som råder blant menneskenes barn. Engler, som er mektige i kraft, fikk fullmakt til å beskytte Guds folk, og motstandernes intriger falt tilbake på dem selv. - Vitnesbyrd for menigheten 5:450.

Den dagen jødene skulle utryddes, "samlet de seg i sine byer i alle kong Ahasverus' land for å legge hånd på dem som ville dem ondt, og ingen stod imot dem, for alle folkeslag var blitt redde for dem". Gud hadde befalt engler, som er mektige i styrke, å beskytte sitt folk mens de "voktet sine liv". Est. 9.2. 16. - Profeter og konger, 602.

Far til Johannes Døperen

Sakarja bodde i "Judeas fjelland", men han hadde dratt opp til Jerusalem for å gjøre tjeneste i tempelet i en uke, den prestetjenesten som var påkrevd to ganger i året for prestene i hvert skift....

Han sto foran det gylne alteret i helligdommen.... Plutselig følte han nærværet av noe guddommelig. En Herrens engel viste seg for ham, "stående ved høyre side av røkofferalteret". Engelens posisjon var et tegn på gunst, men Sakarja la ikke merke til dette. Han hadde bedt i mange år om at Frelseren skulle komme. Nå hadde himmelen sendt ham et sendebud for å forkynne at disse bønnene var i ferd med å gå i oppfyllelse, men Guds gunst syntes for stor til at han kunne stole på den. Han ble grepet av frykt og selvbebreidelse.

Men han ble møtt med denne gledelige forsikringen: "Frykt ikke, Sakarja! For din bønn er blitt hørt, og din hustru Elisabet skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes." ..... Sakarja sa til engelen: "Hvordan kan jeg vite dette? Jeg er gammel, og min hustru er langt oppe i årene." Riktig

Som svar på Sakarias' spørsmål sa engelen: "Jeg er Gabriel, som står foran Gud, og jeg er sendt for å tale til deg og bringe deg dette gledesbudskapet." Fem hundre år tidligere hadde Gabriel kunngjort for Daniel den profetiske perioden som skulle strekke seg helt frem til Kristi komme. Vissheten om at denne perioden nærmet seg slutten, hadde oppmuntret Sakarja til å be om Messias' komme. Nå var den samme budbringeren som hadde kunngjort profetien, kommet for å forkynne at den skulle gå i oppfyllelse.

Ordene fra engelen: "Jeg er Gabriel, som står foran Gud", viser oss at han har en høy stilling i de himmelske boliger. Da han kom med et budskap til Daniel, sa han "Ingen vil hjelpe meg mot dem unntatt Mikael, din fyrste." Dan. 10.21. Frelseren taler om Gabriel i Åpenbaringsboken og sier at "han sendte bud ved sin engel og åpenbarte det i bilder for sin tjener Johannes Åp. 1.1. Og engelen sa til Johannes: "Jeg er din medtjener og dine brødre profetenes medtjener." Åp 22,9. Hvilken forunderlig tanke at engelen som kommer i verdighet like etter Guds Sønn, er utvalgt til å forkynne Guds hensikter for syndige mennesker!" - The Great Master, 57-59.

Johannes Døperens gjerning ble forutsagt av engelen som besøkte Sakarja i tempelet. Frykt ikke, Sakarja!" sa han, "for din bønn er blitt hørt, og din hustru Elisabet skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes. Og ... han skal fylles med Den hellige ånd...og mange av Israels barn skal vende om til Herren deres Gud. Han skal selv gå foran ham i Elias' ånd og kraft. - Review and Herald, 20. februar 1900.

Engelen Gabriel ga Johannes' foreldre spesielle instruksjoner om måtehold. En av de opphøyde englene fra himmelens trone ga en leksjon om helsereform - Profetiens ånd 2:43.

Gud reiste opp en budbærer i Johannes Døperen for å berede Herrens vei. Han skulle bære et fryktløst vitnesbyrd til verden, overbevise og fordømme synd. I kunngjøringen av Johannes' oppdrag og gjerning sa engelen: "Han skal selv gå foran ham i Elias' ånd og kraft for å vende fedrenes hjerter til barna og de gjenstridige til de rettferdiges sinn, så han kan berede Herren et folk som er skikket for ham." - Review and Herald, 2. august 1898.

Kapittel 13 - Kristi Inkarnasjon og Første Liv

Inkarnasjonen er et dypt mysterium

Når vi tenker på Kristi inkarnasjon, står vi overfor et uutgrunnelig mysterium som ligger langt utenfor menneskelig tankegang. Jo mer vi tenker på det, desto mer forunderlig blir det. Hvor stor er ikke kontrasten mellom Kristi guddommelighet og det hjelpeløse spedbarnet i krybben i Betlehem! Hvordan kan vi overskride gapet mellom den mektige Gud og det hjelpeløse barnet? Men verdens Skaper, i hvem hele guddommens fylde bodde legemlig, ble åpenbart i det hjelpeløse spedbarnet i krybben. Opphøyet over alle engler, Faderens like i verdighet og ære, men likevel i menneskeskikkelse! Guddom og menneskehet ble forent på en mystisk, uutgrunnelig måte, og mennesket og Gud ble ett. Det er i denne foreningen vi finner håp for vår falne rase. - Signs of the Times, 30. juli 1896.

Universet våger

Kristi komme til vår verden var en stor begivenhet, ikke bare for denne verden, men for alle verdener i Guds univers. Han tok på seg vår natur, i møte med himmelske intelligensvesener, for å bli fristet på alle punkter slik vi er. Signs of the Times, 20. februar 1893.

Ved å komme for å bo hos oss skulle Jesus åpenbare Gud for både mennesker og engler. Men denne åpenbaringen var ikke bare for hans jordiske barn. Vår lille verden er universets lærebok. Guds forunderlige, nådige hensikter, mysteriet om den forløsende kjærligheten, er det emnet som "englene lengter etter å kjenne til", og det vil oppta dem gjennom endeløse tidsaldre. - The Great Master, 19, 20.

Hvorfor Kristus tok på seg menneskelig natur

Foran englene i himmelen triumferte han stolt over at Kristus som menneske ville være den svakeste, og at han selv da ville overvinne ham. Han frydet seg over at Adam og Eva i Edens hage ikke hadde klart å motstå hans fristelser da han appellerte til appetitten. -Review and Herald, 28. juli 1874.

Guds enbårne Sønn kom til vår verden som et menneske for å åpenbare for verden at menneskene kunne holde Guds lov. Satan, den falne engelen, erklærte at ingen mennesker kunne holde Guds lov etter Adams ulydighet - Utgitte Manuskripter 6:334.

Satan hevdet at det var umulig for menneskene å holde Guds lov. For å bevise at denne påstanden var feilaktig, forlot Kristus sin høye rang, tok på seg menneskelig natur og kom til jorden for å stå i spissen for den falne rase og vise at menneskene kunne motstå Satans fristelser. - The Upward Look, 172.

Kristi menneskelige natur

Hans menneskelige natur var skapt; den hadde ikke engang de samme kreftene som menneskelige engler.

De var mennesker som var identiske med seg selv - Selected Messages 3:129.

I menneskers svakhet møtte Kristus fristelsene fra den høyeste makten som Gud hadde gitt til englefamilien. - Review and Herald, 28. januar 1909.

Fortellingen om Betlehem er et uuttømmelig emne. I den ligger det skjult en "dybde av rikdom og visdom og kunnskap om Gud". Rom. 11,33. Vi forundres over Frelserens offer da han byttet ut himmelens trone med krybben og de tilbedende englenes selskap med dyrene i stallen. Menneskelig stolthet og selvtilfredshet blir gjort til skamme av hans nærvær. Men det var bare begynnelsen på hans vidunderlige fornedrelse. Det ville ha vært en nesten ufattelig ydmykelse for Guds Sønn å ta menneskelig skikkelse, slik Adam sto uskyldig i Edens hage. Men Jesus tok menneskelig skikkelse da familien hadde vært svekket av synd i fire tusen år. Som alle Adams barn fikk han lide under konsekvensene av den store arveloven. Hva disse besto i, ser vi gjennom historien til hans jordiske forfedre. Han kom med en slik arv for å dele våre sorger og fristelser, og for å gi oss et eksempel på et liv uten synd. - Den store Mesteren, 27.

Som Gud kunne Kristus ikke fristes mer enn han ble fristet ut fra sin allianse med himmelen. Men da Kristus ydmyket seg til menneskelig natur, kunne han fristes. Han hadde ikke bare tatt på seg englenaturen, men også menneskenaturen, helt identisk med vår natur, men uten syndens plett. Han var et menneskes kropp, et menneskes sinn, med alle disse særegenhetene, han var bein, hjerne og muskler. Han var et menneske av vårt kjød, men han var begrenset som den svake mann. Omstendighetene i hans liv var slik at han ble utsatt for alle menneskets vanskeligheter, ikke i velstand, ikke i letthet, men i fattigdom, nød og ydmykelse. Han pustet den luft som mennesker må puste. Han trådte inn på vår jord som et menneske. Han hadde en menneskelig sjels fornuft, hukommelse, vilje og hengivenhet, som var forenet med hans guddommelige natur. - Manuskript 57, 1890.

Barnet i Betlehem fant den herlighet som englene bøyer seg for. Dette ubevisste barnet var den lovede sæden som det første alteret som ble bygget ved porten til Paradiset, pekte mot - Den store mester, 30.

Bebudelsen

Før han ble født, hadde engelen sagt til Maria: Han skal bli stor og kalles Den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham sin far Davids trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid. Lukas. 1,2-3. Maria hadde tenkt over disse ordene i sitt hjerte, men selv om hun trodde at hennes barn skulle bli Israels Messias, forsto hun ikke hva hans kall var. Nå forstod hun ikke betydningen av hans ord, men hun innså at

Han hadde gitt avkall på slektskapet med Josef og hadde erklært at Gud var hans far. - Den store mester, 48.

Engler ser de slitne reisende, Josef og Maria, på vei til Davids by for å bli innskrevet etter keiser Augustus' dekret. Det var Guds forsyn som hadde ført Josef og Maria hit, for det var her profetiene hadde forutsagt at Kristus skulle bli født. De søkte et hvilested i herberget, men ble avvist fordi det ikke var plass. De velstående og ærverdige ble ønsket velkommen og fant forfriskninger og rom, mens disse slitne reisende var tvunget til å søke tilflukt i en grov bygning som gir lys til dyr på vandring. - Review and Herald, 17. desember 1872.

Før Kristi fødsel

I himmelen var man klar over at tiden var inne for Kristi ankomst til verden, og englene forlater herligheten for å være vitne til hans ankomst sammen med dem han kom for å velsigne og frelse. De har vært vitne til hans herlighet i himmelen, og de forventer at han skal bli mottatt med ære, i samsvar med sin karakter og sitt opphøyde oppdrag. Da englene nærmet seg jorden, kom de først til det folket som Gud hadde utskilt fra verdens nasjoner som sin spesielle rikdom. De ser ingen spesiell interesse blant jødene, ingen ivrig venting og vakt på at de skal være de første til å ta imot Frelseren og anerkjenne hans komme. - Review and Herald, 17. desember 1872.

En engel besøker jorden for å se hvem som er klare til å ta imot Jesus. Men engelen finner ingen tegn på forventningsfull glede. Han hører ingen røst av lovprisning og takksigelse for Messias' komme. Han dveler en stund ved den utvalgte byen og tempelet, der Guds nærvær har vært åpenbart i uminnelige tider', men selv her ser han bare den samme likegyldigheten....

Full av undring bestemmer himmelens budbringer seg for å vende tilbake med det triste budskapet, men idet han gjør det, får han øye på noen gjetere i nattemørket som steller dyra sine, ser opp på den stjerneklare himmelen, tenker på profetien om Messias' komme og lengter etter verdens frelser. Her er en liten flokk som er klar til å motta budskapet fra himmelen. Og plutselig dukker Herrens engel opp og forkynner det strålende budskapet - The Great Controversy, 240.

Englene gikk forbi profetenes skoler og kongenes palasser, og viste seg for de enkle gjeterne som våket over flokkene sine om natten på Betlehems sletter. Først viste det seg en engel, kledd i himmelens glans, og hyrdene ble så overrasket og skrekkslagne at de bare kunne stirre på den himmelske gjestens vidunderlige herlighet med uuttrykkelig undring. Herrens engel kom til dem og sa Frykt ikke, for se! Jeg kommer med et budskap om en stor glede som skal være til glede for hele folket; for dere har på dette

På denne dag er det født en frelser i Davids by, og hans navn er Kristus, Herren. Og dette skal være et tegn for dere: Dere skal finne barnet svøpt i klær og liggende i en krybbe. Til høyre

Ikke før hadde øynene deres blitt vant til denne ene engelens herlige nærvær, før se! Hele sletten ble opplyst av en vidunderlig stråleglans fra en hærskare av engler som fylte Betlehems sletter. Engelen beroliget gjeterne før han åpnet øynene deres slik at de kunne se den himmelske hærskaren, som alle lovpriste Gud og sa "Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden for de mennesker som har hans velbehag." - Review and Herald, 9. desember 1884.

Hyrdene blir fylt av glede, og når den strålende glansen er borte og englene vender tilbake til himmelen, blir de alle glade over de gode nyhetene og går for å søke Frelseren. De finner den lille Frelseren, slik de himmelske sendebudene hadde bevitnet, svøpt i klær og liggende i en trang, trang krybbe. - Review and Herald, 17. desember 1872.

Ved Kristi fødsel så Satan Betlehems sletter opplyst av den strålende glansen fra en himmelsk hærskare av engler. Han hørte deres sang: "Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, til menneskenes vel." Mørkets fyrste så de forbløffede gjeterne bli fylt av frykt da de fikk se de opplyste slettene. De skalv ved synet av den forbløffende herligheten som så ut til å trenge inn i sansene deres. Selv den største opprører skalv da englene forkynte for gjeterne: "Frykt ikke, for se, jeg forkynner dere en stor glede, som skal være for hele folket. For i dag er det født dere i Davids by en frelser, som er Kristus, Herren." ...

De himmelske budbringernes sang forkynner Frelserens komme til en fallen verden, og den gleden som ble uttrykt over denne store begivenheten, visste Satan ikke lovte noe godt for ham. Mørke varsler vekket hans tanker om hvilken innflytelse dette komme til verden ville ha på hans rike. - Review and Herald, 3. mars 1874.

De hellige tre konger

Det var ikke bare på åsene i Judea og blant fattige gjetere at englene fant mennesker som gledet seg til Messias' komme. Også i de hedenske landene var det noen som ventet på ham. Disse menneskene var kloke, rike og edle, Orientens filosofer. Vismennene som gransket naturen, hadde funnet Gud i hans henders verk. De hadde lest i de hebraiske skriftene om stjernen som skulle gå opp av Jakob, og de ventet lengselsfullt på ham som ikke bare skulle være "Israels trøst", men også "et lys som skulle åpenbares for hedningene" og bli "frelse for jordens ender". Luk. 2, 25. 32; Ap. G. 13:47; Den store striden, 315.

De vise menn hadde studert profetien og visste at tiden var nær da

Kristus skulle komme, og de ventet ivrig på et tegn på denne store begivenheten, slik at de kunne være de første til å ønske det himmelske kongebarnet velkommen og tilbe det. Disse

De vise menn hadde sett himmelen opplyst av lys, som omringet himmelske budbringere som kunngjorde Kristi komme til Israels gjetere, og etter at engleskaren hadde vendt tilbake til himmelen, dukket det opp en lysende stjerne som lyste på himmelen. Det uvanlige ved den lysende stjernen, som de aldri hadde sett før, hang som et tegn på himmelen og tiltrakk seg deres oppmerksomhet, og Guds Ånd beveget dem til å søke denne himmelske gjesten for en fallen verden- The Redemption: Or, The First Coming of Christ with His Life and Preaching Ministry, 16.

Da lyset bleknet, kom en lysende stjerne til syne og ble stående på himmelen. Det var verken en fiksstjerne eller en planet, og det underlige synet vakte den dypeste interesse. Denne stjernen var en fjern samling av strålende engler, men de vise mennene visste ingenting om dette. Likevel innså de at denne stjernen hadde en spesiell betydning for dem. De rådførte seg med prester og filosofer og gransket de gamle beretningene i Skriften. I Bileams profeti ble det sagt: "En stjerne skal gå opp av Jakob, et septer skal gå opp av Israel." 2. Mosebok 24,17. Var det mulig at denne merkelige stjernen var blitt sendt som et sendebud fra Den lovede? Vismennene hadde hilst den himmelske sannhetens lys med glede, og nå lyste det foran dem med enda større glans. I drømmer ble de bedt om å gå ut og oppsøke den nyfødte prinsen. -Den store mester, 60.

I form av en stjerne ledet Guds engler de vise mennene på deres oppdrag for å lete etter Jesus. De hadde med seg gaver og dyrebare offergaver av røkelse og myrra for å ofre til det profetiske barnekongen. De fulgte de strålende budbringerne med overbevisning og glede. - Review and Herald, 9. desember 1884.

De vise mennene fulgte veien dit stjernen syntes å lede dem. Da de nærmet seg byen Jerusalem, ble stjernen innhyllet i mørke og ledet dem ikke lenger. De tenkte at jødene i Jerusalem ikke kunne være uvitende om denne store begivenheten, Messias' komme, og spurte seg for i Jerusalems omegn. De forklarte tydelig hva de hadde til hensikt. De lette etter Jesus, jødenes konge, for de hadde sett hans stjerne i øst og var kommet for å tilbe ham. - Forløsning: Eller, Kristi første komme med hans liv og forkynnelse 16.

Ryktet om de vise menns ankomst spredte seg raskt i hele Jerusalem. Deres merkelige ærend vakte oppsikt blant folket, og ryktet nådde helt til kong Herodes' palass. Den utspekulerte edomitten ble forskrekket over antydningen om at en mulig rival skulle bli funnet....

Herodes mistenkte prestene for å konspirere med utlendingene for å få folket til å gjøre opprør og avsette ham fra tronen. Han skjulte imidlertid sin mistillit og bestemte seg for å forpurre planene deres med overlegen list. Han kalte sammen yppersteprestene og de skriftlærde og spurte dem ut om hva de hellige bøkene deres lærte om stedet der Messias skulle fødes.

Dette spørsmålet fra ham som hadde tilranet seg tronen, stilt til dem på oppfordring fra utlendinger, såret de jødiske ledernes stolthet. Likegyldigheten som

De vendte seg til de profetiske skriftene, noe som vakte den misunnelige tyrannens harme. Han trodde at de forsøkte å skjule sin kunnskap om saken. Med en autoritet de ikke våget å ignorere, befalte han dem å gjøre en nøyaktig undersøkelse og fortelle ham hvor deres forventede konge skulle bli født. Og de sa til ham: ..: I Betlehem i Judea; for slik står det skrevet hos profeten....

Prestene og de eldste i Jerusalem var ikke så uvitende om Kristi fødsel som de ga seg ut for å være. Historien om englenes besøk hos gjeterne hadde nådd Jerusalem, men rabbinerne hadde ikke funnet den verdig deres oppmerksomhet. De kunne ha funnet Jesus selv og kunne kanskje ha ledet de vise mennene til stedet der han ble født, men de vise mennene kom tvert imot for å gjøre dem oppmerksomme på Messias' fødsel. "Hvor er jødenes nyfødte konge?" sa de, "for vi har sett hans stjerne i Østen og er kommet for å tilbe ham." Til høyre

Nå var døren stengt for lyset på grunn av stolthet og sjalusi. Hvis man skulle tro hyrdenes og vismennenes beretninger, ville det sette prestene og rabbinerne i en svært pinlig situasjon og motbevise deres påstand om å være fortolkere av Guds sannhet. Disse lærde mennene ville ikke nedlate seg til å bli undervist av dem de kalte hedninger. De sa at det var en umulighet at Gud skulle ha gått utenom dem for å kommunisere med uvitende gjetere eller uomskårne hedninger. De bestemte seg for å vise sin forakt for ryktene som gjorde kong Herodes og hele Jerusalem så begeistret. De ville ikke engang dra til Betlehem for å se om alt dette var sant. . . . .

De vise mennene reiste alene fra Jerusalem. Det var blitt natt da de forlot byen, men til deres store glede så de stjernen igjen, som viste dem veien til Betlehem. De hadde ikke fått noen indikasjon på Jesu ydmyke omgivelser, slik gjeterne hadde fått.... I Betlehem fant de ingen kongelige vakter som skulle vokte over den nyfødte kongen. Ingen av verdens store menn viste ham sin respekt. Jesu vugge var en krybbe. Foreldrene hans var uutdannede vanlige folk, og de var de eneste som brydde seg om ham....

Og de gikk inn i huset og fikk se barnet sammen med sin mor Maria, og de falt ned og tilbad ham. I Jesu ringe skikkelse gjenkjente de Guddommens nærvær - Den store Mesteren, 35-36.

Etter at de vise mennene hadde fullført oppdraget sitt, skulle de vende tilbake og overbringe Herodes den gledelige nyheten om at reisen deres hadde vært vellykket. Men Gud sendte sin engel om natten for å avvise de vise mennene. I et nattlig syn fikk de klar beskjed om ikke å vende tilbake til Herodes, og de adlød det himmelske synet. Så ble de advart av Gud i en drøm om ikke å vende tilbake til Herodes, og de dro tilbake til sitt land

på en annen måte. - Redemption: Or, The First Coming of Christ with His Life and Preaching Ministry 19.

På samme måte ble Josef advart om å flykte til Egypt med Maria og barnet. Og engelen sa: Bli der til jeg sier fra: "Bli der til jeg sier fra, for Herodes vil lete etter barnet for å drepe det." Josef adlød uten å nøle og dro ut om natten for å være tryggere. . . .

I Jerusalem ventet Herodes utålmodig på at vismennene skulle komme tilbake. Etter hvert som tiden gikk og de ikke dukket opp, ble mistankene hans vekket. Soldater ble en gang sendt til Betlehem med ordre om å drepe alle barn som var to år eller yngre - The Great Master, 36-37.

Men en høyere makt motarbeidet planene til mørkets fyrste. Guds engler forpurret hans hensikter og bevarte livet til den spede Forløseren. Signs of the Times, 4. august 1887.

Josef, som fortsatt bodde i Egypt, ble nå befalt av en Herrens engel å vende tilbake til Israels land; men da han fikk vite at Arkelaos regjerte i Judea i sin fars sted, ble han redd for at farens angrep på Kristus kunne bli utført av hans sønn....

Nok en gang ble Josef ført til en trygg havn. Han vendte tilbake til Nasaret, der han tidligere hadde hatt sitt hjem, og her bodde Jesus i nesten tretti år befalte englene å beskytte Jesus og våke over ham inntil han hadde fullført sitt verk på jorden og skulle dø for deres hånd, han som var kommet for å frelse - Den store mester, 38-39.

De stille årene

Helt fra sine tidligste år levde han et liv i hardt arbeid. Den største delen av sitt jordiske liv tilbrakte han i Nasaret. I skikkelse av en vanlig arbeider gikk Herren rundt i gatene i den lille byen han bodde i, på vei til og fra sitt vanlige arbeid, og tjenende engler fulgte ham når han fulgte bønder og arbeidere, uten å bli gjenkjent og æret. - Review and Herald, 3. oktober 1912.

Gjennom hele sin barndom og ungdom viste han en karakter fullkommenhet som preget hans videre liv. Han vokste i visdom og kunnskap. Han ble vitne til offersystemet, og Den Hellige Ånd lærte ham at hans liv skulle ofres for verdens liv. Han vokste som en sped plante, ikke i den store, støyende byen, som er full av forvirring og strid, men i bortgjemte daler mellom åsene. Fra sine første år ble han beveget av himmelske engler, men hans liv var en lang kamp mot mørkets krefter. I kombinasjon med hjelp fra mennesker gjorde sataniske agenter hans liv til et liv fylt av prøvelser og trengsler. Men hans ord, som var liv og frelse for alle som tok imot og praktiserte dem, ble forvrengt og feiltolket av overnaturlige krefter. Signs of the Times, 6. august 1896.

Jesus gjorde menneskelivets ydmyke stier hellige ved sitt eksempel. I tretti år var han bosatt i Nasaret. Hans liv var fullt av utholdende flid. Han, himmelens majestet, gikk i gatene kledd i en vanlig arbeideres enkle klær. Han slet seg opp og ned åssidene, på vei til

og fra sitt ydmyke arbeid. Ingen engler ble sendt for å bære ham på sine vinger opp de slitne trappene, eller for å gi ham styrke til å utføre hans ydmyke oppgave. Da han gikk ut for å hjelpe til med å forsørge familien ved sitt daglige slit, hadde han likevel den samme kraften som han utførte mirakler med da han mettet de fem tusen sultne sjelene på kysten av Galilea. - The Health Reformer, 1. oktober 1876.

Kapittel 14 - Engler ved Kristi Dåp og i ørkenen

Kristi dåp

Da Jesus ba om å bli døpt, nektet Johannes å la seg døpe, og utbrøt "Jeg trenger å bli døpt av deg, og du kommer til meg." Med fast, men mild autoritet svarte Jesus: "La det skje, for på denne måten skal vi oppfylle alt det som er rett." Og Johannes ga etter og førte Frelseren ned i elven Jordan og døpte ham i vannet der. Og straks Jesus kom opp av vannet, "så han at himmelen delte seg, og han så ånden stige ned over ham som en due." - Den store Mesteren, 67.

Himmelens engler fulgte med intens interesse Frelserens dåpsscenen, og hvis øynene til de som så på kunne åpnes, ville de se den himmelske hærskaren omringe Guds Sønn mens han bøyde seg på Jordans bredder - Youth's Instructor, 23. juni 1892.

Frelserens blikk ser ut til å trenge inn i himmelen mens han utøser sin sjel i bønn. Han vet godt hvordan synden har forherdet menneskenes hjerter, og hvor vanskelig det vil være for dem å forstå hans kall og ta imot frelsens gave. Han bønnfaller sin Far om kraft til å overvinne deres vantro, til å bryte de lenkene som Satan har bundet dem med, og til å kunne hjelpe dem ved å beseire ødeleggeren. Han ber om et vitnesbyrd om at Gud vil ta imot menneskeheten i sin Sønns person.

Aldri før har englene lyttet til en slik bønn. De lengter etter å bringe sin elskede leder et budskap om trygghet og trøst. Men nei, det er Faderen selv som vil gi svaret på Sønnens bønn. Strålene av herlighet utgår rett fra hans trone. Himmelen åpner seg, og en duelignende skikkelse av det reneste lys senker seg ned over Frelserens hode, det mest passende symbol på ham, den saktmodige og ydmyke. . . . .

Folket sto og stirret på Kristus i stillhet. Hans skikkelse var som badet i det lyset som alltid omgir Guds trone. Hans oppadvendte ansikt lyste med en herlighet som de aldri før hadde sett på et menneskeansikt. Fra den åpne himmelen kom det en røst som sa: "Dette er min Sønn, den elskede; i ham har jeg funnet velbehag." - Den store Mester, 67-68.

Herren lovte å gi Johannes et tegn så han kunne vite hvem Messias var, og da Jesus steg opp av vannet, ble det lovede tegnet gitt: For han så himmelen åpnet, og Guds Ånd, lik en due av brent gull, svevde over Kristi hode, og en røst kom fra himmelen og sa: "Dette er min elskede Sønn, som jeg har velbehag i." - Ungdomsinstruktøren, 23. juni 1892.

Med unntak av Johannes var det få i den store folkemengden ved Jordan som oppfattet det himmelske synet - Den store Mesteren, 68.

Da Frelseren ble døpt, var Satan også til stede. Han så hvordan Faderens herlighet overskygget Sønnen. Han hørte Jehovas stemme som vitnet om Jesu guddommelige opprinnelse. Helt siden Adams fall hadde menneskeslekten vært avskåret fra direkte

fellesskap med Gud. Forbindelsen mellom himmel og jord var blitt opprettet gjennom Kristus. Men nå, da Jesus var kommet "i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld", var det Faderen selv som talte. Tidligere hadde han kommunisert med menneskene gjennom Kristus; nå kommuniserte han med menneskene i Kristus. Satan hadde håpet at Guds avsky for synd ville føre til et evig skille mellom himmel og jord. Men nå var det tydelig vist at forbindelsen mellom Gud og mennesket var gjenopprettet - Den store mester, 116.

Satan kunne se hans herlighet og renhet gjennom hans ydmykelse da han var sammen med ham i himmelens haller. For fristeren oppsto det et bilde av hvem han virkelig var: en beskyttende kjerub, i besittelse av skjønnhet og hellighet. - Bible Echo, 23. juli 1900.

Kristus blir fristet tre ganger i ørkenen

Overfor sine sammensvorne engler hadde Satan innrømmet at han ville overvinne Kristus på appetitten. Han håpet å beseire ham på grunn av hans svakhet. Signs of the Times, 4. april 1900.

Satan innså at enten måtte han seire eller bli beseiret. Utfallet av kampen var for viktig til at han kunne overlate det til en av englene sine. Han måtte lede kampen personlig. Alle de frafalne hjelperne ble kalt sammen for å kjempe mot Guds Sønn. Kristus ble gjort til skyteskive for alle helvetes våpen. - Den store Mester, 71.

Da Kristus fastet i ørkenen, kjente han ikke sulten. Han brukte tiden sin alvorlig bønn, innelukket med Gud. Det var som om han var i Faderens nærvær. . . Tanken på den krig som lå foran ham, gjorde ham likegyldig til alt annet, og hans sjel ble mettet med livets brød. Han så Satans ødeleggende makt over de falne og fristede mennesker. Han så på seg selv som en som helbredet de syke, trøstet de håpløse, oppmuntret de fortvilte og forkynte evangeliet for de fattige - han utførte det arbeidet Gud hadde bestemt for ham, og han følte ingen sultfølelse før de førti dagene av fasten var over.

Synet forsvant, og så ropte Kristi menneskelige natur med et sterkt begjær etter mat. Nå var det Satans tur til å glede seg. Han bestemte seg for å vise seg som en lysets engel som viste seg for Kristus i hans syn. - Utgitte manuskripter 21:8, 9.

Plutselig viste en engel seg for ham, tilsynelatende en av de englene han ikke hadde sett på lenge Ordene fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har

velbehag," lød fortsatt i Satans ører. Men han bestemte seg for å få Kristus til å tro på dette vitnesbyrdet." - Utgitte manuskripter 21:9.

Satan viste seg for ham ... som en vakker engel fra himmelen, og hevdet at han hadde et oppdrag fra Gud om å erklære Frelserens faste for avsluttet. - Review and Herald, 14. januar 1909.

Han fortalte Frelseren at han ikke lenger trengte å faste, at Faderen hadde akseptert hans lange avholdenhet, at han hadde gått langt nok, og at han var fri til å gjøre et mirakel for sin egen del. - Signs of the Times, 29. juli 1889.

Han mente at den engleskikkelsen han hadde tatt på seg, gjorde det umulig for Kristus å gjenkjenne ham, og han lot nå som om han tvilte på Kristi guddom på grunn av hans ustelte utseende og upassende omgivelser - Profetiens ånd 2:91.

Den første fristelsen

Slik resonnerte Satan med Kristus: Hvis ordene som ble talt etter hans dåp virkelig var Guds ord, at han var Guds Sønn, trengte han ikke å bære sultens kvaler; han kunne bevise sin guddommelighet ved å vise sin makt og forvandle den golde ørkensteinen til brød - Forløsningen eller Kristi første Advent med hans liv og Tjeneste, 48.

Satan forklarte Jesus at han bare trengte å begynne på den blodbesudlede veien, og at han ikke trengte å gå den. I likhet med Abraham ville han bli satt på prøve for å se om han ville være helt lydig. Han sa også at han var engelen som stoppet Abrahams hånd da kniven ble løftet for å ofre Isak. Nå var han kommet for å redde Jesu liv. Det var ikke nødvendig for ham å utholde denne gnagende sulten og deretter dø av sult. Han skulle hjelpe ham med å gjennomføre en del av frelsesplanen. Review and Herald, 4. august 1874.

Så henledet Satan oppmerksomheten på sitt eget tiltalende utseende, kledd som han var i lys og med stor kraft. Han hevdet at han var en budbringer som kom direkte fra Guds trone, og hevdet at han hadde rett til å kreve bevis på at Jesus var Guds Sønn. - Review and Herald, 4. august 1874.

Det var ved ... ord, ikke på hans utseende, at Frelseren gjenkjente fienden. - Review and Herald, 22. juli 1909.

Da Kristus ble menneske, ble han underordnet de himmelske englene, men denne fornedrelsen var nødvendig, og han påtok seg den frivillig for å frelse menneskene. Satan hevdet at hvis Jesus virkelig var Guds Sønn, burde han gi ham et bevis på sin høye rang. Han sa at Gud ikke ville etterlate sin Sønn i en så bedrøvelig tilstand, og fortalte at en av de himmelske englene var blitt forvist til jorden, og at Jesu utsendinger antydet at han var denne falne engelen i stedet for å være himmelens konge. Han henledet hans oppmerksomhet på hans egen ytre skjønnhet, hvordan han var kledd i lys og styrke, og han spottet Kristus og pekte på hans elendige tilstand i kontrast til sin egen herlighet -Spirit of Prophecy 2:91.

Den andre fristelsen

Da skal djevelen føre ham til den hellige by og sette ham på helligdommens tinde og si til ham: 'Hvis du er Guds Sønn, så kast deg ned; for det står skrevet: "Han skal gi sine

engler befaling over deg, og de skal bære deg opp i sine hender, for at du ikke skal støte din fot mot noen stein." - Den store Mester, 124.

For å demonstrere sin makt førte Satan Jesus til Jerusalem og plasserte ham på toppen av helligdommen, Åndelige gaver 1:32.

Igjen forlangte han at Jesus, hvis han virkelig var Guds Sønn, skulle bevise det ved å kaste seg ned fra den svimlende høyden han hadde ført ham til. Han lokket Jesus til å bevise sin tillit til Faderens omsorg ved å kaste seg ned fra tempelet. I Satans første fristelse på appetittområdet hadde han forsøkt å så tvil om Guds kjærlighet og omsorg for sin Sønn ved å peke på sulten og omgivelsene han befant seg i som bevis på at Gud ikke brydde seg om ham. Men han lyktes ikke. Så han forsøkte å utnytte den troen og den fullkomne tilliten Jesus hadde vist til Faderen, og gjorde ham til skamme. "Hvis du er Guds Sønn, så fall ned! For det står skrevet: Han vil gi sine engler befaling, og de skal bære deg i sine hender, for at du ikke skal støte din fot mot noen stein." - Review and Herald, 18. august 1874.

Den listige fienden selv opptrer med ord som har gått ut av Guds munn. Han viser seg fortsatt som en lysets engel, og han gjør det åpenbart at han kjenner Skriften og forstår betydningen av det som står skrevet. På samme måte som Jesus brukte Guds ord som støtte for sin tro, bruker nå fristeren det som støtte for sitt bedrag. Han hevder at han bare ville teste Jesu trofasthet, og nå lovpriser han Jesu standhaftighet. Når Frelseren har gitt bevis på sin tillit til Gud, oppfordrer Satan ham til å gi et nytt vitnesbyrd om sin tro.

Men fristelsen innledes med en annen antydning til mistillit: "Om du er Guds Sønn." Kristus følte seg fristet til å svare på dette "hvis", men han avsto fra å gå inn i tvilen på den minste måte. Han ville ikke risikere livet for å gi Satan bevis. -Den store Mesteren, 78.

Da Satan siterte løftet: "Han skal befale sine engler å beskytte deg", utelot han ordene å beskytte deg på alle dine veier, det vil si på alle de veier Gud velger. Jesus nektet å gå utenfor lydighetens vei. Selv om han viser fullkommen tillit til sin Far, vil han ikke spontant sette seg selv i en posisjon som nødvendiggjør en dialog med Faderen som bevarer ham fra døden. Han vil ikke påtvinge

Forsynet for å frelse ham, og dermed ikke gi mennesket et eksempel på tillit og underdanighet. - Signs of the Times, 10. desember 1902.

Hadde Jesus kastet seg ned fra helligdommens tinde, ville det ikke ha forherliget hans Far, fordi ingen andre enn Satan og Guds engler ville ha vært vitne til handlingen. Det ville ha vært det samme som å friste Herren til å gjøre sin makt kjent for sin bitreste fiende; det ville ha vært å vise nedlatenhet overfor ham som Jesus kom for å beseire. -Spiritual Gifts 1:33.

Den tredje fristelsen

Jesus seiret i den andre fristelsen, og nå viser Satan seg i sitt sanne ansikt. Men han viser seg ikke som et heslig monster med bukkeføtter og flaggermusvinger. Han er en mektig engel, selv om han er falt. Han erklærer åpent at han er denne verdens opprørsleder og gud.

Satan tok Jesus med opp på et høyt fjell og lot verdens riker vise seg for ham i all sin prakt som et panorama. -Den store mester, 80.

I de to første fristelsene hadde han skjult sin virkelige karakter og hensikt; men nå kastet han masken og viste seg som mørkets fyrste og gjorde krav på jorden som sitt rike. -Spirit of Prophecy 2:95.

Den store bedrageren forsøkte å blinde Kristi øyne med verdens glitter og prakt, og presenterte for ham denne verdens riker og deres herlighet. Han som ble kastet ut av himmelen, fremstilte verden med den kalde verden der oppe, for å få Kristus til å ta imot bestikkelsen og falle ned og tilbe ham. - Signs of the Times, 28. mars 1895.

Solen skinte på tempelbyer, marmorpalasser, fruktbare åkre og frodige vingårder. Alle spor av ondskap var skjult. Jesu blikk, som så lenge bare hadde møtt dysterhet og trøstesløshet, stirret nå på et landskap av uovertruffen skjønnhet og fruktbarhet. Da lød fristeren: "Alt dette og deres herlighet vil jeg gi deg, for det er gitt meg, og jeg vil gi det til hvem jeg vil. Så hvis du vil tilbe meg, skal det være helt og holdent ditt." ...

Nå tilbyr fristeren å overgi ham den makten han har tilranet seg. Kristus kunne frigjøre seg fra den forferdelige fremtiden ved å anerkjenne Satans overherredømme. Men å gjøre det var å overgi seieren til den store motstanderen. -Den store mester, 80.

Jesus kalte ham ved hans rette navn og irettesatte bedrageren. Guddommeligheten lyste gjennom den lidende menneskeheten, og med sitt ord tydeliggjorde han himmelens autoritet. Han åpenbarte for bedrageren at selv om han hadde tatt en lysets engel forkledning, var hans sanne karakter ikke skjult for verdens Frelser. Han kalte ham Satan, mørkets engel, som hadde forlatt sin første rang og forkastet sin allianse med Gud. - Signs of the Times, 28. mars 1895.

Satan forlot slagmarken som en beseiret fiende, ute av stand til å komme igjen. På Kristi ord: Gå bak meg, Satan", hadde den mektige falne engelen ikke noe annet valg enn å adlyde. Engler som overgikk i styrke, var på slagmarken og voktet den fristede sjelens interesser, og de var klare til å kjempe mot fienden." - Review and Herald, 24. april 1894.

Himmelske engler så på da Kristus ble fristet

Kristus var tilsynelatende alene med ham i fristelsens ørken. Men han var ikke alene, for det var engler rundt ham, akkurat slik Guds engler er vervet til å tjene dem som er under fiendens forferdelige angrep. - Publiserte manuskripter 16:180.

Hele himmelen fulgte konflikten mellom lysets fyrste og mørkets fyrste. Engler sto klare til å gripe inn for Kristi skyld hvis Satan skulle overskride den foreskrevne grensen. - Bible Echo, 3. september 1900.

Fristelsene var ikke skuespill, de var reelle nok. Kristus "led og ble fristet"

. Engler fra himmelen var til stede ved denne anledningen. De sørget for at Satan ikke overskred de grensene som var satt for ham. Han tilintetgjorde ikke mennesket Kristus. - Utvalgte budskaper 1:94.

Det presset som lå på Kristus, hadde etterlatt ham som en død. "Og se, engler kom og tjente ham." Deres armer omfavnet ham. Hans hode hvilte på brystet til Den Høyestes engel, som var i himmelen. Fienden var overvunnet. - Bible Echo, 3. september 1900.

Etter at Satan var ferdig med sine fristelser, forlot han Jesus for en stund, og englene laget mat til ham i ørkenen - Budskap til kirken, 158.

Etter den tredje fristelsen

Da Satan ikke hadde klart å beseire Kristus i ørkenen, samlet han all sin makt for å hindre ham i hans gjerning og for om mulig å vanskeliggjøre hans arbeid. Det han ikke kunne oppnå ved direkte, personlig innsats, bestemte han seg for å oppnå ved list. Ikke før hadde han trukket seg tilbake fra kampen i ørkenen sammen med sine englehjelpere, før hans planer modnet for å gjøre det jødiske folk enda mer blindt, slik at de ikke kunne gjenkjenne sin Frelser. Han planla å virke gjennom sine jordiske hjelpere i den religiøse verden ved å inngyte dem sitt eget fiendskap mot sannhetens forkjemper. Han ville få dem til å avvise Kristus og gjøre hans tilværelse så bitter som mulig, i håp om å frarøve ham motet til å følge sitt kall. - Den store mester, 131.

Kapittel 15 - Gode og onde Engler under Kristi Tjeneste

Besettelse av djevelen på Jesu tid

Den tiden da Kristus selv virket blant menneskene, var også den tiden da mørkets rike var mest aktivt. Gjennom alle tider hadde Satan og hans onde engler forsøkt å beherske menneskenes kropper og sinn og bringe synd og lidelse over dem - Jesu liv, 174.

Syndens bedrag hadde nådd sitt klimaks. Alt som tjente til å fornedre menneskesjelen, var satt i gang. Satans hjelpere hadde tatt bolig i menneskene.

Menneskenes kropper, som var skapt for å være bolig for Gud, var blitt tilholdssted for onde ånder. Sansene, nervene, lidenskapene, de menneskelige organer ble påvirket av overnaturlige krefter til å hengi seg til de laveste lyster. De onde åndene hadde satt sitt eget stempel på menneskets ansikt. De menneskelige ansiktstrekkene avspeilte uttrykket til de hærskarene av djevler som hadde besatt dem. . . . .

Satan gledet seg over at han hadde lyktes med å ødelegge Guds bilde i mennesket. Da kom Jesus for å gjenopprette Skaperens bilde i mennesket..... Han kom for å drive ut de onde åndene som hadde fått herredømme over viljen. Han kom for å reise oss opp fra støvet, for å forvandle den korrupte karakteren til sin egen guddommelige karakter, og for å pryde den med sin egen herlighet. - Den store mester, 21-23.

Det fremgår tydelig av Det nye testamentet at mennesker har vært besatt av onde ånder. Ikke bare led de besatte av sykdommer forårsaket av naturlige årsaker. Kristus var fullt klar over hva han hadde med å gjøre, og han var seg bevisst at han sto overfor onde ånder og deres verk - Profetiens Ånd 4:332.

Under Jesu tjeneste var Satan og hans engler travelt opptatt med å inngyte vantro, hat og forakt i mennesker - Åndelige gaver 1:36.

Avvist i Nasaret

Gjennom hele sin barndom og ungdom hadde Jesus gått til gudstjeneste i synagogen i Nasaret sammen med sine brødre. Siden han begynte sin tjeneste, hadde han vært borte fra dem, men de hadde ikke vært uvitende om hva som hadde skjedd med ham. Da han dukket opp blant dem igjen, ble deres interesse og forventning sprengt til bristepunktet. . . . .

Når en rabbiner var til stede i synagogen, var det forventet at han skulle holde prekenen, og enhver israelitt hadde lov til å lese profetene. På denne sabbatsdagen ble Jesus bedt om å delta i gudstjenesten. Han "reiste seg for å preke, og de ga ham profeten Jesajas bok." Lukas 4,16. 4,16. 17....

Jesus sto foran folket som den levende fortolkeren av profetiene om seg selv. Han tolket ordene han hadde lest, og talte om Messias som de undertryktes befrier, som den som frigjør fanger, helbreder syke, gir blinde synet tilbake og åpenbarer sannhetens lys for

verden. . . . . Da Den Hellige Ånd rørte ved hjertene deres, svarte de med et inderlig amen og lovpriste Herren. - The Great Master, 151,152.

Ånden vitnet så mektig om hans påstander at hjertene til alle i synagogen reagerte på nådens ord som strømmet ut fra hans lepper. Dette var vendepunktet for denne gruppen. Da Kristi guddommelighet lyste gjennom folket, ble deres åndelige syn forfrisket. De fikk en ny kraft til å gjenkjenne og verdsette ham, og de ble nesten uunngåelig overbevist om at Jesus var Guds Sønn. Men Satan var nær for å vekke tvil, vantro og hovmod. - Signs of the Times, 14. september 1882.

Da Jesus kunngjorde: "I dag er dette skriftstedet oppfylt for deres ører", husket de plutselig seg selv og hans påstander som hadde talt til dem - Den store Mesteren, 237.

Hvem er egentlig denne Jesus? spurte de. Han som gjorde krav på Messias' herlighet, var sønn av en snekker og hadde arbeidet som håndverker sammen med sin far Josef Selv om hans liv hadde vært uten lyte, ville de ikke tro at han skulle

Vær den forjettede.....

Da de ga etter for tvilen, ble hjertene deres enda mer forherdet fordi de hadde blitt myknet for en kort stund. Satan hadde bestemt seg for at de blinde øynene ikke skulle åpnes den dagen, og at de slavebundne sjelene ikke skulle bli satt fri. Med den største iver arbeidet han for å bekrefte dem i deres vantro....

Jesu ord til sine tilhørere i synagogen rammet selve roten til deres selvrettferdighet og innprentet dem den bitre sannheten om at de hadde vendt seg bort fra Gud og hadde mistet sin rett til å være hans folk. De ville ikke innrømme at han som hadde sitt opphav i fattigdom og elendighet, var alt annet enn en vanlig mann. -Den store mesteren, 152-154.

Lysets engler var til stede i forsamlingen og ventet med intens interesse på den avgjørende timen. Satans engler var også til stede for å så tvil og vekke vantro. . . . . .

Vantro springer ut av onde tanker. At en mann som var oppvokst i fattigdom og av lav byrd, våget å irettesette dem, fylte nasareernes hjerter med hat som tenderte mot ondskap. Folkemengden brøt sammen i forvirring. Folk la hånd på Jesus og kastet ham ut av synagogen og inn i byen. - Signs of the Times, 16. juni 1887.

Alle ser ut til å være ivrige etter å drepe ham. De skyndte seg til kanten av et bratt fjell med den hensikt å kaste ham hodestups ned. Rop og forbannelser fylte luften.

Noen kastet steiner og jord etter ham. Men plutselig forsvant han fra dem, uten at de kunne forstå hvordan eller når det skjedde. Guds engler fulgte Jesus midt i den rasende folkemengden og bevarte livet hans. De himmelske sendebudene var ved hans side i synagogen mens han talte, og de fulgte ham da han ble drevet bort fra de vantro og rasende

jødene. Disse englene lukket øynene på den forbitrede folkemengden og førte Jesus til et trygt sted - Profetiens Ånd 2:114, 115.

Demonbesatt i synagogen i Kapernaum

I synagogen talte Jesus om det riket han var kommet for å opprette, og om sitt oppdrag med å befri Satans fanger. Han ble avbrutt av et skrik av forferdelse. En gal mann stormet frem fra folkemengden og ropte: Å, la oss være i fred, Jesus fra Nasaret! Er du kommet for å ødelegge oss? Jeg vet hvem du er: Guds Hellige! Høyre

Nå ble alt til støy og forvirring. Folkemengdens oppmerksomhet ble avledet fra Kristus, og ingen fulgte med på hva han sa. Dette var Satans hensikt med å bringe sitt offer til synagogen. Men Jesus irettesatte den onde ånden og sa 'Vær stille og kom ut av ham', og den onde ånden kastet ham til jorden midt iblant dem og gikk ut av ham uten å ha gjort ham noe vondt. Høyre

Satan hadde formørket den stakkars elendiges sinn, men i Frelserens nærvær hadde en stråle av lys gjennomboret mørket. Han ble vekket til å lengte etter befrielse fra Satans herredømme, men den onde ånden gjorde motstand mot Kristi kraft. Da mannen forsøkte å rope til Jesus om hjelp, la den onde ånden andre ord i munnen på ham, og han skrek i sin dødsangst. Den besatte mannen innså delvis at det var en i nærheten som kunne frelse ham; men da han forsøkte å komme innenfor rekkevidde av denne mektige hånden, holdt en annens vilje ham fast, og en annens ord kom til uttrykk gjennom ham. Konflikten mellom Satans makt og hans eget ønske om å bli fri var forferdelig. - The Great Master, 165.

Men han som overvant erkefienden i ørkenen, rykket denne elendige fangen ut av Satans klør. Jesus visste at selv om han hadde tatt en annen skikkelse, var denne ånden den samme onde ånden som fristet ham i ørkenen - Profetiens ånd 2:180.

Den onde ånden brukte all sin makt for å holde kontroll over sitt offer. Å gi seg her ville være det samme som å la Jesus seire. Det så ut som om den plagede mannen ville miste livet i kampen mot fienden som hadde ødelagt livet hans. Men Frelseren talte med autoritet og ga fangen friheten tilbake. Mannen som hadde vært besatt, sto foran øynene på det undrende folket og jublet over sin frigjøring og bruken av sine sanser. Øynene som for bare kort tid siden hadde lyst av galskap, lyste nå av forståelse og ble fylt av takknemlighetens tårer. - Den store mesteren, 165.

Helbredelsen av høvedsmannens tjener

Høvedsmannen så med troens øye at Guds engler var rundt Jesus, og at hans ord ville beordre en engel til å gå til den lidende. Han visste at hans ord ville gå inn i kammeret, og at hans tjener ville bli helbredet. -Review and Herald, 11. mars 1890.

Demonene i Gadara

Tidlig om morgenen kom Frelseren og hans følgesvenner til stranden, ... Fra et gjemmested blant gravene kom to gale menn stormende mot dem, som om de ville rive dem i stykker. På disse mennene hang det biter av lenker som de hadde revet av da de rømte fra det stedet der de var bevoktet. De hadde flengende og blødende sår i kjøttet der de hadde såret seg selv med skarpe steiner. Øynene stirret bak det lange, sammenfiltrede håret, og det var som om de onde åndene som hadde besatt dem, hadde visket ut enhver menneskelig likhet, og de lignet mer på ville dyr enn på mennesker.

Disiplene og deres følgesvenner flyktet i redsel, men snart merket de at Jesus ikke var med dem, og de snudde seg for å se etter ham. Han sto der de hadde forlatt ham. Han som hadde stanset stormen, som tidligere hadde møtt Satan og beseiret ham, flyktet ikke fra de onde åndene. Da mennene, med gnissende tenner og fråde om munnen, nærmet seg Jesus, løftet han hånden som hadde stilnet bølgene, og mennene kunne ikke nærme seg ham. Rasende, men maktesløse, sto de foran ham.

Han befalte de onde åndene å gå ut av dem med myndighet. Hans ord trengte inn i de ulykkelige menneskenes formørkede sinn. De hadde en vag følelse av at en som kunne frelse dem fra de onde åndenes makt, var kommet nær dem. De kastet seg ned for Frelserens føtter for å tilbe ham, men da de åpnet munnen for å bønnfalle ham om nåde, talte de onde åndene gjennom dem og ropte lidenskapelig: "La meg være, Jesus, du Guds høyeste Sønn! Jeg bønnfaller deg ved Gud om at du ikke skal pine meg." ...

I en åsside ikke langt unna beitet en flokk griser. De urene åndene ba om å få lov til å komme inn til dem, og Jesus ga dem lov. Straks ble flokken grepet av panikk. De løp som gale mot bredden, og da de ikke klarte å stoppe, stupte de i sjøen og omkom.

Men en fantastisk forvandling hadde funnet sted hos de besatte. Lyset hadde skinnet inn i sjelene deres. Øynene deres lyste av forståelse. Ansiktene deres, som så lenge hadde vært preget av Satan, ble plutselig milde; de blodflekkede hendene ble rolige, og med glade stemmer lovpriste mennene Gud for sin befrielse.... Nå var disse mennene påkledd og hadde full bruk for sin fornuft; de satt ved Jesu føtter og lyttet til hans ord og lovpriste hans navn som hadde gjort dem friske. - The Great Master, 225, 226.

Helbredelsen av en sønn som var besatt av demoner

Gutten ble ført dit, og da Frelserens blikk falt på ham, kastet den urene ånden ham til jorden i forferdelige kramper. Han lå og vred seg og vred seg, mens han grøsset og luften runget av skremmende skrik.

Nok en gang hadde livets fyrste og mørkets fyrste møttes på slagmarken.... Lysets engler og en hær av onde engler skyndte seg usett til stede for å være vitne til kampen. I en kort stund lot Jesus den onde ånden utfolde sin makt, slik at de som var til stede kunne forstå hvilken befrielse som nå ville finne sted....

Jesus vender seg til den syke mannen og sier: "Du stumme og døve ånd! Jeg befaler deg, gå ut av ham og kom ikke mer inn i ham." Det lyder et skrik, og så følger en forferdelig kamp. Det er som om den onde ånden, idet den styrter ut, er i ferd med å frarøve sitt offer livet. Så ligger gutten stille og tilsynelatende livløs. Folkemengden hvisker: "Han er død!" Men Jesus tar ham i hånden, reiser ham opp og overgir ham til sin far, helt frisk i kropp og sjel. Far og sønn priser sin Frelsers navn - Den store Mester, 291.

Jesus blir beskyldt for å være besatt av demoner

Jesus erklærte seg selv for å være den sanne hyrde fordi han ga sitt liv for sauene. . . Jesus talte disse ordene til tilhørerne på et stort torg, og det gjorde et dypt inntrykk på mange av dem som hørte på. De skriftlærde og fariseerne ble fylt av sjalusi fordi mange beundret ham Da han viste seg som den sanne hyrde, sa fariseerne: "Han er besatt av en ond og er ute av seg selv, hvorfor hører dere på ham?" Men andre gjenkjente den sanne hyrdes stemme og sa:

"En besatt mann taler ikke slik; kan en ond ånd åpne øynene på en blind?" Så kom høytiden for innvielsen av templet i Jerusalem; det var vintertid, og Jesus gikk omkring i

i helligdommen, i Salomos søylegang. Og jødene samlet seg omkring ham og sa til ham

"Hvor lenge vil du holde våre sjeler i uvisshet? Hvis du er Kristus, så si oss det rett ut!" Jesus svarte dem: "Jeg har sagt det til dere, men dere vil ikke tro det. De gjerninger som jeg gjør i min Faders navn, vitner om meg. . . . .jeg og min Far er ett." ...

Jødene forsto hva han mente, og de plukket opp steiner for å steine ham. Jesus så rolig og ufortrødent på dem og sa: Mange gode gjerninger har jeg vist dere fra min Far; for hvilken av disse gjerningene vil dere steine meg? Høyre

Himmelens Majestet sto rolig og trygg, som en Gud foran sine fiender. Deres sinte ansikter, deres hender fylt med steiner, skremte ham ikke. Han visste at usynlige makter, legioner av engler, var rundt ham, og at et ord fra hans lepper ville sette skrekk i folkemengden hvis de skulle kaste en eneste stein på ham. - Signs of the Times, 27. november 1893.

Selv om Jesus beviste sin guddommelige kraft, underviste han ikke uten avbrudd. Makthaverne forsøkte å latterliggjøre ham foran folket. De ville la ham si sine tanker og læresetninger på en sammenhengende måte, men selv om det ofte ble avbrutt, skinte lyset inn i hundrevis, og når herskerne hørte Jesu ord, ad de var kledd i kraft og holdt folk trollbundet, ble de sinte og sa: Du er en samaritan og besatt av en ond ånd." Jesus møtte disse anklagene med rolig verdighet, og hevdet uredd og rolig at paktsrettighetene hadde sitt sentrum i ham selv, og at de ikke var mottatt gjennom Abraham. Han erklærte: "Før Abraham var jeg. "Før Abraham var jeg." Jødenes raseri kjente ingen grenser, og de gjorde

forberedelser til å steine ham, men Guds engler, usynlige mennesker, skyndte ham ut av deres forsamling - Signs of the Times, 26. mai 1890.

Onde engler i menneskeskikkelse var blant Kristi tilhørere

Det var engler i menneskeskikkelse blant hans tilhørere, som antydet, kritiserte, misbrukte og feiltolket Frelserens ord. - Review and Herald, 11. august 1903.

Kristus var leder for disse utallige forsamlingene av engler før de falt fra sin høye rang - Selected Messages 3:410.

Oppvekkelsen av Lasarus

Kristus kunne ha befalt steinen selv å bevege seg, og den ville ha adlydt hans stemme. Han kunne ha befalt englene, som var svært nær ham, å gjøre det. På hans befaling ville usynlige hender ha flyttet steinen. Men den måtte fjernes av menneskehender! På denne måten ville Kristus vise at menneskene må samarbeide med Gud. Den guddommelige kraften skal ikke påkalles for å utrette det som kan gjøres av menneskelig kraft. - Den store Mesteren, 364.

Jesus hastet fra by til by i sin virksomhet

Jesus hastet fra sted til sted under sin forkynnertjeneste. Prester og herskere var på sporet av ham. De fremstilte hans misjon og arbeid på en feilaktig måte. De kom til hans egne, og hans egne tok ikke imot ham. Engler fulgte kampen ved hvert eneste skritt. De så fiendens ånd og arbeid. De så med forbløffelse på Satans bedrag mot Guds guddommelige Sønn. De så at han som var Jesu nest største i makt og herlighet, hadde falt så lavt at han kunne påvirke mennesker til å jage Kristi fotspor fra by til by. - Signs of the Times, 25. november 1889.

Han ville ha blitt drept igjen og igjen, hadde det ikke vært for at himmelske engler hadde fulgt ham og voktet hans liv inntil tiden kom da jødenes sak, som et folk, skulle avgjøres." - Review and Herald, 12. oktober 1897.

Kapittel 16 - Engler fra Kristi Lidelseshistorie til hans Død

Jesus og disiplene drar til Getsemane

Sammen med disiplene gikk Frelseren langsomt mot Getsemanehagen. Påskemånen lyste full og rund fra en skyfri himmel, og da de nærmet seg hagen hadde disiplene lagt merke til forandringen som hadde skjedd med Mesteren deres. Aldri før hadde de sett ham så trist og stille. Etter hvert som han gikk videre, ble denne merkelige tristheten dypere. ....

Da de kom til inngangen til hagen, forlot Jesus alle disiplene bortsett fra tre og ba dem om å be for seg selv og for ham. Sammen med Peter, Jakob og Johannes gikk han inn i den inngjerdede hagen. .....

"Bli her og våkn opp sammen med meg! sa han."

Han beveget seg et lite stykke bort fra dem og kastet seg ned på bakken. Han følte, at han på grunn av synd var skilt fra sin Far. Svalen var så stor, så mørk og så dyp at hans sjel grøsset over den. ....

Da Kristus følte at hans enhet med Faderen var brutt, følte han at han i sin menneskelige natur ikke kunne stå imot den kommende kampen mot mørkets makter. I fristelsens ørken sto menneskehetens skjebne på spill. Det var da Jesus vant seieren. Nå kom fristeren for å ta den siste forferdelige kampen. Dette hadde han forberedt seg på i løpet av de tre årene Jesus hadde virket. Alt sto på spill for ham. Hvis det gikk galt her, var hans håp om herredømme ute; verdens riker ville til slutt tilhøre Kristus; han ville bli trampet ned og utstøtt. Men hvis Kristus ble beseiret, ville jorden bli Satans rike, og menneskeslekten ville være i hans makt for alltid. Med kampens problemer foran seg grublet Kristus over atskillelsen fra Gud. Satan fortalte ham at hvis han ble hersker over en syndig verden, ville atskillelsen være evig. . . . .

Satan innprentet Frelseren denne betingelsen på den mest barske måte: Det folket som hevder å være over alle andre i både verdslig og åndelig fortreffelighet, har forkastet deg.

Dine egne disipler vil nå forråde deg. En av dine mest nidkjære disipler vil fornekte deg. Alle de vil skuffe deg rett

I sin smerte klamrer han seg til den kalde bakken som for å hindre at han blir dratt lenger bort fra Gud, og fra hans bleke lepper kommer dette angstfylte ropet: "Min Far!

Om mulig, la denne kalken gå meg forbi." Men selv nå legger han til: "Ikke som jeg vil, men som du vil." - Den store mester, 468-470.

Engler i Getsemane

Det himmelske univers fulgte hele Kristi liv med intens interesse - hvert skritt fra krybben til den forferdelige scenen nå. Og hvilket skue var ikke dette for ti tusen ganger ti tusen engler, for kjeruber og serafer, å betrakte." - Signs of the Times, 9. desember 1897.

Engler svevde over åstedet og var vitner til det som skjedde - Åndelige gaver 1:47.

De så på Guds Sønn, deres elskede hærfører, i hans overmenneskelige smerte, tilsynelatende døende på slagmarken for å redde en fortapt verden som var i ferd med å gå under. Hele himmelen lyttet til denne bønnen fra Kristus.

Hans sjels pine, fra hans bleke og skjelvende lepper kom ropet tre ganger: "Min Far! Om det er mulig, la denne kalk gå forbi meg; men ikke som jeg vil, men som du vil," og hele himmelen ble rystet. De så sin Herre omsluttet av legioner av sataniske krefter, hans menneskelige natur undertrykt av en skjelvende mystisk terror." - Signs of the Times, 9. desember 1897.

Englene som hadde gjort Kristi vilje i himmelen, var ivrige etter å trøste ham, men det var utenfor deres makt å lindre hans sorg. De hadde aldri følt en fortapt verdens synder, og da de så på sin tilbedte Herre i forbløffelse, ble de grepet av en ubeskrivelig sorg. Selv om disiplene ikke sympatiserte med sin Herre i den vanskelige timen av hans konflikt, var hele himmelen full av forståelse og avventet resultatet med smertelig interesse." - The Present Truth, 3. desember 1885 høyre

Bønnen om utfrielse vred seg tre ganger fra Hans lepper. Himmelen kunne ikke lenger bære synet, og hadde sendt en trøstens budbringer til den sønderknuste Guds Sønn, som besvimte og døde under verdens oppsamlede skyld. - Den foreliggende sannhet, 18. februar 1886.

Det er den største krisen når hjerte og sjel bryter sammen under syndens byrde, og Gabriel blir sendt for å styrke den guddommelige lidende og støtte ham på hans blodbesudlede vei." - Signs of the Times, 9. desember 1897.

Under denne forferdelige krisen, da alt sto på spill, skinte et lys midt i mørket i den skjebnesvangre timen, og den mektige engelen som står foran Guds ansikt, og som har inntatt den plassen Satan falt fra, steg ned til Kristus. Engelen kom ikke for å ta kalken fra Kristus, men for å gi ham kraft til å drikke den i visshet om Faderens kjærlighet. . . . .

De sovende disiplene hadde plutselig blitt vekket av lyset som omgav Frelseren. De så engelen bøye seg over Mesteren, som lå utstrakt på bakken. De så ham trykke Frelserens hode mot sitt bryst og peke opp mot himmelen. De hørte stemmen hans, som lød som den vakreste musikk, og som talte trøstens og håpets ord deres tretthet for den merkelige døsigheten som overvelder dem. Igjen finner Jesus dem sovende.

Han ser trist på dem mens han sier: "Sover og hviler dere fremdeles? Se, den time er nær da Menneskesønnen skal bli overgitt i synderes hender.

Mens han talte, hørte han skrittene fra skaren som var ute for å lete etter ham, og han sa "Stå opp, la oss gå; se, han som forråder meg, er nær." Rett

Ikke noe spor var mer synlig av den nylige kampen da Jesus trådte frem for å møte sin forræder. Han stilte seg foran disiplene og sa: "Hvem er det dere leter etter?" De svarte: "Jesus fra Nasaret. "Jesus fra Nasaret." Jesus svarte: "Det er meg. "Det er meg." - Den store mester, 472, 473.

Det var i Kristi makt å utfri seg selv. Da han sa ordene: "Jeg er det", omringet englene ham straks, og denne skaren kunne bevise hva de ville, eller ikke ville, at Kristus var Guds kraft. - Denne dagen med Gud, 267.

Det var vanskelig for englene å bære dette synet. De ønsket å befri Jesus, men den ledende engelen forbød dem å gjøre det. Jesus visste at englene var vitne til hans ydmykelse.

Den svakeste engelen kunne ha fått den spottende folkemengden til å falle hjelpeløs om og kunne ha befridd Jesus - Åndelige gaver 1:50, 51.

Engelen beveget seg bort, og lyset forsvant. Jesus hadde muligheten til å flykte, men han ble stående, rolig og kontrollert. Som den herliggjorte sto han midt i denne forherdede folkemengden som nå lå hjelpeløs for hans føtter. Disiplene så på, målløse av undring og ærefrykt.... Men bildet endret seg raskt - Den store mesteren, 473.

Engelen trakk seg tilbake, og Jesus sto rolig og selvbehersket, med månens klare lys på sitt bleke ansikt, og fortsatt omgitt av lamme og hjelpeløse menn, mens disiplene var for forbauset til å si et eneste ord. Idet englene går, reiser de romerske soldatene seg og samler seg rundt Kristus, sammen med presten og Judas, som om de skammer seg over sin svakhet og er redde for at han skal gli ut av deres hender,

Signs of the Times, 21. august 1879.

Disiplene hadde trodd at deres Mester ikke ville ha latt seg gripe.... De ble skuffet og forarget da de så tauene som var tatt frem for å binde hendene til ham som de elsket. I sitt sinne trakk Peter hensynsløst sitt sverd, og han stakk bare øret til yppersteprestens tjener. Da Jesus så hva som hadde skjedd, frigjorde han hendene hans...og sa: "La dem bare gå så langt!" Han rørte ved det sårede øret, og det ble straks leget. Så sa han til Peter: "Legg sverdet ditt tilbake i skeden... Eller mener du at jeg ikke kan be min Far om å sende meg mer enn tolv legioner engler på en gang? - Den store Mesteren, 474.

Da disse ordene ble sagt, lyste englenes ansikter opp av håp. De ville på stedet omringe sin hersker og spre den opphissede folkemengden. Men tristheten kom over dem igjen da Jesus la til: "Hvordan skal da skriftene oppfylles, slik at det blir slik?" Disiplenes hjerter ble også grepet av fortvilelse og bitter skuffelse da Jesus lot seg føre bort av sine fiender."- Spiritual Gifts 1:48.

For Anna og Kaifas råd

Kristus skulle formelt forhøres av Sanhedrin, men av Hannas ble han utsatt for et innledende forhør. . . . .

Da rådet var samlet i dommersalen, tok Kaifas plass som den øverste embetsmannen. Men da Kaifas nå så på fangen, ble han grepet av beundring over hans edle og verdige oppførsel. Han følte seg overbevist om at denne mannen var i slekt med Gud. I neste øyeblikk avviste han denne tanken med forakt. - Den store mesteren, 475, 478, 779.

Hele himmelen så det grusomme verket mot Kristus. Under den forferdelige skjebnescenen som utspilte seg i dommersalen, viste Gud smaken av den ånd som kommer til syne hos dem som ikke vil adlyde hans lov." - Utgitte manuskripter 12:412.

Det var vanskelig for englene å bære dette synet. De ønsket å befri Jesus, men den ledende engelen forbød dem å gjøre det. Jesus visste at englene var vitne til hans ydmykelse.

Ydmyk og saktmodig sto Jesus foran den rasende folkemengden som utsatte ham for den mest skammelige behandling. De spyttet ham i ansiktet, det ansiktet som de en dag vil ønske å gjemme seg for, og som vil lyse opp Guds by og skinne klarere enn solen. Kristus kastet ikke et sint blikk på gjerningsmennene. De dekket hodet hans med et gammelt klede slik at han ikke kunne se, så slo de ham i ansiktet og ropte: "Profetér, hvem var det som slo deg?" Det ble bevegelse blant englene. De ville ha befridd ham med en gang, men deres ledende engel holdt dem tilbake. - Åndelige gaver 1:50, 51.

For Pilatus

Menneskene var besatt av en djevelsk ånd da de bestemte seg for at de ville ha Barabbas, en tyv og morder, i stedet for Guds Sønn. Demonene fikk makt over menneskene; legioner av onde engler fikk fullt herredømme over menneskene, og som svar på Pilatus' spørsmål om hvem han skulle løslate, ropte de: "Bort med ham, men la oss løslate Barabbas!" Da Pilatus igjen talte til dem om Jesus, lød det hese ropet: "Korsfest, korsfest ham!" Ved å gi etter for demoniske krefter ble folk ledet til å ta parti for den store frafalne.

Verdener som aldri hadde syndet, betraktet scenen med forbløffelse, ute av stand til å begripe den nedverdigende tilstanden synden hadde skapt. Legioner av onde engler holdt prestene og rådsherrene tilbake og ga uttrykk for Satans forslag om å overtale og friste folket med falske påstander og bestikkelser til å forkaste Guds Sønn og velge en røver og morder i hans sted Hvilken scene var ikke dette for Gud å se på, for serafer og kjeruber å skue. Guds enbårne Sønn, himmelens majestet, herlighetens konge, ble hånet, fornærmet, spottet, forkastet og korsfestet av dem som han kom for å frelse, og som hadde overgitt seg selv til Satans kontroll. - Review and Herald, 14. april 1896.

Englene som var vitne til det som skjedde, la merke til den romerske stattholderens overbevisning. . ....

Satan og hans engler fristet Pilatus og forsøkte å lede ham inn i sin egen fordervelse. De innprentet ham den tanken at selv om han ikke tok del i dommen over Jesus, ville andre gjøre det - Åndelige gaver 1,54.56.

Selv nå kunne Pilatus ikke handle i blinde. Et budskap fra Gud advarte ham mot den forbrytelsen han var i ferd med å begå. Som svar på Kristi bønn hadde Pilatus' kone fått besøk av en engel fra himmelen, og i en drøm hadde hun sett Frelseren og snakket med ham. Pilatus' kone var ikke jøde, men da hun hadde sett Jesus i drømmen, var hun ikke i tvil om hans opprinnelse eller misjon. Hun visste at han var den guddommelige kongen. Hun hadde sett ham under forhøret i rettssalen. Hun så at hendene hans var bundet som en forbryter. Hun så Herodes og soldatene hans gjøre forferdelige ting. Hun hørte prestene og rådgiverne fordømme ham som gal i sin sjalusi og ondskap. Hun hørte disse ordene: "Vi har en lov, og etter den loven er han skyldig til døden." Rett

Hun så Pilatus la Jesus piske etter først å ha erklært: "Jeg finner ingen skyld hos ham." Hun hørte Pilatus avsi dommen og så ham overgi Kristus til bødlene. Hun så korset som ble reist på Golgata. Hun så jorden innhyllet i mørke og hørte det forunderlige ropet: "Det er fullbrakt." Og enda et syn møtte hennes blikk! Hun så Kristus sitte på den store hvite skyen, mens jorden vaklet i rommet og hans mordere flyktet fra synet av hans herlighet. Med et skrik av skrekk våknet hun og skrev straks advarende ord til Pilatus.

Mens Pilatus nølte og lurte på hva han skulle gjøre, banet en budbringer seg vei gjennom folkemengden og overrakte ham brevet fra hans kone. Det lød som følger: høyre

Hold deg borte fra denne rettferdige mannen, for jeg led mye i natt i en drøm for hans skyld.

Pilatus ble blek. Han kunne ikke forstå sine egne motstridende følelser. Men mens han nølte med å handle, hisset prestene og rådgiverne opp folkestemningen enda mer....

Pilatus var ivrig etter å løslate Jesus, men han innså at det ikke var mulig for ham å gjøre dette og samtidig beholde sin egen posisjon og ære. Han valgte å ofre livet til en uskyldig mann fremfor å miste sin verdslige makt. ....

Pilatus ga etter for folkemengdens krav. I stedet for å risikere å miste sin stilling, overga han Jesus til korsfestelse - Den store mester, 501, 502, 506.

Kristi korsfestelse

Guds Sønn ble overgitt i hendene på menneskene for å bli korsfestet. . . . Likevel måtte han bære det tunge korset... . . . Jesus bukket under for byrden. Så tok de en matbit som

ikke åpent hadde bekjent troen på Kristus, men likevel trodde på ham. De la korset på ham, og han bar det til det skjebnesvangre stedet. Skarer av engler var oppstilt i luften over stedet - Åndelige gaver 1:57.

Hvem var vitne til disse scenene? Det himmelske univers, Gud Faderen, Satan og hans engler - Bible Echo, 29. mai 1899.

Himmelske engler ... . . de hørte hånlige bemerkninger og så hoderystende blikk. De ville gjerne ha brutt ut av sine egne rekker og gått til Guds Sønn i hans ydmykelse og legemlige pine, men det fikk de ikke lov til." - Utgitte manuskripter 18:71.

"Han frelste andre, men kan ikke frelse seg selv", var hånen som ble slynget mot Kristus under dødsangsten på korset. Han kunne når som helst frelse seg selv og stige ned fra korset, men hvis han gjorde det, ville verden bli overgitt til den store frafalne. Det var et under for englene at Kristus ikke stengte hånernes lepper med døden. - Ungdommens Instruktør, 14. juni 1900.

Satan og hans engler ble personifisert av dem som spottet Kristus mens han hang på korset. Han fylte dem med stygg og hatefull tale. Han innpodet deres hån." - Upubliserte manuskripter 18:72.

Mørkets myndigheter og makter samlet seg rundt hans kors. Erkeforræderen, som fremdeles beholdt sin edle skikkelse, ledet den frafalne hæren, som sluttet seg til menneskene i kampen mot Gud. - Signs of the Times, 14. april 1898.

Han kjempet med Satans makt, mot ham som erklærte at han hadde Kristus i sin makt, at han var Guds Sønn overlegen i styrke, at Faderen hadde fornektet sin Sønn, og at han ikke var mer velvillig innstilt hos Gud enn han selv var. - Vitnesbyrd for menigheten 2:214.

Kristus ga ikke etter for den pinefulle fienden, selv ikke i hans bitreste pine. Legioner av onde engler var rundt ham, men de hellige englene ble befalt å ikke trenge seg inn i deres rekker og gå til kamp mot den hånlige og hatefulle fienden de hadde fått.

heller ikke lov til å tjene i den guddommelige Lidendes pinefulle ånd. Det var i den forferdelige mørke timen da Hans Faders ansikt var skjult, legioner av onde engler omringet Ham, verdens synder hvilte over Ham, da ordene: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?" ble vrengt ut av Hans bleke lepper?" - Bible Echo and Signs of the Times, 1. januar 1887.

Mørket som dekket jorden ved korsfestelsen, skjulte skarer av himmelens mektige agenter, men jorden skalv ved den himmelske hærskares fotspor. Klippene ble revet i stykker; i tre timer var jorden innhyllet i ugjennomtrengelig mørke; naturen skjulte Guds Sønns lidelser med sin mørke kappe." - Utgitte manuskripter 5:353.

Faderen var sammen med sine himmelske engler innhyllet i et tykt mørke. Gud var nær ved siden av sin Sønn, selv om han ikke åpenbarte seg for ham eller for noe menneske. Hadde en eneste stråle av Hans herlighet og makt trengt gjennom det tykke mørket som omringet Ham, ville alle tilskuere ha blitt tilintetgjort." - Utgitte manuskripter 12:385.

Hvordan kunne himmelen være stille? Kan vi undre oss over det forferdelig unaturlige mørket som la seg over korset? Kan vi undre oss over de knuste klippene, den buldrende tordenen, lynglimtene, rystelsene på jorden som ble tråkket på av den himmelske hærskaren, da de så sin elskede befalingsmann så krenket?" - Review and Herald, 1. september 1891.

Da Kristus ropte: "Det er fullbrakt", var de ufallne verdener sikret. For da var slaget utkjempet og seieren vunnet. Fra nå av hadde Satan ikke lenger noe spillerom i universet. - Review and Herald, 12. mars 1901.

De hellige englene ble skrekkslagne over at en av dem kunne falle så langt at han ble utsatt for en slik grusomhet som den Guds Sønn ble utsatt for på Golgata. All medlidenhet og forståelse som de kunne ha følt for Satan i hans eksil, forsvant nå fra deres hjerter." - Signs of the Times, 23. september 1889.

Det var ikke prestens hånd som rev det herlige forhenget fra topp til bunn, som skilte det hellige fra det aller helligste. Det var Guds hånd. Da Kristus ropte ut: "Det er fullbrakt", var den hellige vekteren en usynlig gjest ved Belasaszars fest, og erklærte den jødiske nasjonen for å være en ukirkelig nasjon. Den samme hånden som skrev tegnene på muren, avsa dom over Belsassar og til slutt over det babylonske riket, rev tempelforhenget fra topp til bunn. - S.D.A. Bibelkommentar 5:1109.

De tok ned Jesu legeme og la det i Josefs nye grav og rullet en stor stein foran døren til graven, under påskudd av at disiplene ville komme og ta hans sjel om natten. Onde engler jublet rundt graven fordi de trodde at Kristus var blitt beseiret. En gruppe romerske soldater var blitt plassert rundt graven, og jødene gjorde stor

forfølgelser, slik at deres seier kunne bli fullstendig. Men himmelske engler voktet stedet der deres elskede kommandant sov - Review and Herald, 9. oktober 1888.

Ikke før Kristi død ble Satans karakter klart avslørt for engler eller for de syndefalne verdener. Da kunne hans unnvikelser og beskyldninger, som tidligere var en opphøyet engels, bli sett i sitt rette lys. - Signs of the Times, 27. august 1902.

Kristi død på korset befestet hans tilintetgjørelse, han som har dødens makt, han som var syndens opphavsmann. Når Satan er tilintetgjort, vil det ikke lenger være noen fristelse til det onde; det vil aldri mer være behov for forsoningen; og det vil ikke være noen fare for et nytt opprør i Guds univers. Det som virkelig kan holde synden borte i denne mørke verden, vil forhindre synd i himmelen.

Betydningen av Kristi død vil bli sett av helgener og engler. Faldne mennesker kan ikke ha et hjem i Guds paradis uten det Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt av englene ære og forherlige Kristus, for selv de er ikke trygge uten å se på Guds Sønns lidelser. Det er gjennom korsets kraft at englene i himmelen blir ledet bort fra frafallet. Uten korset ville de ikke være tryggere mot det onde enn englene var før Satans fall. Deres fullkommenhet mislyktes i himmelen. Menneskets fullkommenhet mislyktes i Eden.... Frelsesplanen, som er et bevis på Guds rettferdighet og kjærlighet, gir en evig sikkerhet mot besmittelse i de syndfrie verdener. Kristi død på Golgatas kors er vårt eneste håp i denne verden, og det vil være vårt tema i den kommende verden - Signs of the Times, 30. desember 1889.

Kristus har alltid, i sitt liv og med sin død, sementert det dype og omfattende spørsmålet om selvfornektelse i Gud, og om Gud er lys og kjærlighet. Det var dette spørsmålet som satte himmelen i bevegelse, og som var begynnelsen på Satans avstand til Gud. Krav om endring eller opphevelse av lovene i hans regjering ble fremsatt i de himmelske salene, som bevis på Guds kjærlighet. - Review and Herald, 21. oktober 1902.

Kapittel 17 - Engler fra Kristi Oppstandelse til hans Himmelfart

Kristi oppstandelses morgen

På sabbaten hvilte disiplene og sørget over sin Herres død, mens Jesus, herlighetens konge, lå i graven. Da natten nærmet seg, ble krigere satt til å vokte Frelserens hvilested, mens engler svevde usynlig over det hellige stedet - Budskap til kirken, 271.

Natten før ukens første dag hadde sakte forsvunnet. Den mørkeste timen, like før daggry, var nå kommet. Kristus var fremdeles en fange i sin trange grav. Den store steinen lå på sin plass, det romerske seglet var ubrutt, og de romerske soldatene holdt vakt. Og det var usynlige tilskuere. Skarer av onde engler hadde samlet seg rundt stedet. Hvis det hadde vært mulig, ville mørkets fyrste sammen med sin hær av frafalne ha holdt graven forseglet for alltid der Guds Sønn hvilte. Men en himmelsk hærskare omringet graven. Engler, mektige i kraft, voktet graven og ventet på å ta imot Livets Fyrste. - Den store Mesteren, 779.

Mens det ennå var mørkt, visste de årvåkne englene at tiden for å utfri Guds kjære Sønn, deres elskede hersker, nesten var inne. Mens de var i dyp bevegelse og ventet på hans seiersstund, kom en mektig engel flyvende raskt fra himmelen." - Budskap til menigheten, 181.

Den mektigste engelen fra himmelen, han som beholdt den posisjonen som Satan falt fra, mottok sitt oppdrag fra Faderen, og iført himmelens fulle rustning skilte han mørket fra dets spor. Hans ansikt var som lynet, og hans glede var hvit som snø. Bibelkommentar 5:1110.

En av englene tok tak i den store steinen, dyttet den bort fra inngangen til graven og satte seg på den. Den andre gikk inn i graven og løste opp skjerfet fra Jesu hode. Engelen fra himmelen ropte nå med en høy røst som fikk jorden til å skjelve - Åndelige gaver 1:66.

Ansiktet de ser, er ikke ansiktet til noen dødelig stridsmann; det tilhører den mektigste av Herrens hærskare. Denne budbringeren er den samme som nå inntar den plassen Satan falt fra. Det er han som på Betlehems høyde forkynte Kristi fødsel. Jorden skjelver når han nærmer seg, mørkets makter flykter - Den store mester, 779, 780.

Engelen gikk bort til graven, rullet bort steinen som om den var en rullestein, og satte seg på den. Lyset fra himmelen omsluttet graven, og hele himmelen ble opplyst av englenes herlighet." - S.D.A. Bibelkommentar 5:1110.

Englelederen tok tak i steinen, som var så stor at det måtte mange sterke menn til for å plassere den foran graven, veltet den og satte seg på den, mens hans følgesvenn gikk inn i graven og fjernet likkledet fra Jesu ansikt og hode.

Da ropte den mektige engelen med en røst som fikk jorden til å skjelve: Jesus, Guds Sønn, din Far kaller på deg! Og han som hadde fått makt til å overvinne døden og graven, steg opp av graven som en seierherre, mens jorden skalv, lynene lynet og tordenen brølte." - Profetiens Ånd 3:192.

Han som sa "Jeg gir mitt liv for å få det tilbake", kom ut av graven til det livet som var i ham. Det menneskelige døde, men det guddommelige døde ikke. I sin guddommelighet hadde Kristus makt til å bryte gravens lenker." -Youth's Instructor, 4. august 1898.

Da Kristus løsrev seg fra graven, strålte han i sin guddommelige skikkelse og stod opp som seierherre over døden og graven. Signs of the Times, 30. mai 1895.

De romerske vaktene kunne holde ut dette synet fordi de hadde en beskjed å vitne om Kristi oppstandelse - S.D.A. Bibelkommentar 5:1110.

Skrekken grep den romerske vakten. Hvor var deres makt til å holde Jesu legeme? De tenkte ikke på sin plikt eller på at disiplene kunne stjele ham og føre ham bort. Da englenes lys skinte rundt dem, sterkere enn solen, falt de romerske vaktene til jorden som døde. - Åndelige gaver 1:66.

Med høytidelig ærefrykt betraktet engleskaren dette skuespillet. Og da Jesus kom ut av graven, kastet disse skinnende englene seg til jorden for å tilbe ham og hilste ham med jublende seierssanger." -Spiritual Gifts 1:66, 67.

Soldatene hørte de himmelske vesener synge med stor glede og jubel: "Du

har seiret over Satan og mørkets makt, du har oppslukt døden i seier! "Og jeg hørte en høy røst i himmelen som sa "Fra nå av er frelsen og makten og riket Guds og hans salvedes makt; for styrtet er våre brødres anklagere, de som anklaget dem for vår Gud dag og natt." - Profetiens Ånd 3:194.

Da den himmelske engleskaren forlot graven og lyset og glansen forsvant, våget de romerske vaktene å løfte hodet og se seg omkring. De ble fylt av forbløffelse da de så at den store steinen hadde falt fra inngangen til graven, og at Jesu legeme hadde stått opp." - Åndelige gaver 1,68.

Satan jublet ikke. Englene hans hadde måttet flykte fra det klare, gjennomtrengende lyset fra de himmelske englene, og de klaget bittert til sin konge fordi byttet var blitt tatt fra dem med makt, og fordi han som de hadde et slikt hat mot, var stått opp fra de døde. - Åndelige gaver 1:67.

Umiddelbart etter Kristi oppstandelse

En stund så Satan ut til å være bedrøvet og fortvilet. Han holdt rådslagning med englene sine for å vurdere hva de nå skulle gjøre mot Guds regjering. Satan sa: "Du må

skynde deg til ypperstepresten og de eldste. Det lyktes oss å forføre dem, blinde øynene deres og forherde hjertene deres mot Jesus. Vi fikk dem til å tro at han var en forfører. Den romerske vakten vil komme med den uhyggelige kunngjøringen om at Kristus har stått opp fra de døde. Vi fikk prestene og de eldste til å hate Jesus og drepe ham. Understrek nå for dem at hvis det blir kjent at Jesus er oppstått, vil folket steine dem fordi de har drept en uskyldig mann." - Åndelige gaver 1:67, 68.

Overveldet av det de hadde sett og hørt, vendte de seg bort fra graven og skyndte seg til byen, og fortalte alle de møtte om de merkelige tingene de hadde vært vitne til.... Men et sendebud ble sendt til prestene og de eldste og sa: "Kristus, han som dere korsfestet, er stått opp fra de døde! Sannelig

En tjener ble straks sendt av gårde med et privat brev som innkalte den romerske vaktstyrken til yppersteprestens palass. Der ble de nøye forhørt. De ga en utførlig beretning om hva de hadde vært vitne til ved graven, nemlig at en fryktinngytende engel var kommet fra himmelen, med et ansikt som lyste som lynet og med klær hvite som snø; at jorden ristet og skalv, og de var helt lamslått; at engelen hadde grepet den store steinen som lå foran inngangen til graven, og hadde kastet den bort som om den var en bagatell; at en skikkelse omgitt av stor herlighet var kommet ut av graven; at et kor av engler hadde fylt himmel og jord med jubel og frydefull sang, og at de hadde fått tilbake sine krefter da lyset bleknet og sangen opphørte, og at de da skjønte at graven var tom og Jesu legeme ikke var å finne noe sted. - Forløsningen: Eller, Kristi oppstandelse; og hans himmelfart, avsnitt 6, 14, 15.

De skyndte seg inn i byen for å fortelle prestene og de eldste hva de hadde sett. Da disse morderne hørte den forunderlige beretningen, ble alle ansiktene bleke. De ble grepet av redsel ved tanken på hva de hadde gjort. Hvis historien var sann, var de fortapt. En stund satt de tause og så på hverandre uten å vite hva de skulle gjøre eller si. Å akseptere beskjeden ville være det samme som å fordømme seg selv.

De gikk til side for å overveie hva de skulle gjøre. De mente at hvis budskapet vakten hadde brakt ut blant folket, ville de som hadde tatt Jesus, bli henrettet som hans mordere. De ble enige om å betale de stridende for å holde saken hemmelig. Prestene og de eldste tilbød dem en stor sum penger og sa "Si: Disiplene hans kom om natten og stjal ham mens vi sov." Og da vakten spurte hva som ville skje med dem fordi de hadde sovet på sin post, lovte de jødiske embetsmennene å overtale stattholderen og sørge for deres sikkerhet." - Spiritual Gifts 1:68.

Kvinnene ved graven

Kvinnene som hadde stått ved Kristi kors, ventet og våket til sabbaten var over. Den første dagen i uken dro de tidlig av sted til graven, og med seg hadde de velduftende salver for å salve Frelserens legeme. .....

De visste ikke hva som skjedde, men de nærmet seg hagen og sa mens de gikk: "Hvem vil kaste steinen fra inngangen til graven?" De visste at de ikke kunne flytte steinen, men likevel fortsatte de å gå. Og se, plutselig ble himmelen opplyst av en stråleglans som ikke var fra den oppgående solen. Jorden skalv. De så at den store steinen hadde falt om. Graven var tom.

Ikke alle kvinnene hadde kommet til graven fra samme sted. Maria Magdalena var den første som kom dit, og da hun så at steinen var blitt flyttet, skyndte hun seg bort for å fortelle disiplene om det. I mellomtiden hadde de andre kvinnene kommet til. Et lysglimt skinte over graven, men Jesu legeme var ikke der. Da de nølte i nærheten, innså de plutselig at de ikke var alene. En ung mann, kledd i skinnende hvite kjortler, satt ved graven. Det var engelen som hadde slått bort steinen. Han hadde tatt menneskelig skikkelse for ikke å skremme Jesu venner. Men lyset fra den himmelske herlighet skinte fremdeles rundt ham." - Den store Mesteren, 539.

Kvinnen ble svært forferdet og bøyde ansiktet mot jorden, for synet av de himmelske vesener var mer enn de kunne bære. Engelen måtte skjule sin herlighet enda mer for å kunne tale til dem." - Youth's Instructor, 21. juli 1898.

Frykt ikke! sa han, for jeg vet at det er Jesus, den korsfestede, dere leter etter. Han er ikke her, for han er oppstått, som han sa. Kom og se det sted hvor han lå! Og skynd dere å fortelle disiplene hans at han er stått opp fra de døde.

Igjen ser de inn i graven, og igjen hører de den forunderlige tienden. Inne i graven var det en annen engel i menneskeskikkelse, og han sier: "Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, men han er oppstått; husk hvordan han talte til dere mens han ennå var i Galilea, og sa at Menneskesønnen må overgis i syndige menneskers hender og korsfestes og stå opp igjen på den tredje dag." Rett

Han er oppstanden! Han er oppstanden! Igjen og igjen gjentar kvinnene disse ordene - Den store mester, 539.

Kristus stiger opp til sin Far

Men gå, sa englene til kvinnene, og fortell disiplene hans og Peter at han går foran dere til Galilea; der skal dere få se ham, slik han har sagt til dere. Disse englene hadde fulgt Kristus som hans skytsengler gjennom hele hans liv på jorden. De hadde vært var vitne til hans fordømmelse og korsfestelse. De hadde hørt hans ord til disiplene - Den store mester, 793.

Kvinnene forlot graven "med frykt og stor glede og løp for å fortelle det til disiplene hans".

Maria hadde ikke hørt denne gode nyheten. Hun gikk til Peter og Johannes med den triste nyheten: "De har tatt Herren bort fra graven, og vi vet ikke hvor de har lagt ham." Til høyre

Disiplene skyndte seg til graven og fant alt der slik Maria hadde sagt. De så likkledet og lommetørkleet, men de fant ikke Herren. .....

Maria hadde fulgt Johannes og Peter til graven. Da de vendte tilbake til Jerusalem, ble hun igjen der ute. Da hun så inn i den tomme graven, ble hennes hjerte fylt av sorg. Da hun så inn, fikk hun se de to englene der Jesu legeme hadde ligget, den ene ved hodet og den andre ved føttene. De spurte henne: "Kvinne! Hvorfor gråter du?" Fordi de har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!" Hun svarte.

Da vendte hun seg bort, til og med bort fra englene, og tenkte at hun måtte finne noen som kunne fortelle henne hva som hadde skjedd med Jesu legeme. En annen stemme sa til henne: "Kvinne! hvorfor gråter du, hvem er det du leter etter?" Med tårevåte øyne så Maria en manneskikkelse, og da hun trodde det var gartneren, sa hun "Herre, hvis det er du som har båret ham naken, så si meg hvor du har lagt ham, så skal jeg hente ham." ...

Men nå sa Jesus til henne med sin egen velkjente stemme: "Maria!" Nå visste hun at det ikke var en fremmed som talte til henne, og da hun snudde seg, så hun den levende Kristus stå foran seg. I sin glede glemte hun at han var blitt korsfestet. Hun styrtet mot ham som for å omfavne hans føtter og sa "Rabbi!" Men Kristus løftet hånden og sa: "Rør ikke ved meg, for jeg er ennå ikke steget opp til min Far. ...

Jesus nektet å motta noen som helst ære fra sitt folk før han var forsikret om at hans offer var blitt godkjent av hans Far. Han steg opp til de himmelske boliger og ble forsikret av Gud selv om at hans sonoffer for menneskenes synder hadde vært tilstrekkelig, og at alle ved hans blod kunne oppnå evig liv. .....

Etter at Jesus hadde vært oppe hos sin Far, viste han seg for de andre kvinnene og sa: "Vær hilset! Og de gikk bort og omfavnet hans føtter og tilbad ham. Da sa Jesus til dem: Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de må dra til Galilea; der vil de se meg." - Den store Mesteren, 539-541.

Andre senere oppstandelser dukker opp

Sent på ettermiddagen på oppstandelsesdagen var to av disiplene på vei til Emmaus, en liten by omtrent tretten kilometer fra Jerusalem. . . . . De hadde hørt nyheten om morgenen om at Kristi legeme var blitt tatt opp av graven, og også ryktet om kvinnene som hadde sett englene og møtt Jesus. Nå vendte de tilbake til sine hjem. .

De hadde ikke kommet langt på reisen da en fremmed kom til dem, men de var så fordypet i sin dysterhet og skuffelse at de ikke la særlig merke til ham. De fortsatte å snakke med hverandre og uttrykke sine tanker. Mens de snakket om det som hadde skjedd, og

Jesus lengtet etter å trøste dem. . . . . Men først måtte han lære dem noe de aldri ville glemme. . . .

Kristus begynte med Moses og utla i alle skriftene det som gjaldt ham deg selv. .... Ved å handle etter profetien ga Kristus sine disipler den rette oppfatningen av hvordan han skulle være i sin menneskelige skikkelse....

Mens de var på reise, var solen gått ned da disiplene var i ferd med å gå inn i sin hjem, så det ut til at den fremmede ville fortsette sin reise. Men disiplene følte seg tiltrukket av ham. .... "Bli hos oss", sa de. Han så ikke ut til å ta imot invitasjonen, men de presset på og sa "Det er kveld, og dagen er allerede på hell." Kristus ga etter for deres bønn og "gikk inn for å bli hos dem". ...

Det enkle kveldsmåltidet med brød er nesten klart. Det er plassert foran gjesten som har tatt plass ved enden av bordet. Nå rekker han ut hendene for å velsigne måltidet. Disiplene gisper av undring. Reisekameraten deres strekker ut hendene på samme måte som Mesteren pleide å gjøre. De ser på dem igjen, og se: På hendene hans er det merker etter nagler. Straks utbryter de begge to: Det er Herren Jesus! Han har stått opp fra de døde!

De reiser seg for å kaste seg ned for hans føtter og tilbe ham, men han er blitt usynlig for dem Men de kan ikke sitte og snakke når de har så store nyheter å dele bringe. De lar måltidet stå urørt, og strålende av glede begir de seg av gårde igjen ut på samme vei som de kom, for å skynde seg å fortelle dette til disiplene i byen. - Den store Mesteren, 543-546.

Når de to disiplene kommer tilbake til Jerusalem, går de inn gjennom østporten, som er åpen om natten ved festlige anledninger. De går opp til hallen ovenpå, der Jesus tilbrakte

De siste timene av kvelden like før han døde. .... De finner døren til rommet forsvarlig lukket. De banker på for å bli sluppet inn, men ingen svarer. Alt er stille. Så nevner de hvem de er. De banker forsiktig på døren, de går inn, og noen andre går usynlig inn sammen med dem. Så lukkes døren igjen for å holde eventuelle spioner ute.

De nyankomne finner alle i overrasket begeistring. De som er til stede i salen, bryter ut i takk og lovprisning og sier: "Herren er virkelig stått opp, og Simon har sett ham." Så forteller de to reisende, ... som de har reist med, den vidunderlige historien om hvordan Jesus har vist seg for dem: De er nettopp ferdige, ... da de ser en annen skikkelse stå foran dem. Så hører de en stemme som ikke kan være noen annen enn

Deres Herres stemme. ....

Da ble de grepet av angst og frykt og trodde at det var en ånd de så. Men han sa til dem Hvorfor er dere skrekkslagne? Og hvorfor oppstår det tvil i deres hjerter? Se på mine hender og føtter, at det er mig selv; kjenn på mig og se; for en ånd har ikke kjød og ben,

slik som I ser at jeg har. Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hender og føtter." - Den store Mester, 547.

Noen av disiplene gjorde nå den velkjente salen i andre etasje til sitt midlertidige hjem, og om kveldene var alle unntatt Tomas samlet der. En kveld bestemte Tomas seg for å møte de andre. Mens disiplene satt og spiste kveldsmat, kom Thomas hjem, snakket de sammen om de bevisene som Kristus hadde gitt dem i profetiene. "Da kom Jesus, mens dørene var lukket, og han stilte seg midt iblant dem og sa Fred være med dere!" Rett

Så vendte han seg til Tomas og sa "Strekk ut din finger, se, her er mine hender; og strekk ut din hånd og stikk den inn i min side, og vær ikke vantro, men troende." ... Han ville ikke ha noe ytterligere bevis. Hans hjerte banket av glede, og han kastet seg ned for Jesu føtter og utbrøt "Min Herre og min Gud!" - Den store Mester, 550.

Jesus hadde bestemt seg for å møte disiplene sine i Galilea, og kort tid etter at påskeuken var over, reiste disiplene dit.

fulgte etter hverandre. De var kledd i fiskernes beskjedne antrekk, og hele natten arbeidet de i det,

Men til ingen nytte. Hele denne tiden hadde en enslig skikkelse holdt vakt i fjæra,

fulgte dem med blikket, mens han selv var usynlig for dem. Endelig grydde morgenen. ... ... og disiplene så en fremmed stå på bredden. Johannes kjente igjen den fremmede og sa til Peter: "Det er Herren." - Den store mester - 551, 552.

Ved samlingen på et fjell i Galilea var alle de troende som kunne kalles sammen, til stede. Til den fastsatte tiden var mer enn fem hundre troende samlet I små grupper i åssiden, ivrige etter å høre alt de kunne lære av dem som hadde sett Kristus etter hans oppstandelse.... Plutselig sto Jesus midt iblant dem. Ingen kunne si hvor han kom fra eller hvordan han hadde kommet, og nå erklærte han at "all makt" var blitt gitt til ham. Hans ord førte tilhørerne hinsides jordiske og timelige ting til det himmelske og evige." - The Great Master, 557, 558.

I førtito dager ble Kristus værende på jorden og forberedte disiplene på den oppgaven som lå foran dem, og forklarte dem det de hittil ikke hadde vært i stand til å forstå. Han talte om profetiene om hans komme, om jødenes forkastelse av ham og hans død, og viste dem at disse profetiene hadde gått i oppfyllelse i alle detaljer. Han ba dem betrakte denne oppfyllelsen av profetiene som en forsikring om den kraften som ville følge dem i deres fremtidige gjerning. - Mesterens etterfølgere, 19.

Kristi siste tilsynekomst før hans himmelfart

Tiden var kommet for Kristus til å stige opp til sin Fars trone.

Til sin himmelfart valgte Jesus det stedet som så ofte hadde blitt helliget av hans nærvær,. . . . Oljeberget ... . .

Nå satte Jesus og de elleve disiplene kursen mot fjellet. Da de gikk gjennom portene til Jerusalem, var det mange undrende blikk som fulgte denne lille menneskeskaren, ledet av en person som makthaverne hadde fått dømt og korsfestet noen uker tidligere. Da de nådde Oljeberget, gikk Jesus i forveien over toppen av fjellet til de kom i nærheten av Betania. Her stoppet han, og disiplene samlet seg rundt ham. Det var som om det strålte lys fra ansiktet hans da han så kjærlig på dem. Med

Med hendene utstrakt til velsignelse, og som om han forsikret seg om sin beskyttende omsorg, steg han langsomt opp fra deres krets, trukket mot himmelen av en kraft som var sterkere enn noen jordisk tiltrekningskraft. Da han steg opp, fulgte disiplene, fulle av ærefrykt, med anstrengte øyne etter det siste glimtet av sin oppstegne Herre. - Den store Mesteren, 565-567.

Da Jesus steg opp fra Oljeberget, var det ikke bare for øynene på noen få disipler,

Men det var mange som så på. Det var en hærskare av engler, tusener på tusener, som så Guds Sønn stige opp i det høye." - Ellen G. White 1888 Materials, 127.

Mens disiplene fortsatt stirret oppover, lød det stemmer for dem som den vakreste musikk. De snudde seg og fikk se to engler i menneskeskikkelse. De sa til dem "Dere menn fra Galilea, hvorfor står dere og ser opp mot himmelen? Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere har sett ham fare opp til himmelen."

Disse englene tilhørte den skaren som hadde ventet i en strålende sky for å følge Jesus til hans himmelske hjem. Som de mest opphøyde av alle englehærene var det disse to som hadde kommet til graven ved Kristi oppstandelse, og som hadde fulgt ham gjennom hele hans liv på jorden." - Den store Mesteren, 567, 568.

Kristus ble rykket opp til himmelen på en sky som representerte levende engler. - Frigjorte manuskripter 17:2.

Da englenes triumfvogn kom for å hente ham, var hans ord til dem: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende." - Mesterens etterfølgere, 38.

Tusener på tusener av engler eskorterte Kristus som en æresvakt til Guds by, mens de sang: "Løft deres hoder, dere porter, og løft deres hoder, dere evige dører, så skal herlighetens konge komme inn." Englevaktene ved porten utbrøt: "Hvem er denne herlighetens konge?" - Review and Herald, 29. juli 1890.

Da han nærmet seg Guds by . ... løftet tusen englestemmer seg, og den høyeste engelen sang: "Løft deres hoder, dere porter, og løft dere opp, dere evige dører, og herlighetens Konge skal gå inn." -.

Vaktens rop høres igjen: "Hvem er denne herlighetens konge?" og de ledsagende englene svarer: "Herren, hærskarenes Herre, han er herlighetens konge," og det himmelske toget passerer gjennom portene. - Review and Herald, 29. juli 1890.

Men da han steg opp i det høye og førte en skare fanger, ledsaget av den himmelske hærskare, og ble mottatt gjennom byens porter, ... at han hadde den samme opphøyde skikkelse som han hadde før han kom til verden for å dø for menneskene. -Åndelige gaver 4a:119.

Kristus blir ledsaget til Faderens nærvær

Der er tronen, og rundt den er løftenes regnbue. Der er serafer og kjeruber. Englene omgir Kristus, men han vifter dem til side. Han går til sin Far. Han peker på sitt seierstrofé, ... - de som ble oppreist sammen med ham, representanter for de døde fangene som vil komme ut av gravene når basunen lyder. Han går til Faderen, og ... ...sier han: Far, det er fullbrakt. Jeg har gjort din vilje, min Gud. Jeg har fullført frelsesverket. Hvis rettferdigheten er fullbrakt, da vil jeg "at der jeg er, skal også de som du har gitt meg, være med meg." - Ungdommens instruktør, 11. august 1898.

Faderens armer omslutter Sønnen, og han sier: "Alle Guds engler skal tilbe ham". - Utvalgte budskap 1:306.

Kjerubene ... ...bøyde seg i ærbødighet for ham og sa: "Verdig, verdig er det slaktede lammet, og det lever igjen, seirende." - Signs of the Times, 17. juni 1889.

Da Kristus gikk inn gjennom himmelens porter, tok han plass på tronen blant de tilbedende englene. Så snart denne festen var over, dalte Den Hellige Ånd ned i rike strømmer over disiplene, og Kristus ble i sannhet herliggjort, med den samme herlighet som han hadde hatt fra evighet av hos Faderen. Åndsutgytelsen på pinsedagen var himmelens bekreftelse på at Frelserens høytidelige innvielse var fullbyrdet. I samsvar med sitt løfte hadde han sendt Den hellige ånd fra himmelen til sine disipler som et tegn på at han nå, både som prest og konge, hadde mottatt all makt i himmelen og på jorden og var salvet for sitt folk. - Mesterens etterfølgere, 38.

Kapittel 18 - Engler fra Pinsen til de siste Dager

Engler beskytter viktige sannheter

Jeg så at Guds engler hadde fått i oppgave å våke spesielt over de hellige, viktige sannhetene som skulle tjene som et ankerfeste for Kristi disipler ned gjennom alle slektsledd. Den Hellige Ånd hvilte særlig på apostlene, som var vitner om Herrens korsfestelse, oppstandelse og himmelfart - viktige sannheter som skulle være Israels håp. Alle skulle se på verdens Frelser som sitt eneste håp, og vandre på den veien han hadde åpnet ved å ofre sitt eget liv, ved å holde Guds lov og leve etter den. Jeg så den visdom og godhet Jesus viste ved å utstyre disiplene med kraft til å fortsette det samme arbeidet som jødene hadde hatet ham for og drept ham for. I hans navn hadde de makt over Satans gjerninger. Det tidsrommet som omfattet Jesu død og oppstandelse, var omgitt av en glorie av lys og herlighet som udødeliggjorde sannheten om at han var verdens Frelser." - Budskap til kirken, 236.

Peter og Johannnes blir løslatt fra fengselet

Kort tid etter at Den hellige ånd var kommet ned, og umiddelbart etter en tid med inderlig bønn, gikk Peter og Johannes opp til tempelet for å be, og de fikk se en forpint og lamslått krøpling.... Disiplene så på ham med medlidenhet. "Og Peter og Johannes festet blikket på ham og sa: "Se på oss! "Sølv og gull har jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg eder. I Jesu Kristi navn, Jesus fra Nasaret, stå opp og gå." - Profetiens Ånd 3:275, 276.

Da saddukeerne, som ikke trodde på en oppstandelse, hørte apostlene forkynne at Kristus hadde stått opp fra de døde, ble de rasende, for de forsto at hvis apostlene fikk lov til å forkynne om en oppstanden Frelser og gjøre mirakler i hans navn, ville læren om at det ikke fantes noen oppstandelse, bli forkastet av alle, og saddukeernes sekt ville snart bli tilintetgjort - The Master's Successors, 78.

Noen av embetsmennene og lederne i tempelet var saddukeere. Med hjelp av noen saddukeere arresterte lederne de to apostlene og satte dem i fengsel da det var for sent til at sakene deres kunne etterforskes samme kveld. - Profetiens ånd 3:278.

Satan og hans engler jublet, men Guds engler åpnet fengselsdørene og befalte apostlene, i strid med ypperstеprestenes og de eldstes befaling: "Gå og kom ut og tal alle disse livets ord til folket i helligdommen." - Åndelige gaver 1:83, 84.

Men ypperstepresten og hans meningsfeller hadde "sammenkalt rådet, de eldste av alle Israels barn. Prestene og rådsherrene hadde bestemt seg for å anklage disiplene for opprør og beskyldte dem for å ha myrdet Ananias og Saffira og for å planlegge å frata prestene deres myndighet.

Da de sendte bud etter fangene for å få dem brakt til seg, ble de svært forbauset over det budskapet de fikk: Fengselsdørene var blitt funnet forsvarlig låst, og vakten sto foran dem, men fangene var ikke å finne noe sted.

Kort tid etter kom denne forbløffende meldingen: Se, de mennene som du har satt i fengsel, er i helligdommen og underviser folket." Da gikk høvdingen og tjenerne og hentet dem, men ikke med makt, for de var redde for at de skulle bli steinet av folket!" Rett

Da de for andre gang sto foran mennene som syntes å være fast bestemt på å ødelegge dem, var det ingen frykt eller nøling i deres ord eller holdning. Og da ypperstepresten sa "Vi har uttrykkelig forbudt deg å undervise i dette navnet, og se, nå har du fylt Jerusalem med din lære og vil bringe denne mannens blod over oss," svarte Peter: "Man bør adlyde Gud heller enn mennesker." Det var en himmelsk engel som utfridde dem fra fengselet og bød dem lære i helligdommen - Mesterens etterfølgere, 47-48.

Disse morderne ble rasende over disse fryktløse ordene, og de bestemte seg for å fukte hendene sine med blod igjen ved å drepe apostlene. De hadde planer om å gjøre dette da en Guds engel påvirket Gemaliels hjerte til å gi prestene og rådgiverne dette rådet: "Hold dere borte fra disse mennene, og la dem gå; for hvis dette rådet eller dette arbeidet er av mennesker, vil det ikke føre til noe; men hvis det er av Gud, kan dere ikke gjøre dem til intet. La dere ikke bli som de som til og med vil kjempe mot Gud." Rett

Onde engler oppildnet prestene og de eldste til å drepe apostlene, men Gud sendte sin engel for å avverge dette ved å la en stemme i kretsen av de jødiske lederne selv tale til forsvar for sine tjenere - Åndelige gaver 1:85.

Filip og den etiopiske hoffmannen

Himmelske engler våker over dem som søker opplysning. De samarbeider med dem som søker å vinne sjeler for Kristus. Engler tjener dem som skal bli arvinger til frelsen. Dette er vist i erfaringen til Filip og de etiopiske hoffmennene - The Bible Echo, 10. desember 1900.

Denne etiopiske hoffmannen var av høy rang og hadde stor innflytelse. Gud så at når han ble omvendt, ville han gi andre det lyset han hadde fått, og han ville utøve en mektig innflytelse for evangeliet. Guds engler fulgte denne lysets søker, og han ble trukket nær Frelseren. Ved Den Hellige Ånds åpenbaring brakte Herren ham i kontakt med en som skulle lede ham til lyset. - Konflikt og mot, 332.

Da Gud satte i gang Filips arbeid. . . lærte han at alle sjeler er dyrebare i Guds øyne, og at englene vil bringe lys til dem som trenger det. De himmelske englene påtar seg ikke å forkynne evangeliet. Gud sender sitt folk lys ved hjelp av englene spredning, og dette lyset vil bli gitt til verden gjennom Hans folk. - The Bible Echo, 10. desember 1900.

Paulus' omvendelse

Da Saulus var på vei til Damaskus, utstyrt med skriftlig fullmakt til å pågripe menn eller kvinner som forkynte Kristus og føre dem bundet til Jerusalem, jublet onde engler rundt ham. Men plutselig ble han grepet av et lys fra himmelen, som fikk de onde englene til å flykte og fikk ham til å falle raskt til jorden." - Budskap til menigheten, 200.

I historien om Saulus' omvendelse finnes det viktige prinsipper som vi alltid bør huske på. Saulus ble ført inn i Kristi nærvær. Han stoppet ham i hans spor og overbeviste ham om hans synd, men da Saul spurte "Hva vil du at jeg skal gjøre?" Gud brakte den spørrende jøden i kontakt med sin menighet for å få kunnskap om Guds vilje for ham. .....

Mens Saulus i sin ensomhet i Judas hus fortsatte å trygle og be, viste Herren seg i et syn for "en disippel ved navn Ananias" og fortalte ham at Saulus fra Tarsus ba og trengte hjelp. "Stå opp og gå inn i den gaten som heter Straight", sa engelens sendebud, "og spør i Judas' hus etter en mann som heter Saulus fra Tarsus; for se, han ber." ....

Ananias kunne knapt tro engelens ord, for det gikk mange rykter om Saulus' harde forfølgelse av de hellige i Jerusalem. ...

I lydighet mot engelens befaling oppsøkte Ananias mannen som nettopp hadde kommet med trusler mot alle som trodde på Jesu navn; han la hendene på den angrende, plagede mannen og sa: "Broder Saulus, det er Herren som har sendt meg, Jesus, som viste seg for deg på den veien du kom, for at du skulle få synet tilbake og bli fylt med Den hellige ånd." Rett

Og straks falt det som flass av øynene hans, og han fikk synet tilbake, og han reiste seg og ble døpt." - Mesterens etterfølgere, 68.

Paulus forlater Damaskus

Da Paulus forkynte Kristus i Damaskus, undret alle som hørte ham seg. . . . . Motstanden ble så sterk at Paulus ikke kunne få lov til å fortsette sitt arbeid i Damaskus. Et himmelsk sendebud ba ham om å reise bort for en tid, og han "dro bort til Arabia", Gal. Gal 1,17, hvor han fant en trygg havn.

Her i ørkenens ensomhet hadde Paulus rikelig anledning til stille studier og meditasjon. Jesus var med ham, bekreftet hans tro og ga ham visdom og nåde i det rikeste mål - Mesterens etterfølgere, 70-72.

Paulus' tjeneste i Antiokia sammen med Barnabas styrket hans overbevisning om at Herren hadde kalt ham til en spesiell tjeneste blant hedningene. Da Paulus omvendte seg, hadde Herren forkynt at han skulle være en apostel for hedningene "for å åpne deres øyne, så de kan vende om fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud, så de kan få syndenes forlatelse og arverett sammen med dem som er helliget ved troen på meg." Apostlenes gjerninger 26,18. Engelen som viste seg for Ananias, hadde sagt om Paulus: "Denne

mannen er mitt redskap, han som jeg har utvalgt til å bære mitt navn for hedninger og konger og Israels barn." Apostlenes gjerninger. 9,15. Og Paulus selv fikk besøk av en engel fra himmelen senere i sitt kristenliv, mens han ba i tempelet i Jerusalem, som befalte ham: "Gå! For jeg vil sende deg til hedningene langt borte." Apostlenes gjerninger 22,21; Mesterens etterfølgere, 88.

Kornelius og Peter

Den samme hellige vekteren som sa om Abraham: "Jeg kjenner ham!" kjente også Kornelius og sendte ham et direkte budskap fra himmelen - Mesterens etterfølgere, 75.

Engelen viste seg for Kornelius mens han ba. Da høvedsmannen hørte navnet sitt nevnt, ble han redd, selv om han visste at budbringeren var kommet fra Gud, og han sa "Hva er det, Herre?" - Mesterens etterfølgere, 75.

Send en mann til Simon, som heter Peter, og som bor hos garveren Simon. Og fortell ham hvor garveren Simon bor. Så gikk Herrens engel til Peter og gjorde ham rede til å ta imot mennene." - Ellen G. White 1888 Materialer, 1746.

Kornelius fulgte synet med glede. Da engelen hadde gått, "kalte han til seg to av sine tjenere og en gudfryktig soldat av dem som var igjen, og han fortalte det til dem alle og sendte dem til Jaffa." . . . . Det var ikke nødvendig for engelen å fortelle Kornelius historien om korset. En mann som selv var utsatt for menneskers skrøpelighet og fristelser, slik som høvedsmannen, skulle fortelle ham om den korsfestede og oppstandne Frelseren. I sin visdom bringer Herren dem som søker sannheten, i kontakt med sine medmennesker som kjenner sannheten." -Review and Herald, 6. april 1911.

Umiddelbart etter samtalen med Kornelius gikk engelen til Peter, som på det tidspunktet var i bønn fra taket av sin bolig i Jaffa. - Review and Herald, 13. april 1911.

Peter hadde ikke lyst til å påta seg den plikten han var pålagt av en guddommelig befaling. Da han fortalte om sin opplevelse, forsvarte han ikke sin handling ut fra generelle prinsipper, men som et unntak, på grunn av en guddommelig åpenbaring. Og resultatet overrasket ham. Da Kornelius hadde fortalt ham om sin opplevelse og om engelens ord, som viste

Da Peter fikk et syn, erklærte han: "Nå har jeg virkelig forstått at det ikke finnes noen personlighet hos Gud, men at den som frykter ham og øver rettferdighet, er velbehagelig for ham i alle folkeslag." - Utgitte manuskripter 6:328, 329.

Peter løslatt fra fengsel

Til slutt var dagen for Peters henrettelse fastsatt, men de troendes bønner steg fortsatt opp til himmelen. Og mens all deres styrke og sympati ble påkalt i inderlige appeller, våket Guds engler over den fengslede apostelen. var bundet på håndleddene med to lenker, hver lenke var festet til håndleddet til hver av vaktene hans. Han kunne derfor ikke bevege seg

uten at de visste om det. Fengselsdørene var forsvarlig festet, og en sterk vakt sto foran dem. Enhver mulighet for å bli befridd eller rømme med menneskelige midler var dermed avskåret." - The Redemption: or, The Preaching Ministry of Peter and the Conversion of Saul, 70.

Peter satt i fengsel og ventet på å bli ført ut dagen etter for å bli henrettet. Om natten sov han "mellom to soldater, bundet med to lenker, og utenfor døren var det en vaktmann som holdt vakt i fengselet. Og se, der stod en Herrens engel, og det skinte lys i fengselsrommet; han slo Peter i siden og vekket ham og sa: "Stå opp! "Stå opp!" Og lenkene falt av hendene hans."

Peter, som plutselig våknet, ble forferdet over den prakten som fylte fengselsrommet, og over skjønnheten til den himmelske budbringeren. Han forsto ikke situasjonen, men han visste at han var fri, og i sin forvirring ville han ha forlatt fengselet ubeskyttet mot den kalde natteluften. Guds engel, som var klar over alle omstendigheter, sa med kjærlig omsorg for apostelens behov: "Bind deg selv og ta på deg sandalene!"

Peter adlød betingelsesløst, men han var så overlykkelig over åpenbaringen av den himmelske herligheten at han ikke tenkte på å ta av seg kappen. Da sa engelen til ham: "Ta på deg kappen og følg meg!" Og han gikk ut og fulgte etter ham, men han skjønte ikke at det engelen gjorde, var virkelig; han trodde det var et syn han hadde sett. Og da de hadde passert den første og den andre vakten, kom de til jernporten som førte inn til byen; den åpnet seg for dem av seg selv, og de gikk ut. - Testimonies for the Church 5:748.

Ikke et ord blir sagt, og ingen skritt blir hørt. Engelen svever foran dem, omgitt av en blendende stråleglans, og Peter, som fortsatt er forvirret og tror han drømmer, følger etter sin befrier. Slik går de langs en gate, og så forsvinner engelen plutselig fordi dens oppgave er fullført.

Det himmelske lyset bleknet, og Peter befant seg plutselig i det dypeste mørke; men etter hvert som øynene hans ble vant til mørket, syntes det å forsvinne, og han innså at han sto alene i den stille gaten og kjente den kjølige nattluften på pannen. Nå skjønte han at han var fri og befant seg i en kjent del av byen; han kjente igjen stedet som ett, han ofte hadde besøkt, og som han neste morgen hadde forventet å passere for siste gang....

Postl gikk straks til huset hvor brødrene var samlet, og hvor de i dette øyeblikk var opptatt med inderlig bønn for ham. Da han banket på døren, kom en pike som hette Rode for å åpne. Og da hun kjente igjen Peters stemme, ble hun så glad at hun ikke åpnet porten, men løp inn og fortalte dem at Peter stod utenfor porten, men de sa til henne: "Du er gal!" Men hun forsikret dem om at det var som hun hadde sagt. Da sa de: "Det er hans engel! "Det er hans engel!" - Mesterens etterfølgere, 81-82.

Den samme engelen som hadde forlatt himmelens kongelige saler for å befri Peter fra hans forfølgers makt, hadde vært vredens og dommens budbringer til Herodes. Engelen som slo Peter for å vekke ham fra hans søvn; men det var med et annet slag han slo den onde kongen, og påførte ham dødelig sykdom - Profetiens ånd 3:344.

Stefanus' steining

"Men da han var full av Den Hellige Ånd, så han opp mot himmelen og fikk se Guds herlighet", og han sa "Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen står ved Guds høyre hånd." - Åndelige gaver 1:89.

Engler under Paulus' prekengjerning

I Efesos hadde det vært en omfattende og innbringende handel med produksjon og salg av små relikvieskrin og bilder som forestilte Artemistemplet og billedstøtten. De som var interessert i denne industrien oppdaget at inntektene deres ble mindre, og de ble enige om å legge skylden for denne uvelkomne endringen på Paulus' virksomhet....

Byen var nå i fullstendig opprør. De lette etter Paulus, men de kunne ikke finne apostelen. Brødrene, som hadde fått et forvarsel om faren, hadde i all hast ført ham bort fra stedet. Guds engler var blitt sendt for å beskytte apostelen; tiden var ennå ikke kommet for at han skulle lide martyrdøden." - Mesterens etterfølgere, 292, 293.

Da de dag etter dag gikk ut til andaktene sine, fulgte en kvinne med en spådomsånd i seg etter dem og ropte ut: "Disse mennene er den høyeste Guds tjenere, de som viser oss veien til frelse." Denne kvinnen var en spesiell agent for Satan, og da djevlene ble tvunget av Kristi nærvær, ble den onde ånden som var i henne, vanskelig å behage i apostlenes nærvær. Satan visste at hans rike var under angrep, og han motsatte seg Guds tjeneres arbeid. Denne kvinnens anbefaling var til skade for saken og avledet folkets oppmerksomhet fra de sannheter som ble presentert for dem, og kastet et dårlig rykte over arbeidet ved å få folk til å tro at de mennene som talte med Guds Ånd og kraft, var påvirket av den samme ånd som denne sataniske agenten.

Apostlene holdt ut denne motstanden i flere dager, og så befalte Paulus, under inspirasjon av Guds Ånd, den onde ånden å forlate kvinnen. Slik ble Satan imøtekommet og irettesatt. Kvinnens umiddelbare og vedvarende taushet vitnet om at apostlene var Guds tjenere, og at demonen hadde anerkjent dem som slike og adlydt deres befalinger. Da kvinnen kastet ut djevelens ånd og ble seg selv igjen, ble herrene hennes skremt over deres makt. De så at alt håp om å få penger fra hennes spådommer og spåkoner var ute, og de innså at hvis apostlene fikk lov til å fortsette sitt arbeid, ville deres egen inntektskilde snart bli avskåret." - Paulus' Livsberetninger, 74, 75.

Etter at kvinnen var blitt befridd fra den onde ånden, ble hun en Kristi etterfølger. Hennes herrer så at håpet om gevinst var ute, og de tok med seg Paulus og Silas og førte dem frem for øvrigheten og anklaget dem for å ha oppviglet byen. Dette vakte oppsikt.

Folkemengden reiste seg mot disiplene, og herskerne befalte at fangene skulle bli slått." - Review and Herald, 29. juni 1905.

Etter å ha gitt dem mange slag, ble de kastet i fengsel, og fangevokteren fikk ordre om å holde dem trygt bevoktet. Da han hadde fått en slik befaling, satte han dem i det innerste fengselet og bandt føttene deres fast til gapestokken. Men Guds engler fulgte dem innenfor fengselsmurene - Åndelige gaver 1:95, 96.

Apostlene led store smerter på grunn av den pinefulle behandlingen, men de klaget ikke. I stedet oppmuntret de hverandre i fangehullets mørke og ødehet ved å be og lovsynge Gud fordi de var blitt funnet verdige til å lide skam for hans skyld.... Med forbløffelse hørte de andre fangene lyden av bønn og sang fra det innerste fangehullet - Mesterens etterfølgere, 117.

Men så lenge menneskene var grusomme og hevngjerrige, eller på kriminelt vis neglisjerte det alvorlige ansvaret som hvilte på dem, hadde Gud ikke glemt å være nådig mot sine lidende tjenere. En engel ble sendt fra himmelen for å løslate apostlene. Da han nærmet seg det romerske fengselet, skalv bakken under føttene hans, hele byen ble rystet av jordskjelvet, og fengselsmurene svaiet som siv i vinden. De tunge dørene med bolter fløy opp, og lenker og lenker falt av hender og føtter på alle fangene - Profetiens Ånd 3:382, 383.

Under sin tjeneste i Efesos mottok apostelen Paulus spesielle tegn på Guds gunst. Guds kraft fulgte hans arbeid, og mange ble helbredet fra kroppslige sykdommer. "Gud gjorde underfulle gjerninger ved Paulus' hender, slik at det til og med ble båret skjerf og belter fra hans kropp til de syke, og sykdommene forsvant fra dem, og de onde åndene gikk ut."

Disse håndfaste bevisene på overnaturlig kraft overgikk langt alt man tidligere hadde opplevd i Efesos, og mange av dem var av en slik art at de ikke kunne imiteres av en sekkepipespillers fingerferdighet eller en trollmanns sorte kunster. Ettersom disse

Da miraklene ble utført i Jesu fra Nasarets navn, fikk folket anledning til å se at himmelens Gud var mektigere enn gudinnen Artemis. Slik opphøyet Herren sin tjener over avgudsdyrkerne selv og uendelig mye høyere enn de mektigste og mest begunstigede trollmennene.

Men han som er herre over alle onde ånder, og som hadde gitt sine tjenere myndighet over dem, ville bringe enda større skam og nederlag over dem som foraktet og vanæret hans hellige navn. Moseloven hadde forbudt trolldom under dødsstraff, men likevel hadde det fra tid til annen blitt praktisert i hemmelighet av frafalne jøder. Under Paulus' besøk i Efesos var det i byen "noen av de omreisende jødiske trollmennene" som, da de så de miraklene han utførte, "forsøkte å nevne Herren Jesu navn over dem som hadde onde

ånder". Et forsøk ble gjort av "syv sønner av Shechua, en jødisk yppersteprest". Da de så en mann som var besatt av onde ånder, sa de til ham "Jeg påkaller deg ved den Jesus som Paulus forkynner." Men "den onde ånd svarte og sa til dem "Jesus kjenner jeg, og Paulus kjenner jeg, men du, hvem er du?" Og mannen som den onde ånd var i, kastet seg over dem og overmannet dem alle og mishandlet dem slik at de måtte flykte nakne og sårede ut av huset." ...

Nå kom det frem i lyset ting som tidligere hadde vært skjult. Noen av de troende hadde ikke helt gitt avkall på sin overtro da de tok til seg kristendommen. Til en viss grad fortsatte de å praktisere trolldom. Nå som de var overbevist om at de hadde tatt feil, "kom mange av dem som var blitt troende, og bekjente og fortalte hva de hadde gjort". Den gode innflytelsen strakte seg til og med til noen av dem som selv hadde utøvd trolldom, og flere av dem kom bærende på bøkene sine og brente dem opp foran alles øyne, og da verdien av dem ble beregnet. ...

Disse avhandlingene om spådommer og spådomskunst inneholdt regler og instruksjoner om hvordan man skulle forholde seg til onde ånder. De var regler for tilbedelse av Satan, instruksjoner om hvordan man kunne påkalle hans hjelp og få kunnskap fra ham - The Master's Successors, 153-154.

En utskrift av Demitrius' tale ble raskt distribuert. Tumultene var forferdelige. Hele byen så ut til å være i opprør. En mektig folkemengde samlet seg raskt og stormet mot Aquilas verksted i det jødiske kvarteret, som skulle passe på Paulus. I sitt vanvittige raseri var de i ferd med å rive ham i fillebiter. Men det var ikke der de fant apostelen. Brødrene hans var blitt informert om faren og hadde skyndt seg bort fra stedet. Guds engler ble sendt for å passe på den trofaste apostelen. - Beretninger om Paulus' liv, 143.

Da yppersteprestene og rådsherrene så virkningen av beretningen om Paulus' opplevelse, ble de grepet av hat mot ham. De så at han frimodig forkynte Kristus og utførte mirakler i hans navn. De så at folkemengden lyttet til hans tale, vendte seg bort fra sine lover og betraktet jødenes ledende menn som Guds Sønns mordere. Deres vrede ble tent, og de kom sammen for å rådslå om hva som best kunne gjøres for å stanse

bevegelsen. De ble enige om at det eneste trygge var å drepe Paulus. Men Gud visste hva de hadde i sinne, og engler ble sendt for å beskytte ham slik at han kunne leve og fullføre sitt oppdrag - Budskap til menigheten, 242.

Denne delen av historien var skrevet til formaning for oss, oss som verdens ende kommer over. Efeserne hevdet at de hadde kommunisert med usynlige vesener som de hadde fått kunnskap om det som skulle komme. I vår tid kalles denne kommunikasjonen med ånder for spiritisme, og de triksene disse mediene gjør, er ikke bare magi, bedrag og forstillelse. Apostelen sier det slik Den kamp vi har å kjempe, er ikke mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot mørkets verdensherskere, mot ondskapens åndelige

krefter i himmelrommet. Ta derfor på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag." - Ungdommens instruktør, 16. november 1893.

Den gamle fangen, som sto lenket til sin soldatvakt, viste ikke noe imponerende eller tiltrekkende i sin påkledning eller fremtoning som verden kunne gi ham ære. Men denne mannen, tilsynelatende uten venner, rikdom eller posisjon, hadde en følgesvenn som verdslige mennesker ikke kunne se. Englene i himmelen var hans følgesvenner. Hadde et av de skinnende sendebudene blinket ut med kongelig pomp og prakt, ville det ha bleknet i forhold til dette; konger og hoffmenn ville ha blitt slått ned. Hele himmelen var interessert i den ene mann som nå var vant til sin tro på Guds Sønn, Accounts of Paul's Life, 254.

Beleiringen av Jerusalem

Guds langmodighet med Jerusalem bidro bare til å forherde jødene ytterligere. Ved sitt hat og sin grusomhet mot Jesu disipler avviste de det siste tilbudet om nåde, unndro seg Guds beskyttelse og fjernet de skrankene som han hadde satt opp for Satan og hans engler, og nasjonen ble overlatt til den lederen som hun hadde valgt. Hennes barn hadde forkastet Kristi nåde, som kunne ha hjulpet dem til å bli kvitt sin onde skyld og bli seierherrer.

Satan oppildnet sjelens heftigste og laveste lidenskaper. Menneskene innså ikke at de var blottet for fornuft, og lot seg styre av sine impulser og blinde raseri. De ble djevelske i sin grusomhet. Satan sto i spissen for nasjonen, og den høyeste sivile og kirkelige myndigheter var i hans makt. - Profetiens ånd 4:29, 30.

Guds engler ble sendt for å utføre ødeleggelsesverket, slik at ikke en stein sto på en annen, og alt ble revet ned. - Utgitte manuskripter 21:66.

Johannes' åpenbaring

Frelseren taler om Gabriel i Åpenbaringsboken og sier at "han sendte bud ved sin engel og åpenbarte det i bilder for sin tjener Johannes, Åp 1,1. Og engelen sa til Johannes: "Jeg er din medtjener og en av dine brødre profetene." Åp 22,9. Hvilken vidunderlig

Tenk at den engelen som i verdighet kommer umiddelbart etter Guds Sønn, er utvalgt til å forkynne Guds hensikter for syndige mennesker!" - The Great Master, 99.

Gud hadde en spesiell gjerning for den elskede Johannes. Det var Satans skjebne å forhindre denne gjerningen, og han påvirket sine tjenere til å tilintetgjøre Johannes. Men Gud sendte sin engel og bevarte ham på en forunderlig måte. Alle som var vitne til Guds store kraft slik den kom til uttrykk i Johannes' befrielse, ble forbløffet, og mange ble overbevist om at Gud var med ham, og at det vitnesbyrdet han bar om Jesus, var sant. De som hadde forsøkt å tilintetgjøre ham, var redde for å prøve å ta livet av ham igjen, og han fikk lov til å fortsette å lide for Jesu skyld.

Han ble anklaget falskt av sine fiender, og kort tid etter ble han forvist til en øy, dit Herren sendte sin engel for å åpenbare for ham hva som skulle skje på jorden, og kirkens

tilstand gjennom tidene frem til verdens ende, dens frafall og den stilling den måtte innta hvis den skulle behage Gud og oppnå den endelige seier.

Engelen fra himmelen kom til Johannes i opphøyet prakt, og hans ansikt strålte av Guds overvinnende herlighet. Han viste Johannes hendelser av stor og betagende interesse i Guds kirkes historie, og forestilte ham de farlige kampene som Kristi etterfølgere måtte utholde. Johannes så dem gjennomgå brennende prøvelser, bli prøvet og renset i hvitt, og til slutt stå seirende og herlig frelst i Guds rike. Englens ansikt strålte av glede og var overmåte herlig da han viste Johannes kirkens endelige seier.

Da apostelen fikk se den endelige befrielsen av Guds menighet, ble han henrykt av det strålende skuet, og grepet av dyp ærbødighet og ærefrykt falt han ned for englens føtter for å tilbe ham. Den himmelske budbringeren løftet ham straks opp og sa som en mild irettesettelse: "Ikke gjør det! Jeg er din medtjener og en av dine brødre som har Jesu vitnesbyrd; tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd." Høyre

Så viste engelen Johannes den himmelske byen med all dens prakt og blendende herlighet. Begeistret og overveldet, og apostelen glemte den tidligere irettesettelsen, falt han igjen ned for å tilbe ved engelens føtter. Igjen kom den milde irettesettelsen: "Gjør ikke dette; jeg er din medtjener og av dine brødre profetene og av dem som holder ordene i denne boken; tilbe Gud. - Åndelige gaver 1:130, 131.

Kristus, den kongelige budbringer, kom til Johannes da han befant seg på den havisolerte øya og ga ham de mest forunderlige åpenbaringer om seg selv - Tidenes tegn, 3. mars 1890.

Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere enn Jesus Kristus. Det faktum at han setter sin høyre fot på havet og sin venstre på jorden, viser hvilken rolle han spiller i den siste fasen av den store kampen mot Satan. Denne rollen er et uttrykk for hans uovertrufne autoritet og makt. Kampen har blitt mer og mer intens gjennom tidene og vil fortsette å bli det helt til mørkets makter når sitt klimaks i denne tidsalderens siste dager. I samarbeid med onde mennesker vil Satan forføre hele verden og de kirkesamfunnene som ikke omfavner kjærligheten til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper ut med høy røst. "Hans røst vil lyde med overveldende kraft og autoritet til dem som har sluttet seg til Satan i kampen mot sannheten. S.D.A. Bibelkommentar 7:971.

Engler i middelalderen

På 1200-tallet fikk pavedømmet det mest forferdelige av alle sine instrumenter: inkvisisjonen. Mørkets fyrste arbeidet sammen med de ledende mennene i det pavelige hierarkiet. Når de holdt sine hemmelige råd, hadde Satan og hans engler kontroll over de onde menneskenes sinn. I deres midte sto en usynlig Guds engel og skrev ned den forferdelige beretningen om deres syndige beslutninger - The Great Controversy, 42.

Den protestantiske reformasjonen

Satans synagogeleders fane var høyt hevet, og villfarelsen så ut til å seire, og reformatorene førte ved Guds nåde en fremgangsrik krig mot mørkets hærer. Jeg ble presentert for hendelser fra reformatorenes historie. Jeg vet at Herren Jesus og hans engler følger kampen mot Satans makter med stor interesse. Satan, som kombinerer sine hærer med onde mennesker, med det formål å slukke det guddommelige lyset." - Utvalgte Budskap 3:110.

Luther

En dag, mens han lette gjennom bøkene i universitetsbiblioteket, oppdaget Luther en latinsk bibel. . . . . Med en blanding av ærefrykt og undring bladde han i de hellige bladene, og med bankende hjerte leste han livets ord for seg selv, mens han av og til stanset opp og utbrøt "Å, at Gud ville gi meg en slik bok!" Himmelens engler var ved hans side, og klare stråler fra Guds trone åpenbarte sannhetens skatter for hans forstand. - Profetiens ånd 4:96.

Når fiendene påberopte seg skikker og tradisjoner eller pavens krav og autoritet, imøtegikk Luther dem med Bibelen og Bibelen alene. Dette var argumenter de ikke kunne imøtegå, og derfor krevde de høylytt hans blod, akkurat som jødene hadde krevd Jesu blod. Men Luther lot seg ikke knekke av deres raseri. Gud hadde et verk å gjøre for ham å gjøre, og himmelens engler ble sendt for å beskytte ham - Profetiens Ånd 4:108, 109.

Her var en ensom mann som hadde vakt presters og folks raseri. Han ble innkalt til Augsburg for å forsvare sin tro, og han fulgte innkallelsen. Den ene mannen som hadde vakt presters og folks raseri, ble stilt for retten foran dem som hadde fått verden til å skjelve - et saktmodig lam omringet av rasende løver; likevel sto han ufortrødent opp for Kristi og sannhetens skyld, og med en hellig veltalenhet som bare sannheten kan inspirere, ga han grunnene for sin tro. Hans fiender forsøkte på forskjellige måter å skjule det klare forsvaret for sannheten. For det første forsøkte de å smigre ham med løftet om at han ville bli opphøyet og æret. Men liv og ære var verdiløst for ham hvis de skulle kjøpes med sannheten som betaling.

Med et klarere og klarere lys skinte Guds ord inn i hans forstand og ga ham en klarere fornemmelse av pavedømmets villfarelser, korrupsjon og hykleri. Hans fiender forsøkte da å skremme ham og få ham til å avsverge sin tro, men han sto frimodig opp og forsvarte sannheten. Han var villig til å dø for sin tro hvis Gud krevde det, men å oppgi den? - Det ville han aldri gjøre! Gud beskyttet hans liv. Han ba om at engler måtte følge ham og holde fiendenes raseri og planer i sjakk -Spiritual Gifts 4b:118, 119.

Hvis menighetens øyne hadde blitt åpnet, ville de ha sett Guds engler i deres midte som kastet lys gjennom villfarelsens mørke og åpnet sinn og hjerter for å ta imot sannheten. - Profetiens ånd 4:124.

Melancthon

Samme dag hadde Grünæus blitt indignert over en preken av Faber, en av de ledende katolske universitetsdoktorene, og da han var ferdig med å tale, hadde han beskyldt ham for å forsvare visse avskyelige vranglærer. Faber skjulte sitt sinne, men straks etter gikk han til kongen og fikk en arrestordre på den brysomme læreren fra Heidelberg. Melanchthon var ikke i tvil om at Gud hadde reddet sin venn ved å sende en av sine hellige engler for å advare ham. - Profetiens ånd 4:164, 165.

Pilegrimsfedrene

Selv om de levde i eksil og hadde mange vanskeligheter, vokste kjærligheten og troen deres seg sterk. De stolte på Herrens løfter, og han sviktet dem ikke i nødens stund. Hans engler var med dem og oppmuntret og trøstet dem. Og da Guds hånd syntes å lede dem over havet til et land hvor de selv kunne grunnlegge en stat og etterlate sine barn den dyrebare arven av religiøs frihet, dro de av sted uten å nøle. - Den store striden, 291.

De tre englene i Åpenbaringen 14

Kristus kommer for andre gang, med makt til å frelse. For å forberede menneskene på denne hendelsen har han sendt budskapene fra den første, andre og tredje engelen. Disse

Engler representerer dem som tar imot sannheten, med kraft til å åpne evangeliet for verden - S.D.A. Bibelkommentar 7:978, 979.

William Miller

Jeg så Gud sende sin engel til en bonde som ikke trodde på Bibelen, for å påvirke hans hjerte og få ham til å granske profetiene. Guds engler besøkte denne utvalgte mannen gjentatte ganger for å lede hans sinn og lade hans forstand med profetier som alltid hadde vært uklare for Guds folk. Han fikk begynnelsen på sannhetens kjede, og han ble ledet til å granske ledd etter ledd, inntil han så på Guds ord med forbauselse og beundring. . . . .

Guds engler fulgte William Miller på hans misjon. Han var fast og uredd, og forkynte fryktløst budskapet,.... Selv om han ble motarbeidet både av kristendommens bekjennere og av verden, og trakassert av Satan og hans engler, avsto han ikke fra å forkynne det evige evangelium for massene overalt hvor han ble invitert, og fra fjern og nær utstøtte han ropet: "Frykt Gud og gi ham ære, for hans dommens time er kommet." -Spiritual Gifts 1:128, 132.

Anstifteren av alt ondt søkte ikke bare å motarbeide adventbudskapets virkninger, men også å ødelegge budbringeren selv. Miller anvendte Skriftens sannhet i praksis på sine tilhørere, bebreidet dem for deres synder og rokket ved deres selvtilfredshet, og hans enkle og skarpe ord vekket deres fiendskap. Menighetsmedlemmenes motstand mot hans budskap oppmuntret de mest ondskapsfulle til å gå enda lenger, og hans fiender rådde ham til å ta livet av seg da han forlot møtestedet. Men det var hellige engler i forsamlingen, og en av dem, i skikkelse av et menneske, tok Herrens tjeners arm og førte ham i sikkerhet fra den rasende mobben. - The Great Controversy, 234.

Mange prester er selv ikke villige til å ta imot dette frelsende budskapet, og hindrer dem som ville ha tatt imot det. Sjelenes blod hviler på dem. Predikanter og lekfolk gikk sammen for å motarbeide dette budskapet fra himmelen og forfulgte William Miller og hans medarbeidere. Falske rykter ble spredt for å skade hans innflytelse, og når han tydelig hadde forkynt Guds råd og lagt frem skarpe sannheter for sine tilhørere, ble det ved flere anledninger vakt stor harme mot ham, og noen lå på lur ved veien for å drepe ham da han forlot møtestedet. Men Guds engler ble sendt for å beskytte ham, og de førte ham trygt bort fra den rasende folkemengden. - Åndelige gaver 1:136.

Kapittel 19 - Engler i Ellen Whites Opplevelser

Ellen Whites kall til å bli profet

Mens jeg ba ved familiealteret, kom Den Hellige Ånd over meg, og det virket som om jeg steg høyere og høyere, langt over den mørke jorden. Jeg snudde meg rundt for å se etter adventsmenneskene i verden, men kunne ikke finne dem da en stemme sa til meg "Se igjen, og se litt høyere!" Jeg så nå oppover og fikk øye på en rett, smal sti som lå høyt over bakken. På denne stien gikk adventfolket fremover mot byen, som lå i den andre enden av stien. I begynnelsen av stien bak dem var det et sterkt lys, som en engel fortalte meg var midnattsropet. Dette lyset bestrålte hele stien og lyste opp føttene deres slik at de ikke skulle snuble. Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var rett foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. - Budskap til menigheten, 21.

Da jeg var sytten år gammel... ...kom en himmelsk gjest og snakket til meg og sa: "Jeg har et budskap til deg." "Hvorfor", tenkte jeg, "dette må jo være en stor misforståelse." Ordene ble sagt igjen: "Jeg har et budskap som du skal overbringe. Skriv det ned til folk slik jeg gir det til deg." - Prekener og taler 2:252.

Paktens ark i himmelen

Herren ga meg et syn av den himmelske helligdom. Guds tempel åpnet seg i himmelen, og jeg fikk se Guds ark som var dekket av nådestolen. To engler sto ved hver ende av arken, med vingene spredt ut over nådestolen, og de vendte ansiktene mot den. Min ledsagende engel fortalte meg at hele den himmelske hærskare så med ærbødig ærefrykt på Guds lov, som var blitt skrevet av Guds finger." - Life of James White and Ellen G. White, 236.

Arken i den jordiske helligdommen var mønsteret for den sanne arken i himmelen. Derfor sto det levende engler ved siden av den himmelske arken, hver med en vinge som skygget for nådestolen og rakte opp i luften, mens den andre vingen var foldet sammen, som tegn på ærbødighet og ydmykhet." - Signs of the Times, 24. juni 1880.

Å, om alle kunne se vår dyrebare Frelser som han, en Frelser. La hans hånd trekke til side det forheng som skjuler hans herlighet for våre øyne. Det viser ham i hans høye og hellige sted. Hva er det vi ser? Vår Frelser, ikke taus eller passiv. Han er omgitt av himmelske intelligensvesener, kjeruber og serafer, ti tusen ganger ti tusen engler.

Alle disse himmelske vesenene har ett mål over alle andre som de bryr seg dypt om - Hans menighet i en fordervet verden. De arbeider for Kristus under Hans befaling, for å frelse til det ytterste alle som er i Ham og tror på Ham. Disse himmelske vesener arbeider raskere på sitt oppdrag, forenet i en hellig allianse, i en stor og edel enhet, for å vise den korsfestede og oppstandne Frelserens kraft, medfølelse, kjærlighet og herlighet.

I sin tjeneste illustrerer disse himmelske hærskarer hva Guds kirke bør være. Kristus arbeider for deres skyld i de himmelske salene, og sender ut sine sendebud til alle deler av kloden for å bistå enhver lidende som ser til ham for hjelp, for åndelig liv og kunnskap. Bibelkommentar 7:967, 968.

Satan før hans fall og slik han er nå

Satan var en gang en æret engel i himmelen, nest etter Kristus i rang. Hans ansikt var, i likhet med de andre englenes, mildt og preget av lykke. Hans panne var høy og bred, noe som vitnet om stor forståelse. Hans skikkelse var fullkommen, og hans oppførsel edel og majestetisk. - Budskap til kirken, 174.

Satan ble presentert for meg slik han en gang var, en lykkelig og opphøyet engel. Så så jeg ham slik han er nå. Han har fremdeles en kongelig skikkelse. Hans ansiktstrekk er fortsatt edle, men ansiktet viser at han er ulykkelig og full av angst, bekymring, svik og all slags ondskap. Pannen som en gang var så edel, har begynt å falle ned igjen ved øynene. Jeg så at han så lenge hadde hengitt seg til det onde at alle gode egenskaper var ødelagt og alle onde trekk var velutviklet. Øynene hans var listige og utspekulerte og røpet stor sluhet. Han var stor av vekst, men kjøttet hang løst rundt hendene og i ansiktet. Da jeg så ham, hadde han haken hvilende i venstre hånd og så ut til å være fordypet i dype tanker. I ansiktet hans var det et smil så fullt av ondskap og djevelsk list at det fikk meg til å skjelve. Han har dette smilet like før han griper sitt bytte, og når han har byttet i sin snare, blir smilet uhyggelig. - Budskap til menigheten, 183.

Engler som Ellen White så i syner og drømmer

Jeg drømte at flere av brødrene i California var samlet til et møte for å legge best mulige planer for arbeidet i den kommende tid. Noen mente det var klokt å unngå de større byene og arbeide på mindre steder. Min mann talte innstendig for at de beste planene skulle legges, og at det skulle gjøres en større innsats som ville stå i bedre samsvar med karakteren av vårt budskap.

En ung mann, som jeg ofte har sett i drømmer, kom inn på møtet. Han lyttet med stor interesse til det som ble sagt, og så sa han med autoritet og fast overbevisning: "Høyre

Byene og landsbyene er en del av Herrens vingård. De må høre advarselsbudskapene. Sannhetens fiende forsøker å lede folket bort fra sannheten om at Gud skal så i alle vann." - Ellen G. White's Life Stories, 208.

I mitt arbeid er jeg knyttet til mine hjelpere, og jeg er også knyttet til og i nær kontakt med min Instruktør og andre himmelske intelligensvesener. De som er kalt av Gud, bør være i kontakt med ham gjennom hans Hellige Ånd, slik at de kan bli undervist av ham." - Spalding and Magan Collection, 462.

Da jeg reiste på toget, klarte jeg ikke å sitte oppreist. Mannen min gjorde klar en seng på setet, og jeg la meg ned med vondt i hodet og hjertet....

I denne sinnstilstanden sovnet jeg og drømte at en høy engel sto ved min side og spurte meg hvorfor jeg var trist. Jeg fortalte ham om tankene som hadde plaget meg, og sa Jeg kan gjøre så lite godt, hvorfor kan vi ikke være sammen med barna våre og nyte deres selskap? Da sa han til meg: Du har gitt Herren to vakre blomster, og duften av dem er like søt som røkelse for ham og mer dyrebar i hans øyne enn gull og sølv, for det er en gave av hjertet. Den trekker på hjertets fibre som ingen offergave kan. Du skal ikke se på det som er her og nå, men holde blikket festet på din plikt, på Guds ære, og følge Hans åpenbarende forsyn, så skal veien lyses opp for deg. Hver selvfornektelse, hvert offer, er nøye nedskrevet og vil bringe sin belønning. - Åndelige gaver 2:129, 130.

Jeg drømte at en ung mann som så hyggelig ut, kom inn i rommet jeg befant meg i umiddelbart etter at jeg hadde snakket. Denne personen hadde vist seg for meg i viktige drømmer for å instruere meg fra tid til annen de siste tjueseks årene. Han sa til meg Du har gjort folk oppmerksomme på viktige emner som er fremmede og nye for mange. For noen er de meget interessante. Arbeidet med ord og lære har gjort hva det kunne for å bringe sannheten, noe som har reist spørsmål hos mange og vekket interesse. Men hvis det ikke ble gjort mer for å gjøre inntrykk på folk, ville det dere gjør nå, være nesten fruktløst. - Review and Herald, 4. november 1875.

Når folk ofte spør om min tilstand i synet etter at jeg har kommet ut av det, svarer jeg at når Herren finner det for godt å gi meg et syn, blir jeg ført inn i Jesu og englenes nærvær og er helt fortapt i jordiske ting. Jeg kan ikke se lenger enn dit engelen viser meg. Min oppmerksomhet er ofte rettet mot scener som skjer på jorden." - Åndelige gaver 2:292.

Slaget ved Manassas

Jeg har et syn av det ulykksalige slaget ved Manassas i Virginia. Det var det mest forferdelige og pinefulle drama. Konføderasjonshæren hadde alt i sin makt og var forberedt på et forferdelig slag. Nordstatshæren bredte seg ut i triumf og var ikke i tvil om at de ville seire. Mange var dumdristige og rykket skrytende frem, som om seieren allerede var deres. Da de nærmet seg slagmarken, var mange av dem blitt svake av slit og mangel på forfriskninger. De hadde ikke forventet et så kraftig sammenstøt. De kastet seg inn i kampen og kjempet tappert og desperat. Det var tap på begge sider. Både nordstatene og

Sørstatene led sterkt. Sørstatene fikk merke slagets konsekvenser, og etter kort tid ville de ha blitt drevet enda lenger tilbake. Nordstatene stormet frem, selv om ødeleggelsene var svært store.

Først da kom en engel ned og viftet med hånden. Umiddelbart ble det forvirring i rekkene. Dette fikk nordstatene til å innse at troppene deres var på tilbaketog, selv om de i

virkeligheten ikke var det, og en hodeløs retrett begynte. - Vitnesbyrd for menigheten 1:266, 267.

Sanatorium lær

I drømmen min var jeg på et helseretreat, og lederen min ba meg om å være oppmerksom på alt. Jeg befant meg på et bortgjemt sted hvor jeg ikke kunne bli sett, men jeg kunne se alt som skjedde i rommet. Folk satt og gjorde opp regnskapet sammen med deg, og jeg hørte dem protestere til deg over de store beløpene som ble brukt på pensjoner, rom og behandling. Jeg hørte deg nekte å redusere budsjettet med fast og bestemt stemme. Jeg ble overrasket over at budsjettet var så høyt. Det virket som om du kontrollerte det.

Jeg så at din oppførsel gjorde inntrykk på mange av dem som satte inn penger, og det var ikke bra for institusjonen. Jeg hørte at noen av dine brødre bønnfalt deg og sa at du ikke handlet klokt og urettferdig, men du var helt tro mot deg selv i din oppførsel. Du hevdet at du arbeidet for institusjonens beste. Men jeg så at folk som forlot helsesenteret, var alt annet enn fornøyde. . . . . .

Om natten så jeg deg i selskap med den gamle damen på institusjonen. Så langt andre kunne se, kunne dere ha vært mann og kone. Din oppførsel overfor alle andre var feil i Guds øyne, og mitt hjerte ble såret over tingenes tilstand. Jeg spurte dere: "Hvem har forhekset dere slik at dere ikke adlyder sannheten? Gud er misfornøyd. Du har såret Hans Hellige Ånd. Søster H vil aldri mer bli den hun var. Men dere er begge skyldige overfor Gud....

Det som skjedde inni meg, ble åpnet opp for meg. En stemme sa: "Følg meg, og

Jeg vil vise deg de synder som blir begått av dem som innehar ansvarsfulle stillinger." Jeg gikk gjennom rommene og så deg, en vaktmann på Sions murer, være svært intim med en annen manns hustru, forråde hellige sannheter, korsfeste din Herre på nytt. Tenker du på at det er en vekter, en Hellig, som er vitne til dine onde gjerninger, ser dine handlinger, hører dine ord, og disse er også nedtegnet i himmelens bøker?" - Utgitte Manuskripter 8:315-317.

Brune familier

Guds engel sa: Følg meg. Det var som om jeg befant meg i et rom i en enkel bygning, og det var flere unge menn som spilte kort. De så ut til å være veldig oppslukt av underholdningen de hadde, og de var så oppslukt at de ikke la merke til at noen kom inn i rommet. Det var unge jenter som så på spillerne, og ordene som ble sagt, var ikke av det edleste slaget. Det var en ånd og en innflytelse i rommet som ikke var av en art som renser og oppløfter sinnet og foredler karakteren...spurte jeg: Hvem er de, og hva skal denne scenen forestille? Så sa de: "Vent." ...

Jeg fikk en annerledes presentasjon. Det ble drukket flytende gift, og ordene og handlingene var alt annet enn egnet til seriøs tenkning, en klar oppfatning av forretningstenkning, ren moral og oppløftende for deltakerne...Jeg spurte igjen: "Hvem er disse?" Ganske

Svaret er: "En del av den familien du har besøkt. Sjelenes fiende, Guds og menneskenes store fiende, overhodet for makter og myndigheter, og herskeren over denne verdens mørke, har ansvaret her i kveld. Satan og hans engler fører med sine fristelser disse stakkars sjelene til deres egen undergang." - Utvalgte Budskap 3:41, 42.

N. D. Faulkhead og det skjulte tegnet

Broder Faulkhad innkalte meg til et møte. Jeg fortalte ham at jeg hadde et budskap til ham og hans kone, som jeg hadde forberedt og sendt dem flere ganger, men jeg følte at Herrens Ånd forbød meg å gjøre det. Jeg ba ham om å gi meg et tidspunkt da jeg kunne møte dem. Han svarte meg "Jeg er glad for at du ikke sendte det skriftlig til meg; jeg vil heller ha budskapet fra dine lepper; hadde det kommet på noen annen måte, ville jeg ikke tro at det var godt for meg." Så spurte han: "Hvorfor ikke gi meg budskapet nå?" "Hvorfor ikke nå?" sa jeg: "Vil du bli her for å høre det?" Han svarte at det ville han.

Jeg var veldig trett, for jeg hadde hatt de siste timene på skolen den dagen, men nå reiste jeg meg fra sengen der jeg lå og leste for ham i tre timer. Hjertet hans ble mykt, han fikk tårer i øynene, og da jeg sluttet å lese, sa han "Jeg tar imot alt som står der, alt dette er mitt." Mye av det jeg hadde lest om sønnen, handlet om Ekko-embetet og lidelsen fra begynnelsen. Herren åpenbarte også for meg Brotr Faulkheads forbindelse med frimurerne, og fortalte ham klart og tydelig at hvis han ikke brøt alle sine bånd med disse samfunnene, ville han miste sin sjel.

Han sa: "Jeg tar imot lyset: "Jeg tar imot det lyset Herren har sendt meg gjennom deg. Jeg vil handle ut fra det. Jeg er medlem av fem losjer, og tre andre losjer har jeg kontroll over. Jeg gjør alle deres forretninger. Nå skal jeg ikke lenger gå på møtene deres, og jeg skal avslutte mine forretningsforbindelser med dem så snart som mulig." Jeg gjentok for ham det min rådgiver hadde sagt om disse selskapene. Med tanke på noen bevegelser som rådgiveren min hadde gitt meg, sa jeg: "Jeg kan ikke fortelle deg alt jeg har fått. Riktig

Broder Faulkhead fortalte pastor Daniells og andre at jeg ga spesielle tegn som bare de høyeste i frimurerordenen kjente til, og som han nettopp hadde trådt inn i. Han sa at jeg ikke kjente tegnene, og at jeg ikke var klar over at jeg gav tegnene til ham. Dette var et spesielt bevis for ham på at Herren virket gjennom meg for å frelse ham." - Manuscripts 5:148, 149.

Engler var til stede mens Ellen White var våken

Da jeg våknet og så ut av vinduet, så jeg to hvite skyer. Så sovnet jeg igjen, og i drømmene mine ble disse ordene sagt til meg: "Se på disse skyene. Det var nettopp disse

skyene som omringet den himmelske hæren som forkynte fødselen av verdens Forløser for gjeterne." Jeg våknet og så ut av togvinduet igjen, og der var det to store hvite skyer, hvite som snø. De var klare, separate skyer, men den ene kom nærmere og berørte den andre, og de smeltet sammen et øyeblikk; så skilte de seg fra hverandre igjen, og forble separate som før. De forsvant ikke, men forble synlige om morgenen. Klokken tolv skiftet vi tog, og jeg så ikke skyene mer.

Gjennom hele dagen var jeg dypt berørt av tanken på at Guds engler omsluttet disse skyene som var rett foran oss, slik at vi kunne glede oss over deres veiledning, og også over vissheten om at vi ville få se Guds frelse på møtene i Brisbane. Og nå som møtene er over, og vi ser den fantastiske interessen folk viser, er jeg mer sikker enn noensinne på at himmelske engler har omsluttet disse skyene - engler som er sendt fra salene der oppe for å bevege folks hjerter. Og nå holdes den distraherende innflytelsen som noen ganger får adgang til våre leirområder, tilbake og avleder menneskenes tanker fra å tenke på de livsviktige sannhetene som blir brakt hver dag.

På dette møtet har tusenvis hørt evangeliets innbydelse og lyttet til sannheter de aldri før har hørt. Under hele møtet var det ingen høylytt motstand eller høylytt strid fra dem som hadde hjertet imot Guds lov. Vi hørte ingen offentlig motstand i hele byen. Dette var en uvanlig opplevelse, og vi trodde at Guds engler var til stede for å holde disse mørkets makter tilbake." - Review and Herald, 21. mars 1899.

Jeg led av revmatisme på venstre side og kunne ikke finne hvile på grunn av smertene. Jeg snudde meg fra side til side for å finne lindring for lidelsen. Det gjorde vondt i hjertet, noe som ikke var noe godt tegn for meg. Til slutt falt jeg i søvn.

Omtrent klokken halv ti forsøkte jeg å snu meg rundt, og da jeg gjorde det, oppdaget jeg at kroppen min var helt fri for smerte. Da jeg snudde meg fra side til side og beveget hendene, opplevde jeg en uvanlig frihet og letthet som jeg ikke kan beskrive. Rommet var fylt av lys, et vidunderlig mykt, himmelblått lys, og det virket som om jeg befant meg i armene på himmelske vesener.

Jeg hadde opplevd dette særegne lyset før i tider med spesiell velsignelse, men denne gangen var det tydeligere og gjorde et dypere inntrykk, og jeg følte en fred, en fred så full og rik at den ikke kan uttrykkes med ord. Jeg satte meg opp og så at jeg var omgitt av en lysende sky som var hvit som snø og hadde et mørkrosa skjær i kanten. Den mykeste, mest strålende musikk fylte luften, og jeg gjenkjente musikken som englesang. Så sa en stemme til meg: "Frykt ikke, jeg er din frelser. Hellige engler omgir deg." - Testimonies for the Church 9:65, 66.

Kapittel 20 - Engler i den siste Krisen

Gode og onde engler vil dukke opp

Sataniske redskaper i menneskeskikkelse vil delta i denne siste kampen for å motstå oppbyggingen av Guds rike. Himmelske engler i menneskelig forkledning vil også være til stede på slagmarken. De to motstridende partene vil fortsette å eksistere helt til det siste store Kapittelet i denne verdens historie er avsluttet." - Review and Herald, 5. august 1909.

Satan vil benytte enhver anledning til å lokke mennesker bort fra alliansen med Gud. Han og hans onde engler vil fremstå på jorden som mennesker som forsøker å bedra. Guds engler vil også fremstå som mennesker og vil gjøre alt som står i deres makt for å forpurre fiendens hensikter. Vi har en rolle å spille i dette. - Utgitte manuskripter 8:399.

Satan samler alle sine styrker for å angripe i det siste store slaget, og Kristi disiplers utholdenhet blir testet til det ytterste. Noen ganger ser det ut som om de må gi opp. Men et bønneord til Herren Jesus flyr som en pil til Guds trone. Guds engler blir sendt inn i kampen, og tidevannet snur." - I himmelske steder, 297.

Herren vil gjøre like store ting for dem som står fast på rettferdighetens side i de siste dagene av jordens historie... mektige engler skal beskytte dem. -Profeter og konger, 513.

De onde englenes arbeid gjennom spiritisme

Satan har lenge hatt sine siste forsøk på å forføre verden, litt etter litt

har han beredt veien for sitt mesterverk av bedrag i utviklingen av spiritismen. Han har ennå ikke fullført sine planer fullt ut, men han vil nå dit i løpet av den siste rest av tid som er igjen. . . . . Med unntak av dem som blir bevart ved Guds kraft gjennom troen på hans ord, vil hele verden bli trukket inn i denne forførelsen." - The Great Controversy, 561, 562.

Spiritismen er bedragets mesterverk. Det er Satans mest vellykkede og fascinerende bedrag - noe som fanger forståelsen til dem som har lagt sine kjære i graven. Onde engler kommer i form av deres kjære, forteller om hendelser i deres liv og gjør ting som de gjorde mens de var i live. På denne måten får de folk til å tro at deres døde venner er engler som svever over dem og snakker til dem. Disse onde englene som utgir seg for å være avdøde venner, blir betraktet som en viss form for avgudsdyrkelse, og for mange mennesker har deres ord større vekt enn Guds ord." - Signs of the Times, 26. august 1889.

Før Herren kommer, vil "Satans makt med all løgn og tegn og under og med all urettferdighetens bedrag" bli åpenbart. Og apostelen Johannes, som beskriver den mirakuløse kraften som vil vise seg i endetiden, sier: Den gjør store tegn, så den til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden for øynene på menneskene. Og den forfører dem som bor på jorden, ved de tegn som den har fått makt til å gjøre." Det er ikke bare

bedrag som nevnes og forutses her! Folk blir forført av de underverkene som Satans medhjelpere har makt til å utføre, og ikke av de underverkene de gir seg ut for å utføre.- Det store slaget, 391.

Satan er en utspekulert fiende. Og det er ikke vanskelig for onde engler å representere både hellige og syndere som er døde, og å gjøre disse representasjonene synlige for menneskers øyne. Disse manifestasjonene vil komme hyppig, og de vil få en mer oppsiktsvekkende karakter etter hvert som vi nærmer oss tidens slutt." - Review and Herald, 1. april 1875.

Han har makt til å gjøre den avdødes venner lik mennesker. Likheten er perfekt. De kjente trekkene, ordene og stemmeleiet gjengis nøyaktig....

Mange vil bli møtt av djevelske ånder som utgir seg for å være kjære venner eller slektninger, og som forkynner de farligste vranglæren. Disse åndene vil appellere til vår inderlige deltagelse og vil utføre mirakler for å underbygge sine påstander. Vi må være forberedt på å motstå dem med Bibelens sannheter: at de døde ikke vet noe, og at de som opptrer på denne måten, er onde ånder.

Vi står foran "prøvelsens time, som skal komme over hele jorden for å prøve dem som bor på jorden". Åp 3,10. Alle hvis tro ikke er fast forankret i Guds ord, vil bli bedratt og overvunnet - The Great Controversy, 391, 396.

Budskapene fra åndene vil erklære at Gud har sendt dem for å overbevise dem som forkaster søndagen, om at de tar feil, og de vil hevde at både landets lover og Guds lov bør adlydes. De vil beklage den store ondskapen i verden og støtte de religiøse ledernes vitnesbyrd om at det moralske forfallet skyldes vanhelligelsen av søndagen. Det vil vekke stor vrede mot alle dem som nekter å anerkjenne sannheten i deres vitnesbyrd. Den store striden, 591.

Mirakler i endetiden

Før tidenes ende vil han gjøre enda større under. Så langt hans makt strekker seg, vil han utføre virkelige mirakler. Skriften sier "Den forfører dem som bor på jorden, ved de tegn som den har fått makt til å gjøre." Ikke bare de tegn den hevder å gjøre. Det er noe mer enn bare bedrag som påpekes i dette skriftstedet. - Vitnesbyrd for menigheten 5:698.

Vi trenger ikke å la oss bedra. Snart vil mirakuløse hendelser finne sted i nærkontakt med Satan. Guds ord erklærer at Satan vil utføre mirakler. Han vil gjøre mennesker syke og så plutselig fjerne sin sataniske makt fra dem. De vil da bli ansett som helbredet.

Disse tilsynelatende helbredelsesverkene vil bli en prøve for syvendedagsadventistene. Mange som har hatt stort lys, vil mislykkes i å vandre i lyset fordi de ikke er blitt ett med Kristus." - Utvalgte Budskap 2:53.

Noen vil bli fristet til å akseptere disse miraklene som om de kom fra Gud. De syke vil bli helbredet foran øynene våre. Mirakler vil bli utført foran våre øyne. Er vi forberedt på den prøven som venter oss når disse Satans løgnaktige underverker blir mer åpenbare? Vil ikke mange sjeler falle i snarene og bli fanget? Ved å avvike fra Guds klare påbud og befalinger, og ved å handle på grunnlag av fabler, forbereder mange sine sinn til å ta imot disse løgnaktige underverkene. Vi må nå alle bestrebe oss på å ruste oss for den kampen vi snart må gå inn i. Troen på Guds ord, som vi under bønn må granske og anvende i det praktiske liv, vil være vårt skjold mot Satans makt og gjøre oss til seierherrer ved Kristi blod." - Testimonies for the Church 1:302.

Onde ånder som er aktive blant resten av folket

De dødes skikkelse vil vise seg ved Satans listige bedrag, og mange vil knytte seg til ham som elskere og komme med løgner. . . . Midt iblant oss vil noen vende seg bort fra troen og omfavne djevelens ånder og lære." - The Upward Look, 317.

Spiritister vil presse ting inn i en kamp med predikanter som lærer sannheten. Hvis de gir seg, vil de utfordre dem. De siterer skriften, akkurat som Satan gjorde med Kristus. "Prøv alt", sier de. Men deres tankeeksperimenter er å lytte til deres villedende tenkning og slutte seg til deres kretser. Men sammen med mørkets engler tar de skikkelse av døde venner og taler til dem som om de var lysets engler.

Deres kjære vil dukke opp i lysets kjeller, like gjenkjennelige som da de var på jorden. De vil undervise dem og snakke med dem. Og mange vil bli forført av dette fantastiske skuespillet av Satans makt. Den eneste sikkerhet for Guds folk er å være grundig kjent med sine bibler, og å forstå prinsippene i vår tro med hensyn til de dødes søvn." - Signs of the Times, 12. april 1883.

Jeg har fått se at onde engler i form av troende vil virke i våre rekker og bringe inn en sterk ånd av vantro. La ikke engang dette ta motet fra dere, men ta med et sant hjerte til Herrens hjelp mot de sataniske kreftene. Disse onde kreftene vil samles på våre møter og ikke motta velsignelse, men motarbeide innflytelsen fra Guds Ånd....

Vi bør aldri uttale ord som menneskelige lepper kan si, og som bekrefter onde engler i deres arbeid, men vi bør gjenta Kristi ord. Kristus var disse engleskarenes lærer før de falt fra sin høye stilling. - Utvalgte Budskap 3:410.

Satan og hans engler vil fremstå på denne jorden som mennesker, og vil blande seg med dem som Guds ord sier om: "Noen skal falle fra troen og lytte til forførende ånder og demoners lære." - Utgitte Manuskripter 8:345.

Når disse spiritistiske bedrag blir avslørt for hva de virkelig er - onde ånders skjulte virksomhet - vil de som arbeider med dem, miste forstanden." - Publiserte manuskripter 8:345.

Jeg så vårt folk i store kvaler, gråtende og bedende og påberopte seg Guds trofaste løfter, mens de gudløse omringet oss, spottet og truet med å drepe oss. De spottet oss for vår svakhet, de gjorde narr av oss fordi vi var så få, og de hånte oss med skarpe bemerkninger. De beskyldte oss for å gjøre oss uavhengige av hele verden. De hadde stanset forsyningene våre slik at vi ikke kunne kjøpe og selge, og de pekte på vår elendige fattigdom og vår bedrøvede tilstand. De kunne ikke se hvordan det skulle være mulig for oss å eksistere uten verden; vi var avhengige av verden og måtte innrette oss etter dens skikker og lover eller forlate den. Hvis vi var det eneste folket i verden som Herren hadde forbarmet seg over, så det dystert ut for oss.

De hevdet at de hadde sannheten, at mirakler ble utført blant dem, at engler fra himmelen talte med dem og vandret blant dem, at stor kraft og tegn og under ble utført blant dem, og at dette var det timelige tusenårsriket som de så lenge hadde ventet på. Hele verden var omvendt og enig i søndagsloven, og dette lille svake folket stod frem og trosset landets lover og Guds lov, og hevdet at de var de eneste på denne jorden som hadde rett. 209.

Engler vil gjøre det arbeidet menneskene forsømmer

Når guddommelig kraft forenes med menneskelig innsats, vil arbeidet spre seg som ild i en stubbåker. Gud vil bruke hjelpere hvis opprinnelse menneskene ikke vil være i stand til å spore; engler vil utføre et arbeid som menneskene kunne ha vært velsignet til å utføre hvis de ikke hadde forsømt Guds lov." - Review and Herald, 15. desember 1885.

Engler oppfyller behovene til Guds folk

Jeg så de hellige forlate byene og tettstedene, samle seg i grupper og oppholde seg på de mest avsidesliggende steder. Engler forsynte dem med mat og vann, mens de ugudelige led sult og tørst." - Budskap til kirken, 282.

I trengselstiden like før Kristi gjenkomst vil de rettferdige bli bevart av himmelske engler, men de som bryter Guds lov, vil ikke finne trygghet. Inntil den tid kan englene ikke beskytte dem som overtreder et av Guds bud." - Patriarker og profeter, 256.

Midt i trengselstiden, en trengselstid som aldri før, så lenge det har eksistert folkeslag, vil Hans utvalgte stå urokkelige. Satan og hele ondskapens hær kan ikke drepe selv de svakeste av Guds barn. Mektige engler beskytter dem, og for deres skyld vil Herren åpenbare seg som "gudenes Gud", som er fullt ut i stand til å frelse dem som setter sin lit til ham. - Profeter og konger, 513.

Satan personifisert

I denne antikristelige tidsalder vil den vise seg som den sanne Kristus, og da vil Guds lov bli fullstendig opphevet i nasjonene i vår verden. Opprøret mot Guds lov vil nå full modenhet. Men den virkelige lederen i alt dette opprøret er Satan forkledd som en lysets engel. Folk vil la seg forføre og vil opphøye ham i Guds sted og tilbe ham. Men allmakten

vil gripe inn, og for de frafalne menighetene som forener seg i opphøyelsen av Satan, vil dommen gå forut: "Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød, og hun skal brennes med ild. For Herren vår Gud er sterk, han som har dømt henne." - Testimonies for Preachers, 62.

Forkledd som en enkel lysskikkelse vil han vandre på jorden som en mirakelgjører. Med et vakkert språk vil han tale med opphøyde følelser. Han vil tale gode ord og utføre gode gjerninger. Kristus vil bli personifisert, men på ett punkt vil det være en markant forskjell. Satan vil vende menneskene bort fra Guds lov. Til tross for dette vil han imitere rettferdighet, slik at han om mulig til og med kan lede de utvalgte på villspor. Kronede hoder, presidenter, herskere i høye stillinger, vil bøye seg for hans falske teorier." - Review and Herald, 17. august 1897.

Det er umulig å gi noen forestilling om den opplevelsen Guds folk som lever her på jorden, vil få når den himmelske herligheten blandes med en gjentakelse av fortidens forfølgelser. De vil vandre i lyset som stråler ut fra Guds trone. Ved hjelp av engelen vil det være en kontinuerlig forbindelse mellom himmel og jord. Satan vil utføre alle slags mirakler og, omgitt av onde engler, utgi seg for å være Gud for å føre selv de utvalgte på avveier. Guds folk vil ikke finne trygghet i å utføre mirakler, for Satan vil etterligne de miraklene som utføres - Testimonies for the Church 9:16.

Satan forbereder sine bedrag slik at Guds folk ikke skal skjønne at det er ham under hans siste felttog. I 2. Korinterbrev 11,14 står det: "Og det er ikke til å undres over, for Satan selv tar skikkelse av en lysets engel. ... Satan vil bruke sin makt til det ytterste for å plage, friste og bedra Guds folk." - Review and Herald, 13. mai 1862.

...Satan... vil utgi seg for å være Jesus Kristus og utføre store mirakler. Folk vil falle ned og tilbe ham som Kristus. Vi vil bli befalt å tilbe denne skapningen som verden ærer, ettersom Kristus har advart oss mot nettopp en slik fiende, den verste av alle mennesker, som vil si at han er Gud." - Review and Herald, 18. desember 1888.

Den tid kommer da Satan vil utføre mirakler rett foran øynene på dere og utgi seg for å være Kristus; og hvis dere ikke er godt forankret i Guds sannhet, vil dere bli lokket bort fra det dere bygger på." - Review and Herald, 3. april 1888.

I de siste dager vil han fremstå på en slik måte at folk vil tro at han er Kristus som er kommet til verden for andre gang. Han vil virkelig forvandle seg til en lysets engel. Men selv om han vil se ut som Kristus i alle henseender når det gjelder det ytre, vil han ikke forføre noen, bortsett fra dem som motsetter seg sannheten. - Vitnesbyrd for menigheten 5:698.

Onde engler oppfordrer til forfølgelse

Satan arbeider nedenfra for å oppildne de helvetiske kreftene i sin pakt mot de rettferdige. Han gir menneskelige agenter sine egne egenskaper. Onde engler, i forening med onde mennesker, vil forsøke å plage, forfølge og ødelegge. - Det oppadvendte blikket, 262.

Hver gang mennesker avviser sannheten, vil deres sinn bli mer formørket og deres hjerter hardere, inntil de forherdes i vantro. De vil se bort fra advarslene som Gud har gitt dem, og de vil fortsette å tråkke på ett av de ti bud helt til de blir tilskyndet til å forfølge dem som holder det. Kristus blir satt til side av den forakt som vises for hans ord og hans folk. Når kirkene anerkjenner spiritismens lære, fjernes lenkene som er lagt på det kjødelige hjertet, og menneskene vil bruke religionen som et skalkeskjul for å dekke over de mest avskyelige synder. Troen på spiritistiske manifestasjoner åpner døren for forførende ånder og djevelens lære, og de onde englenes innflytelse vil da gjøre seg gjeldende i de forskjellige kirkesamfunnene." - The Great Controversy, 428.

Scenene med Kristi svik, forkastelse og korsfestelse er blitt avlyst og vil bli avlyst igjen i større skala. Mennesker vil bli fylt av Satans merker. Bedrageriene fra Guds og menneskenes fiende vil ha stor makt. - Utvalgte Budskap 3:415.

En demonisk ånd tar mennesker i vår verden i besittelse. Demonisk intelligens vil iturive og stygt utseende mennesker som er formet i guddommelig bilde, fordi han ikke kan kontrollere sin brors samvittighet og gjøre ham illojal mot Guds hellige Lov. - The Upward Look, 285.

Da de hellige forlot byene og tettstedene, ble de forfulgt av de ugudelige som forsøkte å drepe dem. Men sverdene som ble hevet for å drepe Guds folk, brast og falt like kraftløse som et strå. Guds engler beskyttet de hellige. Budskap til kirken, 344.

Da vil han kunne si under de harde prøvelsene: "Mitt folk, gå inn i ditt kammer og lukk dørene bak deg; gjem deg en liten stund, inntil vreden er over." Hva er det kammeret de skal gjemme seg i? Det er Kristi og de hellige englers beskyttelse. På denne tiden er Guds folk ikke samlet på ett sted. De er i forskjellige grupperinger, og i alle deler av jorden - Historical Accounts of Seventh-day Adventist Foreign Missions , 158.

I de siste scenene av denne jordens historie, mens alle jordiske elementers besittelser intensiveres, vil Herren kreve uopphørlig årvåkenhet. Men vi vil ikke bli overlatt til å kjempe alene. Midt i farene, som øker overalt, vil de som vandrer ydmykt for Gud og ikke stoler på sin egen visdom, ha engler som hjelpere og beskyttere. I farens stund vil de kjenne kraften i Guds omsorg. - Review and Herald, 25. april 1907.

Om natten så jeg en scene som gjorde et dypt inntrykk på meg. Det så ut til å være stor forvirring, og hærer var i kamp. Et sendebud fra Herren sto foran meg og sa: "Tilkall

din familie! Jeg vil lede deg, følg meg!" Han førte meg ned en mørk sti, gjennom en skog og gjennom fjellkløfter, og sa så: "Her er du trygg." Andre ble også ført til dette tilfluktsstedet. Det himmelske sendebudet sa "Ulykkens tid er kommet som en tyv om natten, slik Herren hadde advart dere om at den ville komme." - Herren kommer, 19. sept.

Satans viser seg etter prøvetidens slutt

Satans vrede øker i takt med at hans tid blir kortere, og hans bedragerske og destruktive virksomhet når sitt høydepunkt i trengselstiden. Guds langmodighet har kommet til en ende. Verden har forkastet Hans barmhjertighet, foraktet Hans kjærlighet og trampet på Hans lov. De ugudelige har overskredet grensene for sin prøvetid, og Herren vil trekke tilbake sin beskyttelse og overlate dem til barmhjertigheten til den lederen de har valgt....

Som kronen på verket i dette store bedragdramaet vil Satan selv forsøke å personifisere Kristus. Kirken har lenge bekjent seg til å se frem til Kristi komme som oppfyllelsen av deres håp. Nå vil den store bedrageren gjøre det synlig at Kristus er kommet. På forskjellige steder på jorden vil Satan vise seg blant menneskene som et majestetisk vesen av strålende klarhet, i likhet med den beskrivelsen av Guds Sønn som Johannes gir i Johannes' åpenbaring. Herligheten som omgir ham, er uten sidestykke i forhold til noe menneske noensinne har sett. Jubelropet gjaller gjennom luften: "Kristus er kommet! Kristus er kommet!" Høyre

Folk er lamslått av beundring for ham når han løfter hendene foran dem og velsigner dem, akkurat slik Kristus velsignet sine disipler da han var på jorden. Stemmen hans er myk og overveldende, og fullstendig melodisk. Med høflige og medfølende toner bringer han noen av de samme nådige og himmelske sannhetene som Frelseren ga; han helbreder folkets sykdommer, og han hevder, med sin antatte Kristus-karakter, å ha forandret sabbaten til søndag, og befaler alle å holde hellig den dagen som han har velsignet. Han erklærer at de som vil fortsette å holde den syvende dagen hellig, spotter hans navn når de ikke lytter til hans engler som har sendt dem lys og sannhet. Dette er den sterke og overveldende dom - Profetiens Ånd 4:441, 442.

Satan innser at han er i ferd med å tape sin sak. Han kan ikke bedra hele verden. Han gjør et siste desperat forsøk på å lure de troende ved å utgi seg for å være Kristus. Han ikler seg de kongelige klærne som er beskrevet i Johannes' syn. Han har makt til å gjøre det. Han vil vise seg for sine forførte tilhengere - den kristne verden som ikke har tatt imot kjærligheten til sannheten, men som har elsket urettferdigheten. Og de vil ta imot ham som

Kristus som kommer igjen.

Han erklærer at han er Kristus selv, og man tror virkelig at den vakre, majestetiske skikkelsen, som taler så lavmælt og er omgitt av en herlighet som ingen dødelig noen gang

har sett, er Kristus selv. Hans bedragne tilhengere roper seiersropet: Kristus er kommet igjen! Kristus er kommet! Han har løftet sine hender og velsignet oss, .

De hellige, omgitt av Guds engler, ser på i forbløffelse. Vil også de bli forført? Vil de tilbe Satan? En klar, melodisk stemme høres: "Se opp!" Rett

De som ber, har alltid hatt én ting i tankene - den endelige, evige frelsen for sine sjeler. Dette har vært målet for deres håp - det evige liv som er lovet dem som holder ut til enden. Hvor inderlig og brennende hadde ikke deres lengsel vært! Dommen og evigheten var så nær. I tro var deres øyne festet på den skinnende tronen omgitt av hvitkledde engler, og dette har hindret dem i å synde....

Bare én anstrengelse til, og Satans siste bedrag vil være over. Han hører det stadige ropet om at Kristus skal komme og frelse dem. Hans siste knep er å få dem til å tro at deres bønner er blitt besvart - det skal skje i de siste dager, 164, 165.

Engler og det universelle dødsdekretet

Hvis menneskene hadde guddommelig syn, ville de se mengder av engler, mektige i kraft, oppstilt rundt dem som har holdt utholdenhetens ord i Jesus. Med mild medfølelse har englene sett deres kvaler og hørt deres bønner. De venter på befaling om å hente dem ut av faren, men de må vente en liten stund til. Guds folk må drikke begeret og bli døpt med dåpen. Forsinkelsen, som er så smertefull for dem, er det beste svaret på deres bønner. Mens de forsøker å vente tillitsfullt på at Herren skal gripe inn, må de utøve tro og bevare håp og utholdenhet, noe de har gjort for lite av i sin religiøse erfaring....

De himmelske englene fortsetter trofast å stå vakt. Selv om loven har fastsatt en tid da de som holder Guds bud, skal drepes, vil deres fiender i noen tilfeller komme loven i forkjøpet og forsøke å ta livet av dem før den fastsatte tiden. Men ingen kan komme forbi de mektige vaktpostene som omgir alle de trofaste." - The Great Controversy, 444.

Gud griper inn når de ugudelige forsøker å drepe Guds folk

De himmelske englene fortsetter trofast å stå vakt. Selv om loven har fastsatt en tid da de som holder Guds bud, skal drepes, hender det at deres fiender kommer loven i forkjøpet og forsøker å ta livet av dem før den fastsatte tiden. Men ingen kan komme forbi de mektige vaktpostene som omgir alle de troende. . . . .

Det er ved midnatt at Gud viser sin makt og befrier sitt folk. Solen kommer til syne og skinner i all sin prakt. Tegn og under følger i rask rekkefølge. De ugudelige ser på med forferdelse og undring, mens de rettferdige ser på med høytidelig glede over tegnene på deres befrielse. .

Mørke, tunge skyer stiger opp og kolliderer med hverandre. Men midt på den mørke himmelen er det et skyfritt sted som skinner med en ubeskrivelig herlighet, og hvorfra Guds stemme høres.

Røsten ryster himmelen og jorden. Det er et voldsomt jordskjelv, "som ikke er sett maken til! siden mennesket var på jorden. Åp 16,18. Hele himmelhvelvingen ser ut til å åpne og lukke seg. Herligheten fra Guds trone ser ut til å bryte gjennom. Fjellene skjelver som siv for vinden, og store steinblokker kastes til alle kanter. Det høres et brøl som fra en kommende storm. Havet piskes, og bølgene stiger. Virvelvindens hyl høres ut som stemmen til onde ånder som er ute etter å ødelegge. Hele jorden reiser seg og svulmer som havets bølger. Dens overflate er knust. Dens grunnvoller ser ut til å gi etter. Fjellkjeder synker ned i grus. Bebodde øyer forsvinner i havet.

. . . .

Kraftige lyn slår ned fra himmelen og oppsluker jorden i flammer. Gjennom det forferdelige drønnet fra tordenen forkynner mystiske og skremmende stemmer dommen over de gudløse. . . . De som for bare kort tid siden var så hensynsløse, så skrytende, så trassige, og som i sin grusomhet frydet seg over Guds lovlydige folk, blir nå overveldet av redsel og skjelver av skrekk. Deres nødrop overdøver elementenes raseri. Onde ånder erkjenner Kristi guddommelighet og skjelver for hans makt, mens menneskene trygler om nåde og kryper sammen i redsel. Den store striden, 635-638.

Kristi gjenkomst

Kristus kommer med kraft og mye herlighet. Han kommer med sin egen herlighet og med Faderens herlighet. Han kommer med alle de hellige engler med seg. Han kommer med alle de hellige englene med seg. Mens hele verden er kastet inn i mørket, vil det være lys i alle de helliges boliger. De vil gripe det første lyset ved hans andre tilsynekomst - Christ's Illustrated Lessons, 420.

Snart vendte vi blikket mot øst, for en liten svart sky hadde dukket opp, omtrent halvparten så stor som en menneskehånd, og vi visste alle at det var et tegn på Menneskesønnen. I høytidelig stillhet stirret vi alle på skyen som kom nærmere og ble lysere, strålende og enda mer strålende, helt til den var en stor, hvit sky. Den nederste delen så ut som ild; en regnbue var over skyen, og rundt den var det ti tusen engler som sang den vakreste sang, og på den satt Menneskesønnen. - Testimony to the Church 1:60.

Intet menneskelig språk kan beskrive hendelsene ved Menneskesønnens gjenkomst i himmelens skyer. Han kommer kledd i lysets kjortel, som han har båret fra evighet av. - Review and Herald, 5. september 1899.

Et følge av hellige engler med skinnende, glitrende kroner på hodet fulgte ham på hans reise - Åndelige gaver 1:206, 207.

Mens jorden skjelver, lynene lyner og tordenen brøler, kaller Guds Sønn frem de sovende hellige. Han ser på de rettferdiges graver, og så løfter han hendene mot himmelen og roper: "Våkn opp, våkn opp, våkn opp, dere som sover i støvet, og stå opp!" ...

Alle som forlater gravene, har samme kroppsstørrelse som da de ble begravet. Adam, som står blant de oppstandne, er høy av vekst og har en majestetisk skikkelse. Han er ikke mye mindre enn Guds Sønn. Han er svært forskjellig fra mennesker i senere generasjoner. Her kan du tydelig se menneskeslektens store degenerasjon. Men alle gjenoppstår med den evige ungdoms friskhet og kraft. Den dødelige, forkrøplede formen, som

er blottet for skjønnhet og en gang besudlet av synd, blir vakker, fullkommen og udødelig. Alle feil og mangler blir liggende igjen i graven." - The Great Controversy, 453.

Han døde for oss og ble oppreist for oss, slik at vi kan komme ut av graven til et herlig fellesskap med himmelske engler, for å møte våre kjære og gjenkjenne deres ansikter, for Kristi likhet ødelegger ikke deres bilde, men forvandler det til hans herlige bilde. Alle hellige som er knyttet sammen i et familieforhold, vil her kjenne hverandre på dette stedet." - Utvalgte Budskap 3:316.

De levende rettferdige blir forvandlet "i et nå, i et øyeblikk". Ved lyden av Guds røst blir de herliggjort. De blir udødelige og rykkes opp sammen med de oppstandne hellige for å møte Herren i luften. Engler "samler hans utvalgte fra jordens fire hjørner og fra himmelens ytterste deler." - The Great Controversy, 453.

Hellige engler legger små barn i sine mødres armer - The Great Controversy, 453.

Når de små barna kommer udødeliggjort opp av gravene sine, vil de øyeblikkelig kaste seg i armene på mødrene sine. De vil møtes igjen, for aldri å skilles igjen. Men mange av

De små har ingen mor der. Forgjeves lytter vi etter morens begeistrede seierssang. Englene tar imot de morløse barna og fører dem til livets tre. - Ungdommens instruktør, 1. april 1858.

Venner som lenge har vært adskilt av døden, gjenforenes for aldri å skilles igjen, og med gledessanger reiser de sammen til Guds by.

På begge sider av vognen er det vinger, og under vognen er det levende hjul. Og når vognen beveger seg oppover, roper hjulene: "Hellig!" Og når vingene beveger seg, roper de: "Hellig!" Og den medfølgende englehæren roper: "Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den allmektige!" Og de frelste roper: "Halleluja!" mens vognen kjører videre mot det nye Jerusalem." - The Great Controversy, 453.

Vi gikk alle sammen inn i skyen, og det tok oss syv dager å stige opp til Genesaretsjøen, hvor Jesus tok kronene og med sin egen høyre hånd satte dem på hodene våre. Han ga oss harper av gull og palmer av seier." Budskap til kirken, 23.

På hver side står det rekker av engler, og Guds forløste kommer inn gjennom kjeruber og serafer. Kristus ønsker dem velkommen og gir dem sin velsignelse. "Godt gjort, gode

og trofaste tjener, . . . gå inn til din Herres glede." Hva er det for en glede? Han ser sine sjelers arbeid og er tilfreds. Bibelkommentar 6:1093.

Satan og hans onde engler bundet til denne jorden

Hele jorden fremstår som en gold ørken. Ruinene av byer og landsbyer som er ødelagt av jordskjelvet, trær som er rykket opp med roten, ujevne steiner som er revet opp av havet eller revet ut av selve jorden, ligger spredt utover overflaten, men de overmåte store hullene viser de stedene der fjellene er blitt revet fra sine grunnvoller. Dette vil være Satans hjem, sammen med hans onde engler, i tusen år. Her vil han være henvist til å vandre opp og ned på jordens ødelagte overflate og se følgene av sitt opprør mot Guds lov. I tusen år kan han nyte fruktene av den forbannelsen han har skapt. Begrenset til jorden vil han ikke kunne vandre rundt på andre planeter og friste og plage dem som ikke har falt. - Profetiens ånd 4:474, 475.

Ved sin egen oppførsel har Satan smidd en lenke som han selv vil bli bundet av. . . . Nå er alle ikke-fallne vesener forenet med Guds lov som uforanderlig. De søter hans regjering, som forløser overtrederen og ikke skåner sin egen Sønn. Hans lov er bevist feilfri. Hans regjering er sikret for alltid. - Signs of the Times, 27. august 1902.

Det er her Satan og hans onde engler skal bo i tusen år. Han vil ikke ha adgang til andre verdener og vil dermed ikke kunne friste og pine dem som aldri har syndet. Det er i denne forstand han er bundet - The Great Controversy, 462.

Fra englene og fra de forløste hellige hørte jeg jubelrop som lød som ti tusen musikkinstrumenter, fordi Satan ikke lenger skulle plage og friste dem, og fordi innbyggerne i andre verdener var befridd fra hans nærvær og hans fristelser. - Budskap til Kirken, 351.

Kapittel 21 - Engler i det Hinsidige

Når vi kommer til himmelen

Da så jeg et meget stort antall engler som kom med strålende kroner fra byen, en krone for hver helgen med hans navn innskrevet på. Da Jesus ba om kronene, ble de overrakt ham av englene, og med sin høyre hånd plasserte den elskelige Jesus kronene på de helliges hoder. På samme måte kom englene med harper, og Jesus ga også disse til de hellige. De ledende englene slo først an tonen; så løftet hver enkelt sin stemme i takknemlig lovprisning, og hver hånd beveget seg dyktig over harpens strenger og frembrakte velklingende musikk i rike og fullkomne strofer. Så så jeg Jesus lede den forløste skare til byporten. Han tok tak i porten, svingte den tilbake på de skinnende hengslene og inviterte folkene som hadde bevart sannheten, til å gå inn. - Budskap til kirken, 288.

Fra herlighetens konges lepper vil velsignelsen falle dem i øret som den vakreste musikk: "Kom, dere som er velsignet av min Far, ta i arv det riket som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt." Slik vil de frelste bli ønsket velkommen inn i de hjemmene Jesus har forberedt for dem. Deres følgesvenner vil ikke være jordens usle mennesker, men de som ved guddommelig hjelp har dannet seg en fullkommen karakter. Alle syndige tilbøyeligheter, alle ufullkommenheter, er blitt fjernet av Kristus alene; og Hans herlighets glans og lysstyrke, som langt overgår solens lysstyrke rundt jevndøgn, er skjenket dem, og den moralske skjønnheten, fullkommenheten i Hans karakter, skinner gjennom dem, i en verdi som langt overgår denne ytre glansen. De står uten feil foran den store hvite trone som deler englenes verdighet og privilegier." - The Watchman, 31. mars 1908.

De forløste vil møte og gjenkjenne dem som har gjort oppmerksom på den opphøyde Frelseren. Hvilken salig omgang de har med disse sjelene! "Jeg var en synder", vil det bli sagt, "uten Gud og uten håp i verden, og du kom til meg og gjorde meg oppmerksom på den dyrebare Frelseren som mitt eneste håp. "Andre vil si: "Jeg var en hedning i et hedensk land. Du forlot dine venner og komfortable hjem og kom for å lære meg å finne Jesus og tro på Ham som den eneste sanne Gud. Jeg rev ned mine avguder og tilbad Gud, og nå ser jeg ham ansikt til ansikt. Jeg er frelst, frelst for alltid, og ser alltid Ham som jeg elsker. "

Andre vil vise sin takknemlighet overfor dem som gir mat til de sultne og klær til de nakne. "Da min sjel ble fortvilet i vantro, sendte Herren deg til meg", sier de, "for å tale ord til håp og trøst. Du ga meg mat for det fysiske, og du åpnet Guds ord for meg og vekket opp mine åndelige mangler. Du behandlet meg som en bror. Du hadde medfølelse med meg i mine sorger, og du gjenopprettet min forslåtte og sårede sjel, som om jeg kunne gripe Kristi hånd som var utstrakt for å frelse meg. I min uvitenhet lærte du meg tålmodig

at jeg hadde en Far i himmelen som brydde seg om meg. Du leste for meg de dyrebare løftene i Guds ord. Du innpodet i meg troen på at Han vil frelse meg. Hjertet mitt ble myknet, dempet og knust da jeg tenkte på det offeret Kristus gjorde for meg. Nå er jeg

her, frelst for alltid, skal alltid leve i Hans nærhet og prise Ham som gav sitt liv for meg." Høyre

Hvilken glede vil det ikke bli når disse forløste møtes og lovpriser dem som har hatt en byrde for deres skyld!" - Review and Herald, 5. januar 1905.

Hvis de tar imot Kristus og tror på ham, vil de komme i et nært forhold til Gud. Han gir dem makt til å bli Guds sønner, til å omgås de høyeste embetsmennene i himmelriket, til å forenes med Gabriel, med kjeruber og serafer, med engler og erkeengler. "Og han viste meg en elv med livets vann, klar som krystall. Fra Guds og Lammets trone springer den ut midt i byens gater. På hver side av elven vokser livets tre, som bærer frukt tolv ganger; hver måned gir det sin frukt; og bladene på treet er til helbredelse for folket. Og det skal ikke lenger være noen forbannelse. Og Guds og Lammets trone skal være i byen, og hans tjenere skal tjene ham, og de skal se hans ansikt, og hans navn skal stå på deres panner. Og det skal ikke mer være natt, og de skal ikke trenge lys fra lampen eller lys fra solen; for Herren Gud skal skinne over dem, og de skal være konger i all evighet." - Spalding og Magan Collection, 52.

Først når vi ser Guds forsyn i evighetens lys, vil vi innse hvor mye vi har å takke Guds engler for deres omsorg og inngripen. Himmelske vesener har tatt en aktiv del i menneskelige anliggender - Utdanning, 304.

I det kommende livet vil vi forstå ting som er vanskelige for oss her. Vi vil innse hvor sterk en hjelper vi har hatt, og hvordan Guds engler ble vervet til å våke over oss når vi har fulgt rådene i Guds ord. - Signs of the Times, 3. januar 1906.

I den kommende verden vil Kristus lede de forløste over livets elv og lære dem sannhetens forunderlige leksjoner. Han vil utfolde naturens mysterier for dem. De vil se en Mesterhånd som holder verdenene på plass. De vil kunne se med hvilken kunstferdighet den store kunstneren kler markens blomster; de vil lære den barmhjertige Faderens hensikter å kjenne, han som kaster alle lysstråler, og sammen med hellige engler vil de forløste anerkjenne Guds høyeste kjærlighet til en utakknemlig verden med lovsang. Da vil de forstå at "så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv." - Review and Herald, 3. januar 1907.

De har et mer hellig forhold til Gud enn engler som aldri har falt - Testimonies for the Church 5:740.

I kraft av Hans kjærlighet, gjennom lydighet, blir det falne mennesket, en orm av støv, forvandlet og gjort til et medlem av den himmelske familie, en følgesvenn med Gud, og

Kristus og hellige engler i all evighet. Himmelen vil seire, for tomrommet som Satan og hans hær etterlater seg, vil bli fylt av Herrens forløste. - The Upward Look, 61.

Gud skapte mennesket til sin ære, og etter at menneskeslekten hadde blitt satt på prøve, skulle den forenes med den himmelske familien. Det var Guds intensjon å befolke himmelen på nytt med menneskefamilien dersom de ville være lydige mot Ham i alt. Adam skulle settes på prøve for å finne ut om han ville være lydig som de lojale englene eller ulydig. Bibelkommentar 1:1082.

De kjærlige og vennlige følelsene som Gud selv har lagt ned i mennesket, vil der komme til uttrykk på den sanneste og vakreste måte. Det rene samværet med hellige vesener, den harmoniske kontakten med de velsignede englene og med de trofaste gjennom alle tider, de som har vasket sine kapper og gjort dem hvite i Lammets blod, de hellige båndene som binder sammen familien i himmelen og på jorden - alt dette bidrar til de frelstes lykke. - Den store striden, 475.

Den tusenårige dommen

I løpet av de tusen årene mellom den første og den andre oppstandelsen vil dommen over de ugudelige finne sted. Daniel sier at da Den gamle av dager kom, "ble dommen overgitt til Den høyestes hellige". Samtidig regjerer de rettferdige som konger og prester for Gud. I Johannes' åpenbaring skriver Johannes: "Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å dømme." "De skal være prester for Gud og Kristus og konger med ham i tusen år." Det er på den tiden Paulus forutsa "at de hellige en dag skal dømme verden" I forening med Kristus skal de dømme de ugudelige, sammenligne deres handlinger med lovens bok, Bibelen, og avgjøre alle saker i henhold til det som er gjort legemlig. Satan og onde engler skal også dømmes av Kristus og hans folk. - The Southern Watchman, 14. mars 1905.

Jesu tredje komme

Ved slutten av de tusen år kommer Kristus tilbake til jorden. Han ledsages av alle de frelste og en hærskare av engler. Han stiger ned til jorden i fryktinngytende majestet og befaler de ugudelige å stå opp slik at de kan motta sin dom. De kommer til syne - en stor skare, like tallrike som havets sand. Hvor forskjellige er de ikke fra dem som kom til syne i den første oppstandelsen! De rettferdige var kledd i udødelig ungdom og skjønnhet. De ugudelige bærer merkene etter sykdom og død.

Alle øyne i denne store menneskemengden er vendt mot Guds Sønns herlighet. Som med en stemme utbryter de gudløse: "Velsignet være han som kommer i Herrens navn!" Det er ikke kjærlighet til Jesus som får dem til å si dette. Det er sannhetens kraft som tvinger ordene fra uvillige lepper. Slik de ugudelige gikk inn i graven, slik kommer de ut av den - fylt med det samme fiendskap mot Kristus og den samme opprørske ånd. De vil ikke få noen ny nådetid, i hvilken

De kan gjenopprette det de har mistet. Ingenting ville være vunnet ved det. De har levd i ulydighet hele livet, og deres hjerter har ikke blitt myknet. Hvis de fikk en ny nådetid,

ville de bruke den, slik de brukte den første, til å unndra seg Guds krav og oppildne til opprør mot ham.

Kristus stiger ned på Oljeberget, hvorfra han etter sin oppstandelse dro til himmelen, og hvor englene gjentok løftet om hans gjenkomst. Profeten sier: "Herren, min Gud, kommer: "Herren min Gud kommer, og alle de hellige med ham." "På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget øst for Jerusalem, og Oljeberget skal bli delt i to ... ...og danne en stor dal." "Og Herren skal være konge over hele jorden. På den dag skal Herren være én, og hans navn skal være ett." Sak. 14, 5. 4. 9.-"Det store slaget", 464.

Så så vi opp og fikk se den store og vakre byen, med tolv grunnvoller, tolv porter, tre på hver side, og en engel ved hver port. Vi ropte ut: "Byen! Den store byen! Den kommer ned fra Gud fra himmelen! Og den kom ned i all sin prakt og blendende herlighet og slo seg ned på den mektige slette som Jesus hadde beredt for den. - Åndelige Gaver 1:213.

Nå forbereder Satan seg på et siste forferdelig slag om herredømmet. Berøvet sin makt og forhindret fra å fortsette sitt bedragerske verk, var ondskapens fyrste ulykkelig og nedtrykt, men da de gudløse døde står opp og han ser hvor mange tilhengere han har, får han nytt håp og bestemmer seg for å fortsette den store kampenDe gudløse er

Satans fanger. De er rede til å lytte til hans forslag og adlyde hans befalinger. Han er men han er likevel utspekulert nok til ikke å innrømme at han er Satan. Han påstår at han er fyrsten som er verdens rettmessige herre, og at arven hans er blitt tatt fra ham på ulovlig vis. Han presenterer seg for sine forførte undersåtter som en frelser, og forsikrer dem om at det er ved hans kraft at de er blitt vekket opp fra graven, og at han snart vil befri dem fra det grusomste tyranni. Han foreslår å lede dem til de helliges leir og innta Guds by i Besittelse.....

I denne store folkemengden er det mange mennesker fra før syndfloden. Det er konger og generaler som har erobret kongeriker, modige menn som aldri har tapt et slag, . . . Satan rådfører seg med englene sine og deretter med disse kongene og erobrerne og mektige mennene. De ser på styrkene sine og erklærer at byens hær er liten i forhold til deres, og at den vil bli beseiret. De planlegger hvordan de skal ta det nye Jerusalems skatter og herlighet i besittelse. Alle setter straks i gang med å forberede seg til slaget. Dyktige håndverkere lager våpen. Berømte militære ledere deler krigerne sine inn i selskaper og divisjoner.

Endelig gis ordren om å rykke frem, og den mektige hæren settes i bevegelse.... Satan, den største av alle krigsherrer, leder fortroppen, og hans engler følger ham i det avgjørende slaget. - Det store slaget, 464, 465.

Nå viser Kristus seg igjen for sine fiender. Høyt over byen, på et fundament av skinnende gull, reiser det seg en stor trone. På denne tronen sitter Guds Sønn, og rundt ham står hans undersåtter. -Det store slaget, 465.

I nærvær av alle jordens og himmelens innbyggere finner den endelige kroningen av Guds Sønn sted....

Han ser en høy, majestetisk engel som setter kronen på Kristi hode, og han vet at han selv kunne ha hatt samme opphøyde stilling som denne engelen." - The Great Controversy, 466, 468.

Den endelige dommen

Og kongenes konge, som har fått den høyeste rang og makt, avsier nå dom over dem som har gjort opprør mot hans styre, og utøver rettferdighet mot dem som har overtrådt hans lov og underkuet hans folk. ....

Når bøkene er åpnet og Jesus ser på de gudløse, husker de hver eneste synd de noen gang har begått. De ser nøyaktig hvor føttene deres forlot renhetens og hellighetens vei, og de ser i hvor stor grad stolthet og opprør fikk dem til å bryte Guds lov. .....

Over tronen troner korset, og som et panorama skildres Adams fristelse og fall og de påfølgende stadiene i den store planen for menneskeslektens frelse. Frelserens fødsel i fattigdom, hans barndom i nøysomhet og lydighet, hans dåp i Jordan-floden, hans gjerning for folket, ...forræderiet... . . . Guds Sønn, som ble ført for Hannas, anklaget i yppersteprestens palass og i Pilatus' dommersal, som ble ført for den feige og grusomme Herodes, ... alt er skildret klart og levende.

Og nå presenteres de siste scenene for den skrekkslagne folkemengden - "dere ser ham tålmodig bære sine lidelser mens han sleper seg selv til Golgata, dere ser himmelens fyrste henge på korset....

Alt blir vist nøyaktig slik det skjedde. Satan, hans engler og hans håndlangere er ute av stand til å se bort fra bildet av sitt eget verk. Alle husker den rollen han spilte." - The Great Controversy, 466, 467.

Den tid vil komme da alle må stå frem for engler og mennesker, åpenbart i sitt sanne lys. På samme måte som kunstneren gjenskaper trekkene i et menneskeansikt på den polerte platen, må karaktertrekkene overføres til himmelens bøker. . . I dommen vil alle bli åpenbart slik de er, enten formet etter den guddommelige avbildningen, eller vansiret av egoismens og ærgjerrighetens avgudsdyrkende synder." - Utgitte manuskripter 17:288.

På den dagen da enhver vil bli belønnet etter hvordan hans gjerninger har vært, hvordan vil lovbryterne se ut i sine egne øyne, ettersom de fikk lov til å se opptegnelsene over sine liv for et øyeblikk da de valgte å gjøre det. . . . . .

På dommens dag vil folk få se hva de kunne ha blitt ved Kristi kraft. . . . . De kjente Guds krav, men de nektet å gå med på de betingelsene han hadde satt i sitt ord. Etter eget valg fikk de lov til å vandre med demoner. . . . .

På dommens dag vil alt dette åpne seg for de forherdede. Scene etter scene utspiller seg foran dem. Like klart som lyset fra middagssolen ser de alle hva de kunne ha vært dersom de hadde samarbeidet med Gud i stedet for å gå imot ham. Bildet kan ikke endres. Deres saker er avgjort for godt. . . .

Og de falne englene, som er begavet med høyere intelligens enn menneskene, vil innse hva de har gjort for å anstrenge seg for å få menneskene til å velge bedrag og løgn. - The Upward Look, 203.

Men nå er tiden inne for at opprøret skal utryddes for godt, og sannheten om Satan skal avsløres. I et siste desperat forsøk på å støte Kristus fra tronen, tilintetgjøre hans folk og ta Guds by i besittelse, har erkebedrageren blitt fullstendig avslørt. De som har sluttet seg til ham, ser at hans sak er fullstendig tapt. Kristi etterfølgere og de trofaste englene innser til fulle omfanget av hans intriger mot Guds regjering. Alle ser på ham med avsky.

Satan innser at hans forsettlige opprør har gjort ham uskikket til å bo i himmelen. Anklagene som han har forsøkt å rette mot Jehova, faller nå fullstendig tilbake på seg selv. Og nå bøyer Satan seg dypt og innrømmer at dommen over ham er rettferdig. .... Alle spørsmål om sannhet og villfarelse i den langvarige striden er nå avgjort. ....

Selv om Satan har blitt tvunget til å erkjenne Guds rettferdighet og Kristi herredømme, forblir hans karakter uforandret. Hans opprørskhet bryter igjen ut som en flodbølge. Full av raseri bestemmer han seg for at han ikke vil gi seg i den store kampen. Han vil kjempe en siste desperat kamp mot himmelens konge. Han stormer inn blant sine undersåtter og forsøker å inngyte sitt eget raseri i dem og få dem til å gå til kamp umiddelbart. Men blant de utallige millionene han har forført til opprør, er det nå ikke én som anerkjenner hans herredømme. Hans makt er brutt. De gudløse hater Gud like mye som Satan hater ham, men de innser at deres sak er håpløs og at de ikke kan gjøre noe mot Jehova. Deres raseri retter seg mot Satan og mot dem som har vært hans redskaper, og de kaster seg over dem med et djevelsk raseri. .....

Ild fra Gud faller fra himmelen. Jorden sprekker, fortærende flammer bryter frem. av alle de gapende kløftene. Dagen som lukter som en ovn er kommet. Elementene skal settes i brann og gå i oppløsning, og jorden og hele menneskeheten skal brennes opp. Mal. 4, 1; 2. Pet. 3, 10. Jordens overflate er en eneste smeltende masse - en mektig, sydende ildsjø....

De ugudelige får sin straff på jorden.... Noen blir tilintetgjort på et øyeblikk, mens andre lider i mange dager. Alle blir straffet "etter sine gjerninger". De rettferdiges synder

er blitt overført til Satan, og han må lide ikke bare for sitt eget opprør mot Gud, men også for alle de synder han har forført Guds folk til å begå. Hans straff er langt strengere enn straffen til dem han har forført. Etter at alle de som ble forført av ham har gått til grunne, lever han fortsatt og lider. I de ulmende flammene blir de gudløse til slutt tilintetgjort. -Det store slaget, 469-473.

Ved å leve et liv i opprør bringer Satan og alle de som gjør felles sak med ham, seg selv så langt i strid med Gud at hans blotte nærvær er som en fortærende ild for dem. Herligheten til ham som er kjærlighet, vil ødelegge dem. -Den store Mesteren, 524.

Da vil hele universet være vitne til syndens natur og resultater, og dens endelige ødeleggelse, som i begynnelsen ville ha brakt frykt blant englene og vanære over Gud, vil nå rettferdiggjøre hans kjærlighet og bekrefte hans ære for alle dem som med glede gjør hans vilje og har hans lov i sine hjerter." - The Great Controversy, 359.

Ilden som fortærer de ugudelige, renser og renser jorden. Alle spor av forbannelsen blir utslettet. Intet evig brennende helvete skal minne de frelste om syndens forferdelige følger.

Bare ett minne gjenstår. Frelseren vil for alltid bære merkene etter korsfestelsen. På hans sårede hode, i hans side og på hans hender og føtter er de eneste sporene etter syndens forferdelige verk." - The Great Controversy, 473.

Synd er noe mystisk, noe uforklarlig. Det var ingen grunn til at den oppstod. Å forsøke å forklare den ville være å søke en grunn for den, og det ville være å rettferdiggjøre den. Synden oppsto i et fullkomment univers, den var utilgivelig og ytterst feil. Årsaken til dens opprinnelse og utvikling er aldri blitt forklart og vil aldri bli det, selv ikke på den store dagen da retten skal settes og bøkene åpnes; da hvert menneske skal dømmes etter sine gjerninger, og syndene til Guds angrende, helliggjorte barn skal legges på syndebukken, syndens opphavsmann. På den dagen vil det være klart for alle at det ikke finnes, og aldri har eksistert, noen årsak til synd. I den endelige fordømmelsen av Satan og hans engler og alle de mennesker som har forenet seg med dem i strid med Guds lov, vil de alle bli brakt til taushet. Når de utallige opprørerne i alle tider er brakt til taushet. Når de utallige opprørerne til alle tider, fra den første store opprører til den siste overtreder, blir spurt om hvorfor de har brutt Guds lov, vil de bli brakt til taushet. Det vil ikke være noe svar å gi, ingen grunn av den minste betydning. - Signs of the Times, 28. april 1890.

Alle verdens innbyggere vil bli overbevist om den rettferdige loven ved at opprøret overskrides og synden utryddes Fullbyrdelsen av frelsesplanen vil ikke bare åpenbare

Guds karakter for mennesker, men også for engler, og syndens ondskapsfulle natur vil bli forstått gjennom hele evigheten, ved Faderens og Sønnens pris for forløsningen av en opprørsk rase. I Kristus, Lammet som ble slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt, vil alle

verdener se forbannelsens merker, og engler, så vel som mennesker, vil tilskrive ære og herlighet til Forløseren, gjennom hvem de er sikret mot frafall.

Korsets store effektivitet beskytter den forløste skare fra å falle en gang til. Kristi liv og død avslører effektivt Satans bedrag og motvirker hans krav. Kristi offer for en fallen verden trekker ikke bare mennesker, men også engler til Ham som det er en uoppløselig forening med. Gjennom frelsesplanen blir Guds rettferdighet og barmhjertighet fullt ut rettferdiggjort, og opprør vil aldri mer oppstå igjen, pine vil aldri mer berøre Guds univers." - The Messenger, 7. juni 1893.

Å gjøre jorden ny

Når Gud til slutt renser jorden, vil den se ut som en bunnløs ildsjø. På samme måte som Gud bevarte arken midt i flommens tumulter fordi den inneholdt åtte rettferdige mennesker, vil han bevare det nye Jerusalem, med de trofaste fra alle tider, på hele jorden,

Bortsett fra den delen som byen ligger på, vil den bli innhyllet i et hav av flytende ild, men byen vil bli bevart slik arken ble det, ved et mirakel av den Allmektiges kraft. Den står uskadd blant de fortærte elementene." - Åndelige gaver 3:87.

Den nye jorden og vår evige arv

Han så jorden renset av ild og renset for alle spor av synd, alle merker av forbannelse, og gjenopprettet og gitt til de hellige i eie for evig og alltid." - Utgitte manuskripter 10:158.

Frelsesplanen vil ikke engang bli fullt ut forstått når de forløste ser slik de selv blir sett, og vet slik de selv blir kjent. Men gjennom hele evigheten vil stadig nye sannheter åpenbare seg for det undrende og takknemlige sinn." - The Great Controversy, 456.

I frelsesplanen finnes det høyder og dybder som ikke kan utforskes selv i evighetens undere, og som englene ønsker å kjenne. Blant alle skapte vesener er det bare de frelste som av egen erfaring har kjent den virkelige kampen mot synden. De har arbeidet sammen med Kristus og er blitt ett med ham i hans lidelser på en måte som selv englene ikke kunne være det. Har de ikke noe vitnesbyrd å avlegge om visdommen i frelsesplanen, ingenting som kan være av verdi for de ikke-fallne skapningene? - Utdanning, 308.

Det finnes hemmeligheter i frelsesplanen ... som er gjenstand for de himmelske englers stadige forundring. Apostelen Peter taler om de åpenbaringer Gud har gitt profetene om "Kristi lidelser og all den herlighet som skulle følge", sier han at dette er noe som "engler ønsker å vite." - Testimonies for the Church 5:702.

Den forløste skare vil reise fra verden til verden, og mye av deres tid vil gå med til å søke inn i forløsningens mysterier. Og gjennom hele evigheten vil dette emnet fortsatt være åpent for deres sinn. -Review and Herald, 9. mars 1886.

Frelsesvitenskapen står over alle andre vitenskaper. Det er den vitenskap som englene og alle innbyggerne i de syndfrie verdener gransker; den vitenskap som helt og holdent opptar vår Herre og Frelser; den vitenskap som har sine utløpere i den plan som ble unnfanget i den Allmektiges sinn, og som var skjult fra evige tider;" den vitenskap som Guds frelste vil granske gjennom endeløse tidsaldrer." - Education, 126.

Guds forunderlige, nådige hensikter, den forløsende kjærlighetens mysterium, er det emnet som "englene lengter etter å kjenne", og det vil oppta dem gjennom endeløse tidsaldre. Både de frelste og de ikke-falne vil i Kristi kors finne sin vitenskap og sin sang. Den herlighet som skinner fra Kristi ansikt, vil vise seg å være den selvoppofrende kjærlighetens herlighet. I lyset fra Golgata vil det vise seg at den selvfornektende kjærlighetens lov er livets lov for jord og himmel; at den kjærlighet som "ikke søker sitt eget", har sin kilde i Guds eget hjerte; og at i ham som var saktmodig og ydmyk, ble hans vesen åpenbart, som bor i det lys som intet menneske kan nærme seg - Den store Mester, 11.

Etter hvert som årene i evigheten går, bringer de med seg enda rikere og mer strålende åpenbaringer om Gud og Kristus. Med innsikt følger kjærlighet, ærbødighet og lykke. Jo mer mennesker lærer om Gud, desto større blir deres beundring for hans karakter. Når Jesus forklarer dem frelsens rikdom og forteller dem om de store gjerninger som er utført i den store kampen mot Satan, vil de frelstes hjerter fylles med enda større hengivenhet for ham, og med enda større glede vil de slå på de gylne harpene. Og titusener av titusener og titusener av titusener av stemmer vil forenes i lovprisning.

Epilog

Forløsningstemaet er noe englene ser inn i; det vil være de forløstes vitenskap og synge ut i det uendelige. Er det ikke verdt å tenke over og studere nå? - Bible Echo, 1. januar 1888.

Når vi forsker og kontemplerer over emner som englene ønsker å kjenne til, kan vi kommunisere med dem. Han kan følge den himmelske lærerens skritt og lytte til hans ord, akkurat som da han lærte på fjellet, på sletten og ved innsjøen. Han kan leve i denne verden som i en himmelsk luft, og innpode tanker om håp og lengsel etter å være hellig i sinnet til de sørgende og fristede på jorden. Han vil selv komme i et stadig tettere fellesskap med den usynlige; som mannen som vandret med Gud i gamle dager, vil han stadig komme nærmere evighetens verden, helt til portene åpner seg og han går inn. Han vil ikke føle seg som en fremmed. Stemmene som ønsker ham velkommen der, er de helliges stemmer, de som var hans usynlige følgesvenner på jorden, stemmer som han her har lært å høre og elske. Den som ved Guds ord har levd i samfunn med himmelen, vil føle seg hjemme i det himmelske samfunn." - Education, 127.

Herren vil at vi skal være klarsynte og forstå at disse mektige vesenene som besøker vår verden, har tatt aktiv del i alt det arbeidet som vi har kalt vårt eget. Disse himmelske vesener er tjenende engler, og de forkler seg ofte i menneskeskikkelse. Som fremmede taler de til dem som er engasjert i Guds arbeid. De har ledsaget reisende som har vært i fare på ensomme steder. Engler i menneskeskikkelse har talt oppmuntrende ord på stormfulle skip for å lindre frykt og inngi håp i farens stund, og passasjerene har trodd at de var noen de aldri hadde snakket med før." - The Upward Look, 84.

La oss holde vårt sinn fylt av Guds herlige løfter, slik at vi kan tale slik at vi kan være til trøst og styrke for andre. På denne måten kan vi lære oss de himmelske englers språk, som, hvis vi er trofaste, skal være våre følgesvenner gjennom all evighet." - The Youth's Instructor, 10. januar 1901.

I det fremtidige liv vil vi forstå de ting som forvirrer oss. Vi vil innse hvor sterk en hjelper vi har hatt, og hvordan Guds engler er vervet til å passe på oss, etter Guds ords råd." - In Heavenly Places, 257.

Hver og en av de frelste vil forstå hva englene har utrettet i hans eget liv. Den engelen som var hans beskytter fra første stund, den engelen som våket over hans skritt og holdt hånden over ham i farens stund, den engelen som fulgte ham i dødsskyggens dal, som markerte hans hvilested, og som var den første til å hilse ham på oppstandelsens morgen, hva vil det ikke være å tale med ham, og å kjenne til den guddommelig inngripen i den enkeltes liv, om himmelens medvirkning i alt arbeid for menneskeheten! - Utdanning, 305.

I påvente av slutten

`
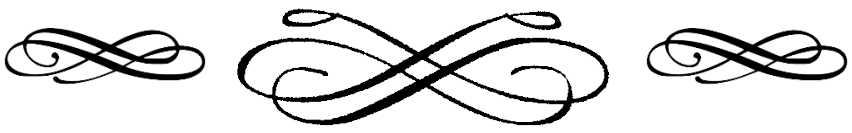
I Påvente av Slutten